DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KORKUNÇ KOLLEKSİYONCU

RENKLİ DİZİ

JOHN FOWLES

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

RENKLİ DİZİ

KORKUNÇ KOLLEKSİYONCU

JOHN FOWLES

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KORKUNÇ KOLEKSİYONCU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JOHN FOWLES

KORKUNÇ KOLEKSİYONCU

(THE COLLECTOR)

Çeviren :
CANSET IŞIK

İNKILÂP ve AKA
KİTABEVLERİ Koll. Şti.
İstanbul, Ankara Caddesi No: 95

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANTHONY SHELL ASSOCİATES LİMİTED
Türkiye Temsilcisi
ONK COPYRİGHT AJANSI
eliyle

Bu Kitabın Türkiye'de
YAYIN HAKKINI

İNKILÂP ve AKA
KİTABEVLERİ KOLL. ŞTİ.'ne
Satmıştır.

Dizgi ve Baskı
HALK BASIMEVİ
İstanbul 1973

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM I

Devam ettiği yatılı okuldan eve her dönüşünde onu görebiliyordum. Çünkü oturdukları yer Town Hall binasının tam karşısına düşüyordu. Kızkardeşi ile birlikte çoğunlukla yanlarında hoşuma gitmeyen tipte delikanlılar olduğu halde eve girip çıkarlardı. Başımı dosyalardan ve hesap defterlerinden kaldıracak zaman bulur bulmaz pencereye koşar, aşağıya bakardım. İşte böyle anlarda bazan onu gördüğüm olurdu. Geceleyin de günlük defterime önceleri "X"i gördüm diye yazardım. Adını öğrendikten sonra da "M" diye ondan bahsetmeğe başladım. Onunla birkaç defa da dışarda karşılaştım. Crossfield sokağındaki halk kitaplığının önünde birikmiş olan kuyrukta onun tam arkasına düştüm. Bir kere bile başını arkaya döndürüp bana bakmadı. Ben ise beklediğim sürece onun başını ve at kuyruğu yapmış olduğu saçını seyrettim. Saçı çok açık sarı ve ipek gibiydi. Tıpkı bir kozayı andırıyordu. Ta beline kadar uzayan ek kuyruk saçı bazan önüne, bazan da arkasına düşüyordu. Saçını topuz yaptığı zamanlar da oluyordu. Sadece bir defa henüz benim misafirim olmadan önce saçlarını dökük olarak görme fırsatını buldum. O kadar güzeldi ki, soluğumun bir an için kesildiğini hissettim. Deniz kızından farkı yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bir başka sefer tatil günüm olan bir cumartesi günü

Tabiat Bilgisi Müzesinden dönerken onunla ayni trene düştüm. Benden üç sıra arkada ve yan tarafta oturuyordu. Bir kitap okuyordu. Böylece onu otuz beş dakika seyretme imkânını buldum. Onu her görüşümde sonsuz bir heyecana kapılıyor, dilim damağıma yapışıyordu. Gözlerimi ondan ayıramaz oluyordum. Benim için o bulutlar arasına saklanmış uçuk sarı bir hayal gibiydi. Onun güzelliği beni şaşırtıyor, çıldırtıyordu. Başka güzellerde bulamadığım değişik, büyüleyici bir havası vardı. Onu bambaşka bir yaratık olarak görüyordum.

Okula devam ettiği o yıl onun kim olduğu hakkında bir bilgim yoktu. Sadece babasının Doktor Grey ve annesinin gece gündüz içki içen bir kadın olduğunu öğrenebilmiştim. Bir gün böceklerle ilgili bir toplantıya gittiğimde orada annesinin sarhoşluğundan sözedildiğini duymuştum. Yine bir gün annesini bir mağazada konuşurken görmüştüm. Kadının acaip bir sesi vardı. Gerek yüzünden gerekse davranışlarından ayyaş bir tip olduğunu anlamak kolaydı. Yüzüne gerektiğinden fazla makyaj yapmıştı. Tıpkı sokak kadınları gibi sürüp sürüştürmüştü.

İşte bu sıralarda bir gün yerel gazetede bir yazı gözüme ilişti. Kızın kazanmış olduğu burstan ve onun zekâsından bahsediliyordu. Adı da kendisi kadar güzeldi. Miranda. O zaman onun Londra'da Güzel Sanatlar Akademisine devam ettiğini öğrendim. Bu gazetedeki makale birçok şeyleri bir anda değiştirivermişti. Gerçek anlamda birbirimizi tanımadığımız halde sanki aramızda yakın bir dostluk varmış gibi geldi bana.

Gerçi neden böyle hissettiğimi bilmiyorum ama daha onu ilk gördüğüm anda aradığım insanın o olduğunu anladım. Deli olmadığımdan emindim. Bu sadece bir hayaldi ve eğer para kazanmak için çalışmak zorunda olmasaydım bu hayal kurma oyununa sabahtan akşama kadar devam edecektim. Zaten boş kaldığım sürece hep onu dü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şünüyor, onunla ilgili hayaller kuruyor, hikâyeler yaratıyordum. Onunla karşılaştığım yerleri hatırlıyor, hayran olduğu şeyleri öğrendiğimi hayal ediyordum. Ve yine bu hayal oyunları içinde onunla evleniyordum. Bu süre zarfında daha sonra anlatacağım olaylara gelinceye kadar hiçbir çirkinlik olmamıştı.

Miranda resim yapıyordu. Ben de koleksiyonuma yeni yeni çeşitler katıyordum. (Tabii yine hayallerimde). O beni bıkıp usanmadan sevmeğe devam ediyor, koleksiyonuma, onları boyayışıma hayran kalıyordu. Güzel, modern bir evin büyük cam pencereleri olan geniş bir odasında birlikte çalışıyor, böceklerle ilgili olan toplantılara yine birlikte katılıyorduk. O açık sarı saçlarıyla, gri gözleriyle gerçekten çok güzel bir kızdı ve şüphesiz bütün erkekler ona hayran hayran bakmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Sadece onu spor bir arabası olan, gürültülü patırdılı, devlet okulunda okuyan delikanlılar tipindeki o genç erkekle gördüğüm zamanlar böyle güzel hayaller kuramaz oluyordum. Bir gün o delikanlıyı bir dükkânda gördüm. On liralık alış veriş yapmış, beş dolar ödemeğe kalkışıyordu. Bu, ancak böyle basit düşünceli delikanlıların yapabileceği bir şakaydı. Basitce bir şaka. Arasıra Miranda'yı onun arabasına binerken veya şehirde araba ile dolaştıklarını gördüğüm zaman iş arkadaşlarımla konuşmam bir iki kelimeyi geçmiyor, üzerime bir durgunluk çöküyor ve böceklerden bahsettiğim o günlük defterime X işaretini koymuyordum. İşte o günler ancak kötü hayaller kurabiliyordum. (Bütün bu anlattıklarım onun Londra'ya gidişinden önce. Londra'ya gittiğinde o delikanlıdan ayrılmıştı). Miranda, çoğu zaman da önümde diz çöküyordu. Hayallerimden birinde bir delikanlı ile samimiyet kurduğunu görünce dayanamamış, yüzüne bir tokat indirmiştim. İhtimâl herşey o anda başlayıverdi.

★

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM II

Babamı bir trafik kazasında kaybetmiştim. İki yaşındaydım. Yıl 1937 idi. Babam ayyaşın biriydi. Annie Hala her zaman için babamı içkiye sürükleyenin annem olduğunu söyler dururdu. Her ikisi de bana gerçeklerden söz etmekten kaçınmışlardı. Babamın ölümünden az sonra annem beni Annie Hala ile bırakıp gitti. Tek düşüncesi rahat bir ömür sürmekti. Kuzenim Mabel bir gün bana (o zaman ikimiz de çocuktuk. Kavgaya tutuşmuştuk) annem için o bir yabancı ile çekip giden sokak kadınıdır demişti. Neye uğradığımı anlayamadan Annie Halaya koşup sormuştum. Kadın bu gerçeği ört bas etmek için elinden geleni yaptı ama artık ben annemin nasıl bir insan olduğunu öğrenmiştim. Şu anda ise onun hayatta olup olmaması umurum değil. Onunla karşılaşmak istemediğim gibi en küçük bir yakınlık da duymuyorum, ona karşı Annie Hala annemin gitmesinin iyi bir kurtuluş yolu olduğunu dili döndüğü kadar bana anlatmağa çalışmıştı. Ben de kaderime boyun eğmek zorunda kalmıştım.

Ve işte böylece ben Annie Hala ile Dick eniştenin yanında kızları Mabel ile büyüdüm. Annie Hala babamın ablası oluyordu.

Dick enişte aramızdan ebediyen ayrıldığında on beş yaşındaydım. Yıl 1950. Her zaman olduğu gibi o gün de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantev.org

kelebek avlama takımlarımı yanıma alıp enişteml kelebek avına gitmiştik. Karnım açıkıp da enişteml yanına döndüğümde bir kalabalıkla karşılaştım. Enişteml yine ona buna balon uçuruyor sandım. Fakat yanılmıştım. Enişteml bir kalp krizi geçiriyordu. Onu eve kadar o kalabalık getirdi, fakat enişteml kalp krizi tuttuğu andan itibaren ne tek bir kelime konuşabildi ne de bizleri tanıyabildi.

Onunla geçirdiğimiz günler (gerçi ben kelebek avlar, o ise ağacın dibinde beni beklerdi ama yine de bu avlara birlikte çıkardık), birlikte yediğimiz geceler, yolculuklarımız, yuvamızda geçen o güzel saatler ömrümün en bulunmaz, en yaşanmağa değer zamanları olmuştu. Bir daha öyle günlere sahip olmam imkânsızdı. Küçük yaşımdanberi kelebekleri toplamağa bayılırdım. Annie Hala ile Mabel bu koleksiyonumu küçümserlerken Dick enişte durmadan beni tatlı sözlerle şımartıyordu. O böyle güzel koleksiyonlara hayrandı. Yeni bir böcek karşısında benim hissettiğim şeyleri aynen o da hissederdi. Bir kenara oturur, kanatların yayılmasını, kurumalarını seyrederdi. Kendi sundurmasında kelebek kavanozlarımı koymak için de bana bir yer ayırmıştı. Fritillaria (*) serisi amatörce bir ödül kazandığı zaman enişteml bana vermiş olduğu bir İngiliz lirasını Annie Haladan sakladım. Enişteml hakkında daha fazla bilgi vermem gereksiz. O bana bir baba gibi davranmıştı. Miranda'nın yanı sıra en fazla düşündüğüm insan şüphesiz enişteml di. Hayatta ne isterse istesin ona vermekten kaçınmazdım. Ona ne yapsam yine de bana göstermiş olduğu yakınlığı önliyemezdi.

★

(*) Benekli bir kaç çeşit kelebek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM III

Mal fiyatlarını kontrol eden tüccarlar birliğine girdiğim zaman yirmi bir yaşındaydım. İhtiyar Tom ile Crutchley de benimle birlikte çalışıyorlardı ama ben bunların ikisinden de hoşlanmıyordum. İhtiyar Tom ince yapılıydı. Devamlı olarak hükümet binasına girip çıkar, kasa veznedarı olan Mr. Williams'a hep dalkavukluk ederdi. Crutchley ise ard düşünceli, sadist bir kimseydi. Benimle fırsat buldukça alay ederdi. Özellikle büroda kızlar olunca: "Fred yorgun görünüyorsun. O lahana gibi karıyla iğrenç bir hafta sonu geçirmişe benzersin. Dün gece yanında gördüğüm o boyalı kadın kimdi?" demeği diline dolamıştı. İhtiyar Tom alaylı alaylı güler, Jane (Crutchley'in Sağlık Teşkilâtı'nda çalışan sevgilisi bizim bürodan hiç ayrılmazdı) de kıkırdardı. Miranda'da olmayan şeylere o sahipti. Bayağı kadınlardan, özellikle bayağı kızlardan nefret ederdim. Ben payıma düşen parayı diğerlerinden ayırmış, kendi hesabıma çalışıyordum.

Hisseme 73,091 İngiliz lirası düşüyordu. Mr. Williams'a telefon edip son fiyat durumunu bildirdim. Fiyatlarda epeyi bir iniş olduğu için gerek veznedar, gerekse bazı tüccarlar bana kızdılar.

Çalıştığım yerdeki üst memurlar, dedikodular son bulunca ya kadar Londra'ya gitmemi uygun görünce ben de

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Annie Hala ile Mabel'i alıp Londra'ya hareket ettim. İhtiyar Tom'a 500 İngiliz lirası gönderdim, bu çeki Crutchley ve diğerleri ile paylaşmasını yazdım. Onların bana göndermiş oldukları teşekkür mektuplarını ise karşılıksız bıraktım. Gördüğünüz gibi onlar beni değersiz biri olarak düşünüyorlardı.

Yağın içinde son kalan böcek Miranda'ydı. Güzel Sanatlar Akademisi tatile girince Miranda da evine dönmek zorunda kalmıştı. Londra'dan ayrılacağım o büyük günün sabahı (Bir cumartesi) Miranda'yı görmüştüm. Londra'da olduğum sürece her günüm onu düşünmekle geçiyordu. Onu bir daha göremiyeceğimi sanıyordum. Artık zengin olduğuma göre istediğim bir kızla evlenebilirdim. Fakat bu fikrimi iyice kurcalayınca gülünç buldum. Öyle ya insanların çoğu aşk evliliği yapmak isterlerdi. Özellikle Miranda tipinde olan kızlar. Onu unutacağımı düşündüğüm zamanlar bile oldu. Fakat "unutmak" sizin elinizde olan bir şey değildir. Ancak böyle bir şey tesadüfen olabilirdi ki "unutmak" kelimesi de benim yolumun üzerine çıkamadı.

★

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM IV

Herşeyi gaspetmiş ve ahlâksız olursanız, elinize çok para geçtiği zaman herhalde yaşamasını bilirsiniz. Ama ben böyle bir hayat ömrümce süremedim. Okulda hiç cezaya çarptırılmamıştım. Annie Hala hür kilise üyesiydi. Beni bir gün bile ne kiliseye ne de herhangi bir mabede götürmek için zorlamıştı. Dick Enişte ise fırsat buldukça kendini meyhaneye atardı. İşte ben böyle bir ortam içinde yetiştim. Vatanî görevimden döndükten sonra Annie Hala hoşlanmadığı halde sigara içmeme izin vermişti. Parasını sigaraya harcamak prensibi dışı olduğunu söylediği halde yine de benden sigara parasını kesmiyordu. Fakat Mabel perde arkasından bir şeyler çeviriyordu. Bir gün onun benim sigara masrafımdan yakındığını duyunca bunun benim paramdan verildiğini, ancak kendi vicdanımın sorumlu tutulacağını söyleyiverdim. Annesinin bu parayı gönül rızası ile verdiğini, istememiş olsa vermeyeceğini de sözlerime eklemeyi unutmadım. Maaşlı asker olduğum zamanlar, özellikle Almanyadayken bir iki defa içki içmiştim ama bir kere bile kadına gittiğimi hatırlamıyorum. Miranda'dan önce kadınlar ilgimi çekmemişti. Kızların aradığı şeye sahip olmadığımı biliyorum. Bana kaba saba gelen Crutchley gibi delikanlıların kızlarla arkadaşlık kurduk-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

larını defalarca görmüştüm. Kızların istediği şeyden yoksun olarak doğduğum için seviniyorum. Düşünceme göre benim durumumda daha birçok kişi olsa dünya daha iyi bir şekle girerdi.

Paranız olmadığı zaman ilerde, işlerin fazlasıyla değişeceğini düşünür durursunuz. Hakkım olandan fazlasını istediğim yoktu. Otele girdiğimizde bütün personel bize derin bir saygı gösterdi ama gerçekte elimizde bu kadar para olduğu halde onu nereye harcayacağımızı bilmediğimiz için bizi küçümsediler. Perde arkasından yine bana eskisi gibi davranıyorlardı. Kâtip kişiliğinden bir türlü kurtulamamıştım. Parayı oraya buraya savurmak iyi bir şey değildi. Londra halkı, bize yabaniymişiz gibi bakıyorlardı. Sanki bize, bizi uyutmağa, çalışmayın, biz sizin kim olduğunuzu biliyoruz, demek istiyorlardı. Neden geldiğiniz yere dönmüyorsunuz diyorlardı.

Bir gece üçümüz birlikte dışarı çıkıp bir lokantada akşam yemeği yedik. Burasını bana çalıştığımız yerin tüccarları tavsiye etmişti. Gerçekten de bu lokantanın yemekleri çok nefisti ama ben etrafın garip bakışları altında yediklerimin tadını bile duyacak halde değildim. Garsonlar bize tamamen yabancı muamelesi yapıyorlardı. Bunun tek nedeni bizim Londra'da yetişmemiş olamazdı. Londra'da feci bir sınıf farkı gözetiliyordu. Davranışlarınız kibar değilse, konuşma tarzınızda bir asillik yoksa kimse size yüz vermiyordu. Tabii bu sınıf ayırımı yapan kitle, Londra'nın zengin tabakasıydı.

O lokanta olayından sonra iyice yıkılmıştım. Bir gece Annie Hala'ya yürüyüşe çıkmak istediğimi söyledim. Yürürken birdenbire canım kadın istedi. Bana verilmiş olan bir kadının telefon numarasını çevirdim.

Telefona cevap veren kadın: "Bu gece işim var" diyince ona bildiği bir başka numara olup olmadığını sordum. Bana iki telefon numarası verdi. İkinci adresteki kadınla an-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

laşınca bir taksiye atlayıp evine gittim. Neden olduğunu bilmiyorum ama ne yazık ki, istenilen sonucu veremedim. Çok sinirliydim. Fakat sanki güçlü bir erkekmişim gibi bir tavır takınmağa çalışıyordum. Kadın hem yaşlıydı, hem de korkunç bir tipti. Yani gerek davranışlarıyla, gerekse fizik görünüşüyle iğrençti. İnsan böyle bir kadın karşısında arzulanamazdı. Bir an aklıma Miranda geldi. Ya o benim böyle güçsüz olduğumu görse ne yapardı? Az önce de belirttiğim gibi elimden geldiği kadar birşeyler yapmağa çalıştım ama istenileni veremedim. Belki de kendimi fazla zorlamadım.

Soho'daki kitapçılardan aldığım bazı kitaplara karşı ilgi duymağa başlayınca Annie Hala bana fazla gelmeğe başladı. Çıplak kadın resimleriyle dolu olan kitaplar. Mecmuaları saklamasına saklayabilirdim ama o satın almak istediğim kalın kitapları nereye koyacaktım? Çünkü Annie Hala orayı burayı karıştırmağa bayılırdı. Fotoğrafçılık yapmak en büyük isteğimdi. Leica marka (markaların en iyisi) bir fotoğraf makinesi aldım. Kelebekleri kurutmadan önce onların canlı canlı resimlerini çekecektim.

Annie Hala gemiyle Avustralya'ya gitmeğe karar vermişti. Orada oğlu Bob'u, en küçük kardeşi Steve Amca'yı ve ailesini görecekti. Benim de onlarla beraber gelmemi istiyordu. Fakat ben artık Annie Hala ve Mabel ile birlikte yaşamağa devam edemiyecektim. Bunlar eskiden nasıldıysalar yine öyleydiler. Evden dışarı çıkmayan insanlardı. Herşeylerine ortak olmamı istiyorlardı. Tesadüfen bir saat gecikecek olsam onlara nerede olduğumu söylememi beklerlerdi. Onlara kesin olarak Avustralya'ya gitmyeceğimi bildirdim. Bu düşüncemi pek kötü karşılamadılar. Herhalde paraca artık onlara ihtiyacım kalmadığı için onlarla gitmediğimi düşünmüş olabilirlerdi.

★

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM V

Annie Hala'yı görmek için Southampton'a gittikten birkaç gün sonra ilk defa olarak Miranda'yı aramağa çıktım. Kesin olarak tarihi hatırlıyorum. 10 mayıs. Tekrar Londra'ya dönüş yapmıştım. Aslında hiçbir tasarım yoktu. Annie Hala'ya ve Mabel'e deniz aşırı bir ülkeye gideceğimi söylemiştim. Ama aslında daha ne yapacağımı kendim bile bilmiyordum. Annie Halam bir gece benimle oturup ciddi bir konu üzerinde konuştu. Aslında kadın bu konuya girmekten çekiniyordu. Benim artık biriyle evlenmem gerektiğini söylüyordu. Evleneceğim kız ile tanışamıyacağını düşündükçe üzülüyordu. Beni övüp durmuştu. Zengindim, kibardım, duyguluydum. Bütün korkusu günün birinde herhangi bir kızla evlenip utanç duydukları o parayı kaybedecekleriydi. Bu düşüncesinden dolayı Halamı suçladığım yoktu. Kadının düşüncesi doğruydu, çünkü sakat bir kızı vardı.

Londra'ya gittiğimde tek tek resim sergilerini dolaştım. Kelebek koleksiyonlarını inceledim. Annie Halam ve Mabel yanımdan ayrılmadan önce direksiyon kullanmasını öğrenmiştim. Ve kendime bir kamyon almıştım. Londra'da kaldığım sürece en güzel kelebek çeşitlerini ele geçirip şaheser bir koleksiyon yapmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nasıl böyle düşünmediğim bir anda zengin olduysam Miranda da birdenbire misafirim oluverdi.

Annie Hala ile Mabel'i hayatımdan uzaklaştırır uzaklaştırmaz istediğim kitapları alıverdim. Fakat yaşadığım otel odasını bu çeşit yayınlarla doldurmam bir süre sonra beni sıkmağa başladı. Çünkü bu benim hayal ettiğim bir dünya değildi. Kurduğum hayallerde sadece ben ve Miranda vardı. Birdenbire son günlerde onunla ilgili hiç hayal kurmadığımı farkettim. Onu ansızın hayatımdan atıvermiştim. Sanki birbirimize yakın yerde oturmuyorduk. O sıralarda Paddington'daki otele yerleşmiştim. Bana öyle geliyordu ki onun adresini dünyada bilen tek kişi bile yoktu. Sonra birden kendimi toparladım. Telefon rehberinden Güzel Sanatlar Akademisinin adresini bulmak kadar kolay bir iş olamazdı. Bir sabah kamyonun içinde onu bekledim. Kamyonum gerçekten çok lükstü. Arka tarafında insanın rahatça yatıp uyuyabileceği portatif bir yatak vardı. Bütün koleksiyonumu yanımda taşıyordum. Böylece Annie Hala ile Mabel tekrar yanıma dönünce bu açık saçık kitaplarımı, kelebek koleksiyonumu, kelebek avlama aletlerimi hep kamyonumun içinde saklayacaktım ve onları kamyona bindirmiyecektim. Kamyonu ihtiyacım olduğu için almış değildim. Birdenbire bir kamyon sahibi olmak aklıma gelivermişti.

Brinci günün sabahı onu göremedim. Fakat ertesi gün onu görmem mümkün oldu. Miranda çoğunluğu erkeklerin meydana getirdiği bir grup öğrenci ile okuldan çıktı. Onu görünce kalbim yerinden fırlıyacakmış gibi çarpmağa başladı ve hastalanır gibi oldum. Elimde fotoğraf makinesi hazır olduğu halde bir türlü resmini çekmeğe cesaret edemedim. O herzamanki gibi ağır ağır yürüyordu. Ayağında düz ayakkabılar vardı. Yürürken erkeklere aldırış etmediği belli oluyordu. Tıpkı bir kuş hafifliği ile yolda ilerliyordu. O grubun içinde devamlı olarak sadece kısacık siyah saçlı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sanatkâr görünüşlü bir delikanlı ile konuşuyordu. Grupları altı kişilikti. Fakat Miranda ile o delikanlı diğerlerinden ayrılıp karşı sokağa saptılar. Ben de kamyonumla peşlerine düştüm. Pek uzağa gitmediler. Oracıktaki bir kahve salonuna girdiler.

Ben de ansızın oraya daldım. Bunun nedenini bilmiyorum. Beni oraya bir kuvvet sürüklemişti. Orası epeyi kalabalıktı. Öğrenciler ve sanatçılarla doluydu. Hatırladığıma göre duvarlarda büyücü resimleri asılıydı. Oranın Afrika'yı andıran bir havası vardı.

İlkin öylesine büyük bir kalabalık, öylesine büyük bir gürültü vardı ki, sinirlerim birden geriliverdi ve Miranda'yı göremedim. Daha sonra bakışlarımı etrafta dikkatlice dolaştırınca onun salonun arka tarafındaki ikinci bölmede oturduğunu farkettim. Ve onu rahatça seyredebileceğim şekilde tezgâhın önündeki bir tabureye oturdum. Oraya sık sık bakmağa pek cesaret edemiyordum. Zaten diğer bölmelerdeki ışıklar da zayıftı.

Sonra onun yanıbaşımda durduğunu farkettim. Gazete okurmuş pozlarına bürünmüş olduğum için onun ayağa kalktığını görememiştim. Yüzümün kızardığını hissettim. Gözlerimi kelimelerin üzerinde dolaştırıyordum ama hiçbir şey okuyamıyordum. Ona kaçamak bile bakmağa cesaret edemiyordum. O ise hemen hemen bana sürünecekmiş gibiydi. Üzerine lacivert beyaz damalı bir elbise giymişti. Kolları bronzlaşmıştı. Saçlarını beline kadar dökmüştü.

— Jenny, meteliğe kurşun atıyoruz. Biraz bizi düşün de iyilik yap. Borç olarak iki sigara istiyoruz!.. dedi.

Tezgâhtar kız:

— Yine mi?

Yalan gibilerinden birşeyler söyledi.

Miranda:

— Söz, yarın paran hazır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız sigaraları verince Miranda "Allah razı olsun" dedi.

Bütün bu konuşmalar beş saniye bile sürmedi. Kız yine o gencin yanına döndü. Sesini ilk defa duymuştum. Artık o benim için hayalimde yaşayan bir kız olmaktan çıkmıştı. O da herkes gibi bir insandı .Sesinde kendine has bir özellik vardı. Ama bunun ne olduğunu söyleyemiyeceğim. Konuşmasında cahil bir insanın havası yoktu. Kültürlü olduğu anlaşılıyordu. Sigara isterken ne yalvarmış, ne de emreder gibi konuşmuştu. Sigaraları gayet rahat bir şekilde istemişti. Şöyle de diyebiliriz tıpkı yolda yürür gibi konuşmuştu.

Vakit kaybetmeden borcumu ödeyip kamyonuma döndüm ve kendimi az sonra odama attım. İşin gerçeğini belirtmek gerekirse altüst olmuştum. Buna sebep onun parası olduğu için sigaraları borcuna almış oluşuydu. Oysa benim onun ayaklarının dibine sermekten kaçınmıyacağım 60.000 İngiliz liram vardı. (On bini de Annie Hala'ya vermiştim). Onu tanımak, onu memnun etmek, onunla arkadaş olmak, onun peşinden casus gibi koşmaktansa onu rahatça seyredebilmek için elimden gelen herşeyi yapacağıma inanıyordum. Bu düşüncemin samimî olduğunu ispatlamak için üzerimde bulunan beşer liraları toplayıp bir zarfa koydum ve üzerine de Miss. Miranda Grey, Güzel Sanatlar Akademisi, diye yazdım. Ne var ki, bunu postalamadım. Eğer zarfı açtığı zaman yüzünü görebilecek imkânım olsaydı bunu postalamaktan kaçınmıyacaktım.

Bir gün, sonradan gerçekleşen bir hayal kurdum. Şöyle ki: ona bir erkek saldırıyor ve ben koşup onu kurtarıyordum. Sonra nasıl oldu bilmiyorum ona saldıran adam ben oluverdim. Ama onu incitecek bir harekette bulunmadım. Onu yakaladığım gibi kamyona atıp ıssız bir eve götürdüm. Orada onu en iyi şekilde elimde esir olarak tuttum. Yavaş yavaş beni tanımağa, benden hoşlanmağa başladı. Sonra hayalim gittikçe gelişti. Modern bir evde karı koca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hayatı yaşıyorduk. Çocuklarımız olmuştu ve evimizde hiçbir eksiğimiz yoktu.

Bu hayal benim günlerce uykusuz kalmama sebep oldu. Gündüzleri yaptığım işi bana unutturuyordu. Artık düşüncelerim hayal olmaktan çıkmıştı. Sanki yapmağı tasarladığım bir şeymiş gibi geliyordu bu hayal bana. Sonra bu hayalimi gerçekleştirmek için bir takım yollar, çareler düşünmeğe başladım. Çünkü biliyordum ki herhangi bir şekilde tanışmamıza imkân olmıyacaktı. Ancak o benim yanımda kaldığı sürece benim iyi taraflarımı görecek ve beni tamamen anlıyacaktı. Beni anlayacağından emindim.

★

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM VI

Diğer yaptığım bir iş de kibarların okuduğu gazeteleri okumağa başlamamdı. Yine ayni nedenle milletlerarası galeriler ve Tate galerine gider olmuştum. Gerçekte galerilerden zevk almıyordum. Sanki Tarih Müzesi'nin Böcekler kısmındaki yabancı örneklerle dolu küçük odaları geziyormuşum gibi geliyordu bana. Onların güzelliğini kabul edersiniz ama onları tanımazsınız. İşte ben de öyleydim. Bu galerileri gezmemdeki sebep, onunla konuştuğum zaman karşısında bilgisiz kalmamak içindi.

Pazar gazetelerinin birinde satılık evlerin ilânını yayınlayan kısımda büyük harflerle yazılmış bir ilân gözüme ilişti. Gerçi benim ilânlara baktığım yoktu ama sayfayı çevirirken bu ilân dikkatimi çekivermişti. "Çıldırtıcı Kalabalıktan Uzak"... Ve şöyle devam ediyordu:

"Eski bir köşk, geniş bahçeli, en yakın köyden bile epeyi uzak."

Ve böylece ertesi sabah orayı görmek için kamyonumla yollara düştüm. Lewes'deki emlâkçiye telefon edip köşkte birinin beni beklemesini rica ettim. Hemen bir Sussex haritası aldım. Paranın kuvveti böylece ortaya çıkmış oluyordu. Artık hiçbir engel kalmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıkık dökük bir köşkle karşılaşacağımı sanıyordum. Gerçi köşk eskiydi ama sağlamdı. Evin dış boyası beyazdı ve taş bir binaydı. Kamyonum durunca emlâkçi dışarı fırladı. Adamın yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Oysa adam benim yaşımda, öğrenci kılıklı biriydi. Konuşmaları herkesin gülebileceği şakalarla doluydu. Bir dükkânda bir şey satmakla, ev satmak arasında epeyi fark vardı. Emlâkçi birbiri arkasına çeşitli şeyler sorduğu için kesin olarak bir cevap veremiyordum. Yine de evi iyice gezmek istiyordum. Öyle ya bütün bu yolu boşuna gelmiş değildim. Pek çok odası yoktu ama konforu yerindeydi. İçinde elektriği ve telefonu vardı. Zannedersem bu köşkü emekli bir deniz amirali veyahutta ona benzer bir başkası yaptırmış ve ölmüştü. İkinci alıcı da evi satışa çıkarttığı zaman beklenmedik bir anda bu dünyadan göçüp gitmişti.

Yine de söylerim ki, oraya gizli bir misafiri saklamak niyetiyle gitmiş değildim. Ama orayı satın almamdaki gerçek gayem neydi bilemiyorum.

Emlâkçi burayı kendim için alıp almadığımı öğrenmek istedi. Burayı halam için aldığımı söyledim. Ona gerçeği anlattım. Halam Avustralya'dan döndüğü zaman ona bir sürpriz yapmak düşüncesindeydim.

Adamı ezmek için çok zengin olduğumu ileri sürdüm. Aşağı katlara indiğimiz sırada bana bütün evi gezdirmiş olduğunu belirtti. Onu daha fazla karşımda ezik duruma sokmak için satın almak istediğim evin bu olmadığını, burasının halama küçük geleceğini söylediğim sırada bana buranın alt katında da birkaç gizli oda olduğunu belirtti.

Arka taraftan dolaştığımız zaman arka kapının yanında bir kapı daha gözüme çarptı. Adam bir saksının altından bir anahtar çıkardı. Elbette burada elektrik tertibatı yoktu, fakat adamın elindeki meşale etrafı aydınlatmağa yatıyordu. Bu gizli bölüm güneş görmeyen, rütubetli, pislik içinde bir yerdi. Aşağıya taş merdivenlerle iniliyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. En alt kata indiğimizde emlâkçi meşalenin ışığıyla her yeri bana göstermeğe çalıştı. Birisi uzun yıllar önce duvarları beyaz boya ile badana etmişti. Fakat kireçler zamanla döküldüğünden duvarlar lekeli bir görünüşe sahipti.

Emlâkçi merdivenleri iyice indikten sonra elindeki meşaleyi duvarın köşesindeki bir kapı ağzına tuttu. Burası da kocaman bir başka bodrumdu. Birinci bodrumdan dört basamak aşağıydı. Bu bodrumun tavanı daha alçak ve biraz kavisliydi. Buradaki odalar bazan kiliselerin altında gördüğümüz odaları andırıyorlardı. Basamaklar köşegen olarak yapılmıştı.

Emlâkçi, buraları, eski Yunanistan'da, Roma'da mabutlar ve özellikle Bakus için yapılan gizli ibadet ayinlerinde fazla heyecanlı şarkı söyleyip çılgınca hareketlerde bulunmak için hazırlanmış yerlere benziyor, dedi.

Adamın alaylı konuştuğunu farketmedim. Neden buralarını yapmışlar, diye sorduğumda emlâkçi şöyle cevap verdi.

— Köşk ıssız bir yerde olduğu için burada oturanlar birçok yiyecek maddelerini ancak burada muhafaza edebileceklerini düşünmüşlerdi. Veyahutta burası gizli bir Katolik kilisesi olarak kullanılıyordu. Daha sonra elektrikçilerden birinden duyduğuma göre kaçakcılar içkilerini burada saklıyorlarmış. Yine birlikte merdivenleri tırmanıp yukarı çıktık. Adam kapıyı kilitledikten sonra anahtarı yine ayni saksının altına koydu. Az önce gezdiğimiz yerler hiç yokmuş gibiydi. Evet, bu köşkte iki dünya vardı. Tıpkı birçok günler gözümü açtığım zaman az önce yaşadıklarımın bir rüya olduğunu anlamam gibi.

Emlâkçi saatine bir göz attı.

— Köşk ilgimi çekti. Hem de fazlasıyla.

Konuşurken o kadar sinirliydim ki, emlâkçi yüzüme şaşkın şaşkın bakmaktan kendini alamadı.

— Bu köşkü alacağımı zannediyorum. dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu şekilde konuşmam aslında en çok beni şaşırtmıştı çünkü şu ana kadar hep modern bir bina almak istemiştim. Böyle eski bir bina aklımın köşesinden bile geçmemişti.

Emlâkçi gerek benim böyle eski bir köşkle ilgilenmemi, gerekse cebimde çok para bulunuşuna şaşırmıştı ve bana ağzı açık olarak bakıyordu.

Emlâkçi beni bırakıp bir başka müşteri ile buluşmak üzere bürosuna dönerken ona son kararımı vermeden önce biraz bahçede durup düşüneceğimi söyledim.

Köşkün çok güzel bir bahçesi vardı. Bu bahçenin arka tarafı kelebeklerin sevdiği yiyecekler olan yoncalarla dolu bir tarlaya bakıyordu. Bu yeşillik kuzeyde bulunan bir tepeye kadar uzanıyordu. Leve'e doğru giden vadi yolunun her iki tarafında iki koru vardı. Batıda yine kırlar uzanıyordu. Buraya en yakın ev tepenin altında epey bir uzaklıkta bir çiftlikti. Güney'de çok güzel bir manzara göze çarpıyordu. Sadece bu manzara bir çit ve bir kaç ağaçla kapatılmıştı. Ve bir de güzel bir garajla...

Tekrar eve girdim. Anahtarı yerinden alıp bodrum katlara indim. En dipte olan kat topraktan epey aşağıdaydı. Burası çok nemliydi ve duvarlar ıslak tahtaları andırıyordu. Elimde sadece çakmak olduğu için etrafı iyice göremiyordum. Batıl inançlara bağlı olmadığımdan bu biraz korkunç görünüşlü yer beni ürkütmemişti.

★

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM VII

Önce yeri bulduğum için şanslı olduğumu söyleyecek olanlar vardır. Fakat cebimde para olduğuna göre ergeç bir başka yer de bulabilirdim. Çünkü bu işe niyet etmiştim bir kere. Eski çalıştığım iş bana uygun olmadığından üzülmüyordum. Aklım fikrim sadece Miranda'daydı. Geçenlerde gazetede okuduğum bir makalede şöyle deniyordu.

(Su, vücut için ne kadar gerekliyse insanın aklına bir fikri yerleştirmesi de o insan için o kadar önemlidir.)

Basit düşünceme göre bu gerçeğin ta kendisiydi. Miranda hayatımın tek gayesi olmuştu. Onun için yapamıyacağım hiçbir şey yoktu. Köşkü istediğim şekle sokabilmek için avuç dolusu para harcamağa başlamıştım. Bu arada Annie Hala da uzun uzun mektuplar gönderiyordu bana. Ben de ona ayni şekilde cevaplar yazıyordum.

Elektrikçiler tutup bodruma elektrik tesisatı döşettim. Ayrıca su tesisatı koydurttum. Kendime güzel bir çalışma odası hazırladım. Burada biraz marangozluk da yapmam gerekiyordu. Marangozluk elimden geliyordu. Ayrıca elimdeki açık saçık fotoğrafları banyo yapıp tabedecektim. Bunları hiçbir fotoğrafçıya veremezdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağustos sonunda işçiler köşkten ayrılınca oraya ben

yerleştim. Herşey tıpkı bir rüya gibi başlamıştı. Ne yazık ki, umduğum kadar yalnız kalamıyordum. Adamın biri geliyor, biri gidiyordu. Bahçe ile uğraşmak istiyorlardı. Fakat onların hiçbirine iş vermiyordum. Hatta bir gün köyün papazlarından biri ile kaba bir şekilde konuştum. Ona yalnız kalmak ihtiyacında olduğumu söyledim. Hiçbir kiliseye bağlı olmadığıma göre köyle ilişki kurmam gereksizdi.

Daha sonra kamyoncular gelmeğe başladı. Onlara da bütün yedek parçalarımı almış olduğumu söyliyerek yanımdan uzaklaştırdım. Bu arada telefon hattını da kestim. Aradan bir süre geçtikten sonra ön kapıyı kilitlemeği alışkanlık haline getirdim. Bir iki kere gelip geçen satıcıların içeri baktığını görmüştüm. Fakat zamanla oranın insanları benim yalnız kalmaktan hoşlandığımı anlayınca beni rahat bıraktılar. Ben de böylece kendi işlerimle uğraşmağa başladım.

★

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM VIII

Plânlarımı hazırlamam bir aydan fazla sürdü. Bütün bu zaman içinde kimseyle görüşmedim. Zaten aslında da bir tek gerçek dostum olmadığına seviniyordum. Eski çalıştığım yerin memurlarını çağıramazdım. Çünkü ne ben onları, ne de onlar beni özlemiş olabilirlerdi.

Odanın duvarlarını canlı, güzel, portakal renginde bir halı ile kapladım. Odaya bir yatak, bir şifonyer, bir masa, bir koltuk yerleştirdim. Bir köşesine bir kafes yaptım. Bunun gerisine bir banyo masası, bir leğen ve resimleri banyo yapmak için gerekli başka malzemeler koydum. Burası apayrı küçük bir oda haline geldi. Odaya sıcak bir yuva havası vermek düşüncesiyle bir köşeye birkaç kat raf yapıp içlerine birçok sanat kitapları ve romanlar yerleştirdim. Fakat resim asmaya cesaret edemedim. Çünkü biliyordum ki Miranda bu işten çok iyi anlıyordu. Seçtiğim resimlerle onun zevkini okşamayabilirdim. Tek bir problem kalıyordu. Kapılardan dışarıya aksedecek olan gürültü.

Onun odasına geçmek için sadece eski bir meşe ağacından yapılmış bir çerçeve vardı. Bu durumda oraya bir kapı yapmak gerekiyordu. En zor iş de buydu. İlk yaptı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğım iyi olmadı; fakat ikincisi ondan daha iyi oldu. Kapı kısmen madenî kısmen de tahta olduğundan dışarıya gürültünün aksetmesi biraz zordu. Daha sonra kafamı çalıştırıp kitaplığın arkasına da bir kapı yaptım. Kapının iç taraftan bir sürgüsü vardı. Bir de üstüne kilit taktım. Ayrıca herhangi bir tehlike karşısında çalacak olan bir alarm zili koydum.

Birinci bodruma küçük bir gaz ocağı ve gerekli mutfak malzemelerini yerleştirdim. Yiyeceklerle dolu tepsileri bir aşağı, bir yukarı taşımam acayip olacaktı. Fakat evin arka tarafından işlenildiği için üzülmüyordum. Çünkü bu gülünç halimi görse görse otlar ve korular görebilirdi. Bahçenin her ki tarafında da bir duvar örülmüştü. Diğer taraf çitle çevrilmişti ki, içerisinin görülmesine imkân yoktu. Burası gerçekten ideal bir yerdi. Bir ara aşağı kata inmek için içerden bir merdiven koymayı düşündüm. Fakat masraf bir hayli fazla olacaktır. Üstelik şüpheleri üstüme çekmek istemiyordum. İnsanlar bu zamanda işçilere güvenemiyorlardı. Çünkü onlar herşeyi öğrenmek için can atıyorlardı.

Bütün bu zaman içinde durumu ciddiye almamıştım. Kafamdaki tasarı bana çok acaip görünüyordu. Aslında da acaipti. Bu işi hiçbir zaman yapamıyacağımı kendi kendime itiraf ediyordum. Benimki sadece sahte bir davranıştı. Eğer bütün zamanım boş ve elimde bu kadar para olmasaydı böyle bir şeyi yapıyormuş görünmeğe kalkışmıyacaktım bile. Düşünceme göre mutlu görünen birçok kişiler paraları ve zamanları olduğu takdirde benim yaptıklarımın aynını veya ona benzerlerini yapmağa kalkışırlardı. Bir öğretmenin dediği gibi: "Kuvvet karşısında her şey yıkılmağa mahkûmdur. Para da kuvvetin ta kendisidir."

Bir başka yaptığım şey de Londradaki bir mağazadan Miranda için çeşitli giyim eşyaları almak oldu. Mağazada Miranda'nın tipinde bir kız bulup elbiseleri onun üzerinde deneyip aldım. Miranda'nın her zaman giydiği renkleri seç-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

miştim. Bir kızın nelere ihtiyacı olacağını öğrenip hepsini temin ettim. Mağaza sahibine de uydurma bir hikâye anlattım. Kuzeyden gelen bir sevgilim varmış. Bavulları çalınmış. Ben de ona sürpriz yapmak için bunları alıyormuşum. Tezgâhtar kızın pek bu yalana inandığını sanmıyorum ama epeyi kazançlı bir satış yapmış olduklarından ses çıkarmadı.

★

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM IX

Bütün gece alacağım tedbirleri düşünmekle geçti. Kaçmasını önlemek için onun odasına oturup yine orada çalışmaya kendimi alıştıracaktım. Elektrik hakkında geniş bilgisi olabilme ihtimâlini göz önüne alarak ayağıma hep lâstik ayakkabı giyecektim. Çünkü insan bugünkü kızları pek iyi tanıyamıyordu. İyice incelemedikten sonra hiçbir elektrik düğmesine el sürmiyecektim. Onun bütün saçmalıklarını özel bir usulle yok edebilecektim. Çamaşır yıkamak diye bir şey olmayacaktı. Daha buna benzer başka tedbirler de alacaktım.

Neyse nihayet tekrar Londra'ya dönüp Cremorne oteline yerleştim. Bir kaç gün onun peşine düştüm. Fakat onu bir türlü görmem mümkün olmadı. Heyecanlı dakikalar geçirmeme rağmen onu aramağa devam ediyordum. Yanıma fotoğraf makinesini almamıştım; çünkü bu işin sorumluluğu epeyi fazlaydı. Yapacağım iş sokak fotoğrafçılığından daha büyüktü. Kahvehaneye iki kere uğradım. Birinci kerede kitap okuyormuş numarası yaparak iki saate yakın orada oturdum. Fakat o görünmedi. Sonra vahşice düşünceler aklıma takılmağa başladı. Ölmüş olabilirdi. Artık resim yapmaktan vazgeçmiş olabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rafiey.org

Derken bir gün (kamyonumun herkes tarafından tanınmasını istemiyordum) Warren sokağında dolaşırken onu gördüm. Karşı taraftan gelen bir tünelden çıkıyordu. İşim kolaylaşmıştı. İstasyondan çıkıncaya kadar onu tâkip ettim ve onun Kolej tarafına doğru ilerlediğini farkettim. Ertesi günler onu hep tünelde beklemeğe başladım. Ne yazık ki tam iki gün onu göremedim. Fakat üçüncü gün onu istasyona girerken gördüm. Ve böylece onun hangi yoldan tünele geldiğini anladım. Hampstead'den... Ertesi gün onu yine ayni yerde bekledim. Peşine düştüm ve oturduğu yere kadar on dakika kadar bir çok ara sokaklardan dalıp çıktım. O eve girdikten sonra evin numarasını ve sokağın adını tesbit ettim.

O gün iyi bir iş çıkarmıştım.

Üç gün önce Cremorne otelinden ayrıldım. Her gece yeni bir otelde yatmağa başladım. İzimi belli etmemem gerekiyordu. Kamyonun içinde yatak, kayışlar ve eşarplar hazırdı. Kloroform kullanacaktım. Bunu bana bir kimyager arkadaş hazırlayıp vermişti. Hafif olmamasına rağmen onu karbon klorid ile karıştırdım. Bu tertibi heryerden alabilirdiniz.

Hampstead bölgesini bir baştan bir başa dolaşıp heryeri A'dan Z'ye kadar ve Fisters'e giden en kestirme yolu öğrenmiştim. Herşey hazırdı. Şimdi iş bir fırsatını bulup plânını gerçekleştirmeğe kalıyordu .Bu günlerde gerçekten bir acaipliğim vardı. Herşeyi inceden inceye düşünüyordum. Sanki ömrüm boyunca bu işleri yapmağa alışmış biriydim. Sanki yıllardan beri dedektif olarak çalışıyordum.

★

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM X

Tıpkı bazan kelebeklere olduğu gibi plânım on gün sonra gerçekleşti. Kısaca şunu demek istiyorum. Bazan önünüze ender görülen veya hiç görülmeyen bir kelebek çıkarabilir. Onu aramadığınız bir gün o kelebeği bir çiçeğin üzerinde yani önünüzde bir tabağa konulmuş olarak size sunulur.

Bu gece her zamanki gibi kamyonu tünelin yan sokağında durdurmuş bekliyordum. Hava güzeldi ama kapalıydı. Sonra gökler gürledi ve yağmur başladı. Tünelin çıkış kapısının karşısındaki bir dükkânın önündeydim. Tünel boşalırken onun merdivenlerden indiğini gördüm. Üzerinde yağmurluk yoktu. Sadece askılı bir eteklik giymişti. Islanmamak için bir koşu tutturdu. Ben de karşıya geçtim. İstasyon tıklım tıklım doluydu. Bir telefon kulübesine girmişti. Sonra odadan çıkıp her zamanki gibi tepeyi tırmanacağı yerde dosdoğru yürüyüp, bir sokağa saptı. Ben de onun peşinden. Ne yaptığını anlayamıyordum. Sonra birdenbire durup bir sinemadan içeri daldı. O zaman ne yaptığını anladım. Ailesine telefon edip yağmur dininceye kadar bir sinemada vakit geçireceğini haber vermişti. Ailesinden biri gelip onu sinemadan almadığı takdirde onu ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çırma fırsatı elime geçmiş olacaktı. O içeri girer girmez gidip filmin seanslarına baktım. Ancak sinemadan iki saat sonra çıkacaktı. Büyük bir tehlikeye kendimi atıyordum. Belki de kaderin bana bu fırsatı vermemesini istiyordum. Bir kafeteryaya girip akşam yemeği yedim. Sonra tekrar kamyonuma dönüp sinemayı rahatça görebileceğim bir yere onu parkettim. Ne umuyordum acaba? Bilmiyordum. Belki kız bir arkadaşıyla buluşacaktı. Herşeyi kadere bırakmıştım.

İki saat sonra Miranda tek başına sinemadan çıktı. Yağmurun hızı azalmış, hafif hafif çiseliyordu. Etrafa karanlık çökmeğe başlamıştı. Onun tepeye yönelen o her zamanki yolu tırmanmağa başladığını seyrettim. Onun geçmek zorunda olduğu bir yere doğru kamyonumu sürdüm. Bu yolun bir kenarında ağaçlar ve çalılar yükselirken, diğer kenarında büyük bir ev yer alıyordu. Tahminime göre burası boştu. Bu evin daha yukarı kısımlarında birçok büyük evler göze çarpıyordu. Miranda önce parlak ışıklı sokaklarda dolaştı.

Sadece burası vardı.

Kloroform ile kloridi karıştırıp koyduğum özel plastik torba cebimde duruyordu. Kokusu dışarı uçmasın diye onu ters döndürmüştüm. Gerektiği zaman hemen torbayı çıkartacaktım.

Yağmur yeniden yağmaya başlayınca şemsiyeli iki yaşlı kadın belirdi. Bana doğru yürüyorlardı. Bu istemediğim bir karşılaşmaydı. Oysa kızı hemen oracıkta yakalayabilecektim. Kendimi göstermemek için eğildim. Onlar hararetli br konuşmaya dalmış olduklarından tahmnime göre ne beni, ne de kamyonu farkettiler. Zaten o bölgenin her tarafında arabalar parkederdi. Bir dakika geçti. Kamyondan inip arka tarafı açtım. Herşey plânlanmıştı. O sırada Miranda kamyona yaklaştı. Beni farketmeden yürümesine devam ediyordu. Eğer pırıl pırıl bir gece olsaydı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

o zaman ne yapardım bilmem. Ağaçların arasından arasıra hafif, arasıra da sert olarak bir rüzgâr esiyordu. Kızın arkasında kimsenin olmadığını görebiliyordum. Kaldırımda yürüye yürüye yanıma kadar geldi. Ne garipti ki kendi kendine bir şarkı tutturmuş mırıldanıyordu.

— Özür dilerim bir şey sorabilir miyim? Köpekler hakkında ne biliyorsunuz?

Miranda şaşırdı. Birden durdu.

— Neden sordunuz?

— Çok korkunç bir şey oldu da. Şimdi köpeğin birini az kalsın eziyordum. Birdenbire önüme fırlayıverdi. Ne yapacağımı bilemedim. Çok üzüldüm.

— Zavallı hayvancık.

Kız ümit ettiğim gibi kamyona bakmak üzere yanıma yaklaştı.

— Hiçbir yerinden kan akmıyor ama kımıldadığı da yok.

Dolaşıp açık duran kapıya geldi ve sanki onun içeriyi görmesine izin vermişim gibi olduğum yerde durup bekledim. İçeriyi iyice görebilmek için öne doğru eğildi. Gelip geçen var mı diye sokağa şöyle bir baktım. Ve hemen onu yakalayıverdm. Sesini bile çıkaramadı. Çok şaşırmış bir hali vardı. Cebimde tutmakta olduğum ilâçlı torbayı çıkarıp ağzına ve burnuna yapıştırdım. Kızı iyice kendime yaklaştırdım. Buhar kokularını ben bile duyabiliyordum. Kızcağız çılgıncasına çırpınıyordu. Düşündüğüm kadar kuvvetli değildi. Hatta tahminimden bile daha ufak tefekti. Çağıldar gibi ses çıkartıyordu. Tekrar bakışlarımı yolda dolaştırdım. Benimle mücadele edeceğini sanıyordum. Bu boğuşma anında ya ben onu yaralıyacaktım, ya da o elimden kurtulup kaçacaktı. Sonra birden kızın vücudu gevşedi. Kızı sâkinleştirmeğe çalışacağım yerde onu ayağa kaldırmağa uğraşıyordum. Binbir zorlukla yarı beline

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadar kamyondan içeri soktum. O sırada diğer kapıyı açtım. Onu iyice içeriye attım. Kendim de girdikten sonra yavaşça kapıları kapattım. Onu bohça gibi yatağa kadar taşıyıp yatırdım. O artık benim malımdı. Birdenbire büyük bir heyecana kapıldığımı hissettim. Önce ağzını tıkadım sonra tasarladığım gibi acele etmeden, paniğe kapılmadan kızı kayışlarla yatağa bağladım. Ben de şoför yerine geçtim. Bütün bunlar bir dakika bile sürmemişti. Sonra gayet yavaş ve sâkin bir tavırla kamyonu sürmeğe başladım. Hampstead Heath denilen yere geldiğim sırada tekrar arkaya geçip bağlama işini daha dikkatli ve daha düzgün bir şekilde tamamladım. Her yerini eşarplarla bağladım ki böylece ne bir tarafı incinebilir, ne bağırabilir, ne de sağa sola çırpınabilirdi. Hâlâ baygındı. Fakat nefes alabiliyordu. Sanki nezle olmuş gibi onun boğuk boğuk solumasını duyabiliyordum. Bu şekilde de onun yaşadığını anlıyordum.

★

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM XI

Redhill yakınlarında önceden tasarladığım gibi ana yoldan ayrılıp kamyonu ıssız bir ara sokağa saptırdım. Sonra yine ona bir göz atmak için arka tarafa geçtim. Etrafa zayıf bir ışık saçan bir meşale tuttum. Kızın yüzünü görebiliyordum. Uyanmıştı. Gözleri iri iriydi ama korkunç bir halleri yoktu. Sanki her ne pahasına olursa olsun korkmamağa karar vermiş gibi gururlu bakıyorlardı.

— Korkma. Sana bir kötülük yapacak değilim. Canını acıtmıyacağım. dedim.

Kız cevap vermeden gözlerini bana dikmiş duruyordu.

Bu şaşırtıcı bir sahneydi. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

— İyi misin? Arzu ettiğin herhangi bir şey var mı?

Ne kadar saçma sapan şeyler soruyordum. Gerçekte şunu demek istiyordum:

— Dışarı çıkmak ister misin?

Kız başını sallamağa başladı. Ağzındaki tıkacın onu rahatsız ettiğini bana anlatmağa çalışıyordu.

— Şehirden epeyi uzaklaştık. Bağırman faydasız. Sesini çıkarttığın takdirde yine ağzını kapatacağım anlıyor musun?

Kız başını sallayınca eşarbı çözdüm. Kızın hastalanmış olduğu bir anda dikkatimi çekti. Bu korkunç bir şeydi. Kloroform kokosu benim de burnuma geliyordu. Kız sesini çıkarmıyor, sadece inliyordu. Çıldırmıştım. Bu durumda ne yapacağımı bilmiyordum. Birden mümkün olduğu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://fantey.org

kadar çabuk eve dönmemiz gerektiğini hissettim. Tekrar kızın ağzını bağladım. O yine çırpınmağa başladı. Bezin altından "hayır, hayır" deyişlerini duyuyordum. Tüyler ürpertici bir sahneydi bu. Ama bu sahneyi ben yaratmıştım çünkü bunun, sonuç için iyi olacağına inanıyordum. Direksiyonun başına geçip yoluma devam ettim.

Eve vardığımızda saat on buçuktu. Hemen kamyonu garaja çekip benim yokluğumda herhangi bir şeyin olup olmadığını kontrol ettim. Gerçi herhangi bir şeyin olmasını beklemiyordum ama yine de tedbirli davranmam gerekiyordu. Hemen kızın odasına girdim, herşey yerli yerindeydi. Kapıyı açık bıraktığım için oda havasız kalmamıştı. İçerde yeterince hava olup olmadığını anlamak gayesiyle bir gece orada uyumuştum. Çay hazırlamak için ne gerekliyse herşey odada hazırdı. Oda bana gayet rahat ve hoş görünüyordu.

Nihayet o büyük an geldi. Garaja dönüp kamyonun arka tarafını açtım. Herşey önceden tasarladığım gibi gidiyordu. Kayışları çözdüm. Doğrulttum. Fakat bacakları ve ayakları hâlâ bağlı duruyordu. Bir ara tekmelemeğe başladı. Şunu söylemek zorundayım ki, sâkinleşmediği takdirde daha fazla kloroform koklatacaktım. Sesini çıkarmazsa hiçbir şey yapmıyacaktım. Onu kaldırdığım zaman düşündüğüm kadar ağır olmadığını anladım. Kolaylıkla onu odasına kadar taşıdım. Kapıda biraz mücadele eder gibi oldu. Ama bir şey yapacak hali yoktu. Hemen yatağa yatırdım. Bu iş de bitmişti.

Yüzü kireç gibiydi, ama bakışlarında korkudan eser yoktu. Gülünç bir sahneydi bu. Gözlerini bana dikmiş bir şeyler bekler gibi bakıyordu.

— Burası senin odan. Söylediklerimi harfi harfine yerine getirecek olursan canını acıtacak bir harekette bulunmam. Bağırsan da çağırsan da kimseye sesini duyuramazsın, çünkü etrafta kimsecikler yok. Şimdi seni yalnız bıra-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kıyorum. Hampstead'den alıp getirdiğim bisküitler ve sandviçler var. İstersen sana çay ve kahve yapabilirim. Yarın sabah tekrar yanına geleceğim.

Ağzındaki tıkacı çıkartmamı istediğini farkediyordum ama hiç oralı olmuyordum. Tek yaptığım iş, kollarındaki kayışları çözüp hemen odadan çıkmak oldu. O ağzındaki tıkacı çıkartmak için çırpındı fakat ben o sırada kapıyı kapatıp arkasından sürmelemiştim bile. Hıçkırıklarını duyunca geri döndüm. Kulak kabarttım. Az sonra bu sesler kesildi. Sonra yavaş yavaş kapıyı kurcalamağa çalıştı. Daha sonra ise ağır bir şeyle kapıyı vurmağa başladı. Herhalde bu, saç fırçası olacaktı. O sonradan yaptığım raf kapıya iyice dayalı olduğundan dışarıya fazla gürültü gelmiyordu. Yine de bir saat bodrumda bekledim. Gerçi bu bekleyişim gereksizdi; çünkü gücü yetse bile kapıyı kırabileceği herhangi ağır bir cisim bırakmamıştım odada. Fincanları, tabakları plâstikten, çaydanlığı, bıçakları ve diğer gerekli malzemeleri alüminyum almıştım.

Nihayet yukarı çıkıp yatağa girdim. Artık o benim misafirim olmuştu. Tek önemsediğim, üzerinde durduğum da buydu zaten. Uzun süre çeşitli fikirleri aklımdan geçirerek uyanık vaziyette yattım. Kamyonun tâkip edilip edilmediğinden bir türlü emin olamıyordum. Ama yoldan gelip geçen yüzlerce kamyon vardı. Aslında beni böyle bir kararsızlığa sürükleyen yanımdan geçen o iki kadın olmuştu.

Yattığım yerde durmadan kızı düşünüyordum. Gözüme bir türlü uyku girmiyordu. Tatlı tatlı hayaller kuruyordum. Aşağıya kızın yattığı odaya iniyordum, onu rahat ettiriyordum. Bir ara heyecana kapıldım. Belki de hayallerimi gerçeğe yaklaştırdığımı sandığım için. Ama gerçekte pek fazla üzülmedim. Biliyordum ki o bu sevgime değecek bir insandı. Sonra ağır ağır gözlerim kapandı ve uykuya daldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

KISIM XII

Daha sonra kız bana yaptığım işin çok kötü olduğunu söyleyince bu olay üzerinde daha derin düşünmeğe başladım. Fakat bu konuda sadece şunu söyleyebilirim ki, o ilk gece gerçekten çok mutluydum. Bu iş tıpkı Everest'e tırmanmam veya düşman sınırında bir şey yapmam gibi cesurcasına bir şey başarmışım gibi geliyordu bana. Dünyanın en mutlu insanı hissediyordum kendimi. Çünkü çok iyi niyetliydim. Ama kız bu iyi duygularımı asla anlıyamadı.

Sözün kısası o gece ömrümde ilk defa şahaser bir şey yapmıştım. Tıpkı koyu mavi renkte bir kelebeği veya İspanyol kelebeğinin kraliçesini ele geçirmek gibi. Yani ömrünüzde çok istediğiniz bir şeyi bir kere yapabilmeniz veya gerçekleşeceğine inanmayıp hayal ettiğiniz bir şeye bir anda kavuşabilmeniz gibi demek istiyorum.

Çalar saatin beni uyandırmasına ihtiyaç kalmadan uyandım. Aşağı indim. Arkamdan bodrum kapısını kilitledim. Kızın kapısına vurup:

— Lütfen uyan... Diye bağırdım.

On dakika bekledikten sonra sürgüyü açıp içeri girdim. İçini araştırmış olduğum çantası yanımdaydı. İçinde tırnak törpüsünden ve tırnak makasından başka bir şey yoktu. Onları da saklamağı ihmal etmemiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Işığı yaktım. Kız koltuğun kenarında duruyordu. Elbisesini giymişti bile. Bakışları tekrar beni buldu. Önceden olduğu gibi korkusuz ve demir gibi soğuk... İşin garibi her zaman aklımda kalan o simadan çok farklıydı. Böyle olması bir yere kadar doğruydu, çünkü onu önce bu derece yakından görmemiştim.

— İnşallah iyi uyumuşsundur... dedim.

Kız son derece soğuk bir sesle cevap verdi:

— Burası neresi? Siz kimsiniz? Neden beni buraya getirdiniz?

— Söyleyemem.

— Derhal beni serbest bırakmanızı emrediyorum. Bu vahşice, canavarca bir şey.

Durmuş sadece birbirimize bakıyorduk.

— Yanımdan çekilin. Buradan hemen gideceğim.

Kız üzerime doğru yürüdü. Kapıya yanaştı. Fakat ben hâlâ kımıldamıyordum. Bir an için kızın bana saldıracağını aklımdan geçirdim; fakat kız bunun saçma bir davranış olacağını anlamış olmalıydı. Kararlıydım. O bu işten kazançlı çıkamıyacaktı. Burnumun dibine sokularak:

— Yanımdan çekilin. Yol verin... dedi.

— Henüz bir yere gidemezsin. Lütfen beni tekrar zor kullanmağa mecbur etme.

Bana sert ve dondurucu bir bakış fırlatıp geri çekildi.

— Beni kim sandığınızı bilemiyorum. Eğer beni zengin bir ailenin kızı diye düşünüp büyük bir fidye alacağınızı sanıyorsunuz şimdiden hayal kırıklığına uğradığınızı bilmelisiniz.

— Kim olduğunuzu bilmiyorum. Bu işin para ile de hiçbir ilişkisi yok.

Ne söyleyeceğmi bilemedim. Heyecanım sonsuzdu. Onu karşımda canlı olarak görmek beni sinirli etmişti. Ben sadece onun yüzünü, lepiska saçlarını, güzelliğini doya doya seyretmek istiyordum. Ama seyredemiyordum da. O ise

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözlerini benden ayırmıyordu. Acaip bir sessizlik odaya çöktü. Sonra kız birden kendini toparlayıp beni suçlarcasına konuşmağa başladı.

— Ben sizin kim olduğunuzu bilmiyor muyum sanki?

Tepeden tırnağa kadar kıpkırmızı kesildim. Buna mani olamamıştım. Böyle birşeyi hiç hesaplamamıştım. Onun beni tanıyacağı asla aklına gelmemişti.

Kız yavaşça devam etti.

— Town Hall.

— Ne demek istediğini anlıyamadım.

— O zaman bıyıklıydınız.

Beni nasıl tanıdığını hâlâ bilmiyorum. Kasabada ancak bir iki kere karşılaşmıştık. Herhalde beni evlerinin penceresinden görmüş olacaktı. Bunu da aklıma hiç getirmemiştim. Zihnim allak bullak olmuştu.

— Resminizi gazetede de gördüm.

Neden olduğunu bilmiyorum ama birinin beni tanımış olmasından çok nefret ederdim. Her zaman hayali bir takım hikâyeler uydururdum. Birden aklıma yine böyle uydurma bir hikâye geldi.

— Ben sadece verilen emirleri yerine getiriyorum.

— Emirleri mi? Kimin emirlerini?

— Söyleyemem.

Hâlâ bana bakmakta israr ediyordu, aramızdaki uzaklığı da kapatmamağa uğraşıyordu. İhtimal ona saldıracağımı umuyordu.

Kız sorusunu tekrarladı:

— Kimin emirlerini?

Bir isim düşünmeğe başladım. Nedendir bilmem onun tanıdığı birinin adı aklıma geldi. Mr. Singleton. Barclays bankasının müdürü. Babasının oraya para yatırdığını biliyordum. Çünkü onu, ben oradayken birçok defalar Mr. Singleton'la konuşurken görmüştüm.

— Mr. Singleton'un emirleri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şaşkın şaşkın yüzüme bakınca hemen devam ettim.

— Bunu söylememem gerekirdi. Duyacak olursa beni öldürür.

Sanki kız söylenen adı pek iyi duymamış gibi:

— Mr. Singleton mu dediniz? diye sordu.

— O düşündüğünüz gibi bir insan değildir.

Kız birden koltuğun kenarına çöktü. Sanki beklemediği bir şeyle karşılaşmış gibi oldu.

— Yani Mr. Singleton beni kaçırmanız için size emir mi verdi demek istiyorsunuz?

Başımı "evet" anlamında salladım.

— Ama ben onun kızını tanıyorum. Mr. Singleton... Oh, çıldırmak işten değil.

— Penhurst yolundaki kızı hatırladın mı?

— Hangi kızı?

— Üç yıl önce kayıplara karışan.

Bu da benim uydurduğum bir şeydi. O sabah kafam zehir gibi çalışıyordu.

— İhtimal o zaman ben okuldaydım. Kıza ne oldu?

— Bilmem. Sadece bu işi de Mr. Singleton yapmıştı.

— Ne yapmıştı?

— Bilmem. Kızın başına ne geldiğinden haberim yok. Ama bu iş de adamın tertibiydi. Üç yıldanberi kızdan haber çıkmadı.

Kız birden:

— Sigaranız var mı? diye sordu.

Aptallaşmıştım. Cebimden sigara paketini ve çakmağı çıkarıp kıza uzattım. Sigarasını yakmamın gerekli olup olmadığını bilmiyordum. Fakat sigarasını yakmak bana tuhaf göründü.

— Hiçbir şey yememişsin.

Kız kibar bir bayan gibi sigarayı parmaklarının arasına tutuşturmuştu. Odanın havası bunaltıcıydı. Kızın hiç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şeye aldırış ettiği yoktu. Benim yalan söylediğimi farketmiş olduğu gözümden kaçmadı.

— Mr. Singleton bir sekso-manyağın biridir, kızları kaçırır ve siz de ona yardım edersiniz mi demek istiyorsunuz?

— Yardım etmek zorunda olduğum için bu işi yapıyorum. Bankasından epeyi miktarda para çaldım. Eğer bu meydana çıkacak olursa beni hapise atarlar. O da bunu bana karşı elinde koz olarak kullanıyor.

Kız konuşurken bile gözlerini benden ayırmıyordu. İri iri, pırıl pırıl, bir şeyler meydana çıkarmak isteyen gözleri vardı.

— Ona yardım ederek de epeyi para kazandınız herhalde?

Söylediklerimin karmakarışık, saçma sapan olduklarını farkediyordum. Her yanıma ateş basmıştı. Huzursuz olmağa başlamıştım.

— Öyleyse neden çaldığınız parayı ödemediniz? Yoksa ona yardım etmek hoşunuza mı gidiyor?

— Söyleyemiyeceğim. İşin içinde daha başka sebepler de var. Ben onun emrinden çıkamam.

Kız ellerini etekliğinin ceplerine sokarak ayağa kalktı. Bir değişiklik olsun diye aynaya baktı. (Ayna şüphesiz camdan değil, madendendi)

— Beni ne yapacak?

—Bilmem ki.

— Şimdi kendisi nerede?

— Yolda olmalı.

Kız bir an hiç sesini çıkarmadı. Sonra aklına kötü bir şey gelmiş gibi bakışlarını bana çevirdi.

— Doğru. Burası onun Suffolk'taki evi olsa gerek.

— Evet.

Kendimi parlak zekâlı bir insan olarak düşünüyordum.

Kız soğukkanlılığı elden bırakmadan:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Onun Suffolk'ta evi yok ki, dedi.

Zayıf bir sesle:

— Olup olmadığını sen nerden bileceksin ki, dedim.

Kız daha bir şeyler söylemeğe niyetliydi, ama onu durdurmanın zamanı geldiğini hissettiğim için kendim konuşmağa başladım. Onun bu derece akıllı, kurnaz olacağı nereden aklıma gelirdi ki? O normalin üstünde bir zekâya sahipti.

— Kahvaltıda ne yemek istersin diye sormak için buraya gelmiştim. Çörek var. Yumurta ve daha başka şeyler de var.

— Ben kahvaltı falan istemiyorum. Bu korkunç küçük odayı da. Hele şu bayıltıcı kokuyu asla. Neydi o?

— İnan bana onun seni hasta edeceğini bilmiyordum.

— Mr. Singleton size söylemiş olmalıydı.

Kızın bu hikâyeye inanmamış olduğu her halinden anlaşılıyordu. Asi bir poz takındı.

Telâş içinde:

— Çay mı kahve mi istersin? diye sordum.

— Kahve. Sadece önce kahveden siz bir kaç yudum içeceksiniz.

Hemen kızı bırakıp dışarı çıktım. Kapıyı kapatmama fırsat bırakmadan:

— Çakmağınızı unuttunuz, dedi.

— O sende kalsın. Benim başka çakmağım da var.

(Oysa sadece tek çakmağım vardı.)

— Teşekkür ederim.

Kızın gülümseyerek konuştuğunu ilk defa görüyordum.

★

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM XIII

Kahveyi pişirip odaya döndüm. Kız kahveden birkaç yudum içişimi seyrettikten sonra kendisi de bir kaç yudum aldı. Beni soru yağmuruna tutmağa başladı. Bir ara içinden çıkamıyacağım bir şey soracakmış gibi geldi bana. Beni kıskıvrak yakalayabilirdi. Ne kadar burada kalacaktı? Neden ona böyle iyi davranıyordum? Cevap vermesine veriyordum ama hepsi de yetersizdi. Böyle anî sorular karşısında uydurma cevaplar bulmak gerçekten çok zordu. Sonunda alışverişe çıkacağımı, bana isteklerinin ne olduğunu söylemesini belirttim.

— Bu da mı Mr. Singleton'un emri?

— Hayır, bunu ben teklif ediyorum.

— Ben serbest kalmaktan başka bir şey istemiyorum.

Onu daha fazla konuşturamazdım. Çok korkunç dakikalar geçiriyordum. Hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden yanından ayrılmam gerekiyordu.

Öğle yemeğinde hiç konuşmadı. Dışarda yemeği pişirip odaya getirdim. Ama ağzına bir şey koymadı. Yine o soğukkanlı havasını sürdürüyordu. Ama artık benim sabrım tükenmeğe başlamıştı. Heyecanım son haddini bulmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

O gece akşam yemeğinde bir iki lokma bir şey atıştırdı .Ben de odasına girip kapısının dibine oturdum. Arasıra kalkıp sigara içiyordu. Fakat gözlerini hiç açmıyordu. Sanki gözleri beni görmekten usanmıştı.

— Düşünüyorum da Mr. Singleton hakkında anlattıklarınızın masal olduğuna inanıyorum. Bir bakıma o dediğiniz gibi birisi olamaz. Öyle olmuş olsaydı sizin onun hesabına iş yapmanızı istemezdi. Bütün bu mantıksız hazırlıklara da girişmezdi.

Sesimi çıkarmadığım gibi yüzüne de bakamıyordum.

— Benim için epeyi zahmetlere girişmişsiniz. Aldığınız elbiseler, sanat kitapları. Bugün öğleden sonra bir hesap yaptım. Dünyanın parasını harcamışsınız.

Sanki bütün bunları kendine anlatıyormuş gibi bir hali vardı.

— Ben sizin yanınızda bir tutukluyum. Ama beni mutlu bir tutuklu yapmak için bütün çabayı sarfediyorsunuz. Bunun iki nedeni olabilir. Ya fidye, ya da herhangi bir örgütün içindesiniz.

— Hayır. Her iki tahmininiz de yanlış.

— Benim kim olduğumu artık öğrendiniz. Babamın zengin olmadığını da biliyorsunuz. Demek ki bu durumda fidye alamıyacaksınız.

Onun böyle düşündüğünü öğrenmek insanı korkutuyordu.

— Diğer sebep de cinsel olabilir. Bana bir şey yapmak isteyebilirsin.

Gözlerini bana dikmişti. Bu son cümle tamamen bir soruydu. Beni şaşkına döndürmüştü.

— Hayır, böyle bir düşüncem yok. Sana büyük bir saygım var. Ben bir kıza kötülük yapacak insan değilim.

— Öyleyse deli olmalısın. Tabii zararsız bir deli.

— Mr. Singleton hikâyesinin doğru olmadığını mı ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bul ediyorsun? Ben buna yavaş yavaş engel olmağa çalışıyorum.

— Neye engel olmağa çalışıyorsun? Beni öldürmesine mi? Yoksa namusumu kirletmesine mi?

— Böyle bir şeyden sözettiğim yok.

Kız hep beni koruyor durumdaydı. Oysa hayallerimde bunun tersini yaşamıştım.

— Öyleyse ben neden buradayım?

— Misafirim olmanı istediğim için.

— Misafirin ha.

Ayağa kalktı ve koltuğun etrafından dolaşıp koltuğun arkasına dayandı. Gözlerini üzerimden ayırdığı yoktu. Üzerindeki askılı mavi etekliği çıkarmış koyu yeşil iskoç kumaşından yapılmış bir elbise giymişti. Tam bir öğrenci kıyafeti. Yakası açık beyaz bir bluz vardı içinde de. Saçını tek örgü yapıp arkaya atmıştı. O şipşirin yüzünde bir kahraman havası esiyordu. Nedendir bilmem o anda onu kucağıma oturtup, o yumuşak sarı saçları döküp okşamak arzusunu duydum.

Sonra birden:

— Seni seviyorum. Bu aşk beni çılgına çevirdi, deyiverdim.

Kız acaip bir sesle:

— Şimdi anladım, dedi.

Ondan sonra da bir daha bana bakmaz oldu.

Bir kadına "seni seviyorum" demek eski moda bir şeydi. Oysa böyle bir itirafta bulunmağı hiç düşünmemiştim. Hayallerimde sadece bir gün gözgöze gelmiş ve sonra dudaklarımız birleşmişti. Fakat aramızda sevgiye ait tek kelime bile geçmemişti. Kadınlar hakkında geniş bilgisi olan Nobby adındaki bir arkadaş bir kadına asla "seni seviyorum" demelisin diye bana defalarca tembih etmişti. Eğer böyle bir itirafta bulunacak olursan bile bunu şa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ka yollu söylemelisin. ki o senin peşine düşsün. Elde edilmesi güç bir erkek olursunuz o zaman. İşin garibi daha önce defalarca kendi kendime, ona sevdiğimi söylememeliyim demiştim. Sevginin iki taraflı olmasına kadar susup bekleyecektim. Ama kızı yanımda bulunca kafam karışmış, sık sık daha önce hiç düşünmediğim şeyleri söyler olmuştum.

Ama yine de ona herşeyi anlattığımı sanmayın. Sadece Town Hall'de çalıştığımı, onu defalarca gördüğümü, hep onun hayali ile yaşadığımı, hareketlerinin, güzelliğinin bana neler ifade ettiğini, yürüyüş tarzına bayıldığımı, param olduğu halde bana yüz vermiyeceğini düşündüğümü, benim ise onsuz bir an bile yaşayamıyacağımı anlattım. Sözlerim bittiği zaman o yatağa oturmuş, gözlerini de bana çevirmişti. Uzun süre konuşmadık. Sadece dışardaki vantilâtörün sesi duyuluyordu.

Utandığımı, kızardığımı hissediyordum.

— Beni buraya hapsedecek olursan kendini bana sevdireceğini nasıl düşünebilirsin?

— Beni yakından tanımanı istiyorum.

— Burada kaldığım sürece seni kız kaçıran bir zorba olarak düşüneceğim. Anladın mı?

Ayağa kalktım. Artık onunla beraber olmak istemiyordum. Kız bana yaklaştı.

— Bekle. Söz veriyorum seni gerçekten anlamağa çalışacağım. Sadece bırak beni gideyim. Olanı biteni kimseye anlatmıyacağım. Başına dert açılmıyacak.

İlk defa olarak bana merhamet dolu gözlerle bakıyordu. Bana inan, bana güven demek istiyordu. Kısacası gözlerinin içi gülümsüyordu. Oradan kurtulmak için de sabırsızlanıyordu.

— Eğer beni bırakacak olursan arkadaş kalırız. Sana yardım edebilirim. Daha iş işten geçmiş değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne hissettiğimi söyleyemem. Onu bırakmak zorundaydım. O bana acı vermeğe başlamıştı. Kapıyı kapatıp onu tek başına bıraktım. İyi geceler dileğinde bile bulunamadım.

Kimse durumu anlamıyacaktı. Herkes benim kızın peşine düştüğümü sanacaktı. Önce aldığım kitaplara baktığım zaman ben de böyle düşünmemiş miydim? Ama o gelince herşey değişmişti. Artık ne kitaplar, ne de onun davranışları beni ilgilendiriyordu. Onun kendine has öyle tatlı bir havası vardı ki; insan ister istemez ona karşı iyi davranıyordu. Bunu hak ediyordu zaten. Onu karşımda canlı olarak bulunca aklıma kötü bir düşünce getirememiştim. O saygı duyulması gereken bir kadın tipi olduğundan onun karşısında saygılı davranmak ve dikkatli olmak zorunluluğunu hissediyordunuz.

O gece pek uyudum denilemez, çünkü olaylar beni epeyi şaşırtmıştı. Daha ilk günden ona birçok şey anlatmış ve bana aptal damgasını vurmasına sebep olmuştum. Öyle anlar oluyordu ki aşağı inip onun istediğini yerine getirmeği yani Londra'ya döndürmeği aklımdan geçiriyordum. Ben de denizaşırı bir memlekete gidebilirdim. Fakat birden yüzü, tek örgü saçının bir o yana bir bu yana sallanışı, duruşu, yürüyüşü ve şipşirin, parlak gözleri aklıma gelince onu geri götürmemin imkânsız olduğunu anlıyordum.

Sabah kahvaltısından sonra - o sabh biraz çörek yemiş, kahve içmiş ve pek konuşmamıştık - ayağa kalktı, giyindi. Dikkatimi çeken bir şey oldu. Yatak ilk günden farklı düzeltilmişti. Demek ki, uyumuştu. Fakat tam dışarı çıkmak üzereyken beni durduruverdi.

— Seninle konuşacağım.

Durdum.

— Otur şöyle.

Bir sandelyeye çöktüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Dinle beni. Şu yaptığın çılgınlıktan başka bir şey değil. Eğer beni gerçek anlamda seviyorsan beni buraya hapsetmek istemezdim. Perişan bir durumda olduğumu görüyorsun. Geceleri bu havasız yerde nefes almam imkânsız. Uyandığım zaman başım ağrıdan çatlıyor. Beni daha fazla alıkoyacak olursan ölürüm.

Kızın halinden gerçekten ıztırap çektiği belliydi.

— Söz veriyorum. Burada uzun süre kalacak değilsin.

Ayağa kalktı ve şifonyerin yanında durarak gözlerini bana dikti.

— Adın ne senin?

— Clegg, diye cevap verdim.

— Birinci adın ne?

— Ferdinand.

Bana acele bir bakış fırlattı.

— Doğruyu söylemiyorsun?

Cebimde üzerinde altın harflarle adımın baş harfleri yazılı olan cüzdanımı çıkarıp gösterdim. F'in Frederick'in baş harfi olduğunu bilmemeliydi. Çünkü ben hep 'Ferdinand' adını sevmiştim. Ne garip. Daha onu tanımadan önce. Bu ad da yabancı herkesten farklı bir taraf buluyordum. Dick Enişte bazan şaka olsun diye beni böyle çağırırdı. Lord Ferdinand Clegg. Böceklerin Markizi demeğe alışmıştı Enistem bana. Kızın bu addan hoşlandığı belliydi.

— İnan ki doğru.

— Herhalde sana herkes ya Ferdie ya da Ferd diyordur.

— Hayır, hep Ferdinand diye çağırırlar.

— Dinle Ferdinand. Bende ne buldun bilmem. Neden bana âşık oldun onu da bilemem.. İhtimal seni bir başka yerde tanısaydım sana âşık olabilirdim. Ben...

Kız durdu. Ne demesinin gerektiğini kestiremedi.

— Ben, kibar, karakterli erkeklerden hoşlanırım.

Ama bu odanın içinde sana âşık olmam imkânsız. Burada senden başka biri de olsa sevemem. Asla...

— Ben sadece seni tanımak istiyorum.

Kız oturduğu yerden gözümün içine bakıyor, sözlerinin üzerimde bırakacağı etkiyi anlamağa çalışıyordu. Veyahutta ben böyle düşündüğünü sanmıştım. Bu bir denemeydi.

— İnsanları tanımak için onları kaçırman gerekmez.

— Seni yakından tanıyayım istiyordum. Londra'da böyle bir fırsat elime geçmedi. Zaten akıllı bir insan da değilim. Üstelik senin okulunda da okumuyordum Londra'da benim yüzüme bile bakmazdın.

— Konuşmaların hoş değil. Ben kendini beğenmiş insanlardan olmadığım gibi böyle kimselerden de nefret ederim. Kimse hakkında önceden bir karar vermem. Kimseyi küçük görmem.

— Ben seni suçlamıyorum.

— Dedim ya züppelikten nefret ederim.

Kız biraz sert konuşmuştu. Bazı kelimelerin, üzerine basa basa söylüyordu.

— Londra'daki en iyi arkadaşlarımdan bazıları böyledir.

— Meselâ Peter Catesby.

(Bu spor arabası olan delikanlının adıydı.)

— Ta kendisi. Onu aylardır görmedim. O budalanın tekidir.

Kızın hâlâ o arabaya binişi gözümün önündeydi. Ona güvenmem gerekir miydi bilmem..

— Şimdi bu kaçırma olayı bütün gazetelerde yayınlanmıştır.

— Gazetelere bakmadım. Haberim yok.

—Yıllarca hapis yatarsın.

— Değer. Hatta bir ömür boyu yatsam bile gam yemem.

— Söz veriyorum ki beni serbest bıraktığın takdirde bunları kimseye anlatacak değilim. Onlara uydurma bir hikâyeden bahsedeceğim. Çalışmadığım zamanlar hangi dakika istersen seninle buluşacağım. Hikâyeyi ikimizden başka kimse bilmeyecek.

— İmkânsız yapamam. Şimdi olamaz.

Kendimi zalim bir kral gibi hissetmeğe başlamıştım. Kızın davranışı buna sebep olmuştu.

— Şimdi gitmeme izin verirsen sana en büyük hayranlığı duyacağım. Bana acıdı, diye düşüneceğim. Fakat o bir şövalyeydi, gerçek bir centilmen gibi hareket etti, diyeceğim.

— Hayır, isteme bunu benden. Yapamam. Ne olur ısrar etme.

— Beni bırakırsan o her zaman hatırlanmağa değer bir insandır, diyeceğim.

Kız; olduğu yerde donmuş beni seyrediyordu.

— Şimdi senin yanından ayrılmak zorundayım.

Odadan ok gibi dışarı fırladım. Az kaldı merdivenlerden yuvarlanıyordum. O da şifonyerin üzerinden indi ve kapıda durup acaip bir ifadeyle baktı.

— Ne olur bırak beni. Sal gideyim.

diye tekrar yalvardı, son derece yumuşak ve kibar bir sesle. Onun bu tatlılığı karşısında direnmek zordu.

Bu sahne tıpkı çok arzu ettiğiniz bir kelebeğin ağınıza yavaş yavaş girmesini andırıyordu. Onu ister istemez göğsünden kesmek zorunda kalırdınız ve zavallı kelebek o anda çırpınıp dururdu. Miranda olayı bir kelebeğinkinden daha çetindi. Çünkü onu öldürmek istemiyordum. Bu, en son isteyeceğim şey olabilirdi.

★

KISIM XIV

Sınıf ayırımı yapanlardan nasıl nefret ettiğini fırsat buldukça tekrarlayıp duruyordu. Oysa aramızda kapatılması mümkün olmayan bir uçurumu olduğunu ben biliyordum. İnsanların almış oldukları terbiye, konuşma tarzlarından belli olurdu. Onun kibar, ölçülü hareketlerinden; nasıl yetiştiğini anlamak kolaydı. Sahte bir konuşma havasından tamamen uzaktı. Sahte hareketlere de başvurmağı gereksiz sayıyordu. Kendi kişiliğini olduğu gibi insanın gözü önüne seriyordu. Bazan öyle anlar oluyordu ki ona kendimi anlatamıyor, gerçek kişiliğimi tanıtamıyor ve yanlış davranışlarda bulunuyordum. O zaman kız birdenbire asileşiveriyordu. Sınıf farkı gözetmekten vazgeç diyordu. Tıpkı zengin birinin bir fakire para düşünmekten vazgeç demesi gibi.

Sınır farkı yoktur deyip kibar olmadığını bana ispatlamak için şaşırtıcı şeyler yaptığı halde yine de kibar bir çevrede yetişmiş olduğu belliydi. Sinirlendiği zaman birden şahlanıyor ve en iyi silâhlarını bana karşı kullanıyordu. Her zaman için aramızdaki sınıf farkı kendiliğinden ortaya çıkıveriyordu.

O sabah Lewes'e gittim. Oraya gidişimin kısmen sebebi

gazetelere bir göz atmak içindi. Birçok gazete aldım. Hepsinde de Miranda ile ilgili bir takım şeyler yazılıydı. Kalitesiz gazetelerin bazılarında epeyi uzun yazılar göze çarpıyordu. İki gazetede ise resmi yayınlanmıştı. Bu yazıları okudukça içim tuhaf olmağa başladı. Çünkü önceden bilmediğim birçok şeylerden sözediliyordu.

"Geçen yıl Londra'daki Güzel Sanatlar Akademisinin bursunu kazanmış olan yirmi yaşındaki uzun saçlı Akademi öğrencisi Miranda Grey kayıptır. Okul süresince dün geç saatlerde polise başvuran teyzesi Bayan C. Vanburgh-Jones'in yanında 29 Hamnet Rd. N. W, 3 de oturmaktaydı.

Salı günü okuldan sonra Miranda telefon edip sinemaya gideceğini ve eve sekizden sonra döneceğini söylemiş. Bu onun son görünüşü olmuş."

Koskocaman bir resmi vardı. Yanında da "Bu kızı gördünüz mü?" diye yazılmıştı.

Diğer gazetedeki yazı ise gerçekten çok gülünçtü:

"Hamstead sâkinleri son aylarda arabalarda sinsi sinsi dolaşan 'kurtlar'dan sözetmektedirler. Miranda'nın yakın ve okul arkadaşı Piers Broughton kahvehanede bana sık sık Miranda ile buluştuğunu söyledi. Kızcağız kaybolduğu o gün çok mutlu görünüyormuş ve o gün Piers'le bir sergiye gitmek üzere sözleşmişler. 'Miranda' Londra'yı iyi tanır. O hiçbir yabancı ile arkadaşlık kuran kızlardan değildir. Onu gerçekten merak ediyorum. Acaba başına bir felâket mi geldi?

"Akademi öğretmenlerinden biri de şöyle diyor 'O' bizim ümidle bağlandığımız ikinci sınıf öğrencimizdir. Kötü bir şey yapmamış olduğundan eminiz. Genç sanatçıların birtakım kaprisleri olur.

"Polis herkesi sorguya çekmektedir. Salı gecesi Miranda'yı gören olmuş mudur? Ondan haber alan var mıdır? Şüpheli bir durumla karşılaşan olmuş mu?"

Üzerine giymiş olduğu elbiseyi tarif ediyorlardı. Diğer bir gazetede polisin Hapstead bölgesindeki havuzlara baktıklarını yazıyordu. Bir gazeteci ise Piers Broughton ile Miranda'nın aralarında nişanlı olduklarından sözediliyordu. Acaba Piers o benim gördüğüm züppe delikanlı mıydı? Bir başka gazetede de şöyle yazılmıştı. "Miranda okulun en gözde öğrencilerinden biriydi, herkesin yardımına koşmağa hayırlıydı." Her gazete onun çok güzel bir kız olduğunu yazıyordu. Çeşitli resimleri yayınlanmıştı. Eğer çirkin bir kız olmuş olsaydı onun hakkında çıkan yazılar iki satırı geçmezdi.

Kamyonu yolun kenarına çekmiş, bütün gazeteleri tek tek okuyordum. Birden kendimi güçlü hissettim. Bunun nedenini bilmiyorum. Bütün herkes onun peşine düşmüştü. Ben ise kızın nerede olduğunu biliyordum. Eve doğru gelirken Miranda'ya hiç bir şey anlatmamağa karar verdim.

Eve döner dönmez kızın bana ilk sorusu gazetelere bakıp bakmadığım oldu. Acaba kendi ile ilgili herhangi bir yazı çıkmış mıydı? Ona gazetelere bakmadığımı ve bakmayacağımı söyledim. Gazeteler beni ilgilendirmiyor, çünkü saçma sapan şeylerden bahsediyorlar dedim. Bunun üzerine kız ısrar etmedi.

Ona gazeteleri hiçbir şekilde göstermedim. Ne radyo dinlemesine, ne de televizyon seyretmesine izin verdim. Miranda henüz misafirim olmadan önce bir gün "Gestaponun Sırları" adlı bir kitap okumuştum. Orada mahkûmlara yapılan eziyetlerden sözediliyordu. İlk yapılacak iş, esir aldığınız kimsenin dış dünya ile olan ilişkisini kesmekti. Yani gestapolar mahkûmların bir şey öğrenmesine, hatta birbirleriyle bile konuşmalarına izin vermiyorlardı. Böylece o eski dünyaları ile bütün ilişkilerini kesmiş oluyorlardı. Bu da onları, yenilmeği kabul etmeğe zorluyordu. Ama ben gestapoların yaptığı gibi onu yıkmak, onu yenilgiye uğratmağı

istemiyordum. Ama dış dünya ile olan ilişkisinin kesilmesinin iyi sonuç vereceğine inanıyordum. O zaman sadece beni düşünmek zorunda kalacaktı. Onun gazeteleri görmek, radyoyu dinlemek için giriştiği bütün çabaları zararsız hale getirdim. İlk günler gazeteleri okumamasını, radyoyu dinlememesini istememin sebebi onu yıkmamak, endişeye sürüklememek içindi. Yani bir çeşit iyilik yapmış oluyordum ona. Polislerin davranışları ona ne gibi bir fayda sağlayacaktı ki? Hiç. Büsbütün onu çileden çıkartacaktı.

★

KISIM XV

O gece ona taze fasulye ile piliç pişirdim. Kız yapılan yemekleri yediği zaman yüzünde onları beğenmiş gibi bir hal vardı. Yemekten sonra:

— Biraz daha yanında kalmama izin verir misin? diye sordum.

— İstersen kalabilirsin.

Miranda yatağın üzerinde oturuyordu. Battaniyeyi iki kat yapmış, yastık gibi arkasına dayamış, ayaklarını da altına almıştı. Bir süre sigara içip onun için almış olduğum sanat kitaplarından birini tetkik etti.

— Resim hakkında bilgin var mı? diye sordu.

— Pek bir şey biliyorum denilemez.

— Zaten bu konuda hiç bilgin olmadığını biliyordum. Zaten sanatkâr ruhlu bir insan olsaydın kimseyi yanında esir tutmazdın.

— Birini esir almakla sanattan anlamanın arasında bir yakınlık göremiyorum.

Kız kitabı kapattı.

— Bana kendinden bahset. Boş zamanlarında yaptıklarını anlat.

— Ben koleksiyoncuyum. Kelebek toplarım.

— Hatırladım. Gazetede de senden koleksiyoncu diye bahsetmişlerdi. Şimdi de beni yakaladın.

— Çok garip düşünüyorsun.

— Pek garip düşünüyorum denilemez. Beni bu küçücük, havasız odaya kapattın. Buraya gelip arzu dolu gözlerle de beni seyrediyorsun.

Ben ise onun sandığı gibi yapmıyordum.

— Benim bir Budist olduğumu biliyor musun? İnsanın canlılığını öldüren her şeyden nefret ederim. Hatta böceklerin hayatları bile benim için değerlidir. Onları öldürme hakkına kimse sahip değildir.

— Ama piliçi yedin.

Onu kıskıvrak yakalayıvermiştim.

— Ama bu hareketimi de hoş karşılamıyorum. Kendimi de küçük görüyorum. Sadece sebze yiyen biri olsaydım kendimi iyi bir insan olarak kabul edecektim.

— Eğer kelebek toplamamı istemezsen toplamam. Koleksiyonculuktan vazgeçerim... Ne istersen onu yapmaya hazırım...

— Sadece benim uçmama izin vermezsin.

— Bu konuda konuşmasak daha iyi olur. Nasıl olsa bir sonuca varamıyacağız. Ne kadar konuşsak boş.

— Her neyse benim kimseye karşı saygı duyduğum yok. Özellikle beni mutlu kılmak için elinden gelen herşeyi yapan birine karşı saygı gösteremem. Ben karşımdaki insanın inandığı şeyleri yapmasından hoşlanırım.

Kız durmadan bana lâf çarptırıyordu. Bir ara samimi bir şekilde konuştuğunu sanıyordum. Fakat birdenbire bana karşı saldırgan olmağa başlıyordu. Bu nedenle ağzımı açıp tek kelime söylememeği tercih ediyordum.

— Burada daha ne kadar kalacağım?

— Bilmem. Bir şeye bağlı.

— Neye?

Hiçbir şey söyleyemedim. Söyleyemezdim de.

— Yani sana âşık olmamı mı bekliyorsun?

Beni azarlarmış gibi bunu söylemişti.

— Eğer sana âşık olacak olursam ölünceye kadar burada kalacağım demektir.

Bunu da cevapsız bıraktım.

— Dışarı çık. Yalnız kalınca söylediklerim üzerinde düşün.

★

KISIM XVI

Miranda ertesi sabah kaçmak için ilk teşebbüste bulundu. Bu hareketi bana bir ders oldu. Kahvaltısını yaptı ve sonra bana yatağının sağlam olmadığını söyledi. Arka bacağında bir bozukluk vardı. Yatağın çökeceğini sanmıştım. Yardım etmek üzere yanına gittim. Ansızın beni büyük bir hızla itti. Birden dengemi kaybedince yanımdan koşarak geçti. Kendini yıldırım hızıyla merdivenlerde bulmuştu. Ona izin vermiştim. Nasıl olsa kapının arkasında bir emniyet sürgüsü vardı. Peşinden gittiğim zaman onun sürgüyü açmak için zorladığını gördüm. Kız arkasını dönüp "imdat" diye bağırarak dış kapıya doğru koşmağa başladı. O kapı da şüphesiz kilitliydi. Kapıya asıldı, vurdu ve sonra haykırmağa devam etti. O sırada onu yakalayıverdim. Bu davranışımdan nefret ettim ama ne yapayım ki, böyle hareket etmem gerekliydi. Onu belinden kavradım, bir elimle ağzını kapatıp geriye doğru sürükledim. Tekme savurmağa, mücadele etmeğe başladı, ama ufak tefek olduğundan benimle başa çıkamıyordu. Gerçi ben de öyle iri yarı biri değilim ama yine de güçsüz sayılmazdım. Sonunda kızın vücudu gevşedi. O zaman onu serbest bıraktım. Bir an öylece kaldı. Sonra ansızın fırlayıp yüzüme bir tokat yapıştırdı. Canım acımadı ama hiç

beklemediğim bir anda böyle bir darbenin inmesi beni şaşırtmıştı. Başkaları böyle bir durum karşısında çıldırırdı. Ben ise soğukkanlılığımı kaybetmedim. Kıza karşı anlayışlı davrandım. Sonra kız odasına girip kapıyı hızla çarptı. Ben de içeri dalıp onu dışarı çıkarmak istedim. Fakat onun o anda çok sinirli olduğunu biliyordum. Bakışlarında korkunç bir nefret görmüştüm. Kapıyı sürmelemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Kızın ikinci hareketi, hiç konuşmamak oldu. O öğlen yemeğinde ben onunla konuşup geçmişi unutmağa hazır olduğumu söylediğim halde onun ağzından tek kelime bile çıkmamıştı. Sadece bana korkunç bir kinle bakıyordu. O gece yine sahne değişmedi. Sofrayı toplamağa geldiğim zaman tepsiyi elime verip yanımdan uzaklaştı. Böylece benim orada kalmamı istemediğini açıkça ortaya koyuyordu. Bu düşüncesinden vazgeçeceğini sanıyordum ama ertesi gün durum daha da kötüleşti. Ağzından tek kelime çıkmadığı gibi yemek de yemedi.

— Ne olur bana bu şekilde davranma. Bir şey kazanmazsın, dedim.

Ne bir şey söyledi, ne de yüzüme baktı.

Ertesi gün yine ayni durum. Yemiyor, konuşmuyordu. Almış olduğum elbiselerin bazılarını giymesini bekliyordum. Ama o beyaz blûzunu ve yeşil askılı etekliğini giymekte israr ediyordu. Artık gerçekten üzülmeğe başlamıştım. Bir insan ne zamana kadar aç yaşıyabilmeğe dayanırdı, bilmiyorum. Yüzü soluyor, zayıflıyordu. Sabahtan akşama kadar yatağında arkası dönük ve duvara yaslanmış vziyette oturuyordu. Yüzünde öylesine perişan bir hal vardı ki ne yapacağımı bilmiyordum.

Ertesi gün kahvaltıda ona kahve, tost, çörek ve marmelat götürdüm. Tepsiyi bir kenara bıraktım. Yiyeceklerin kokusunu duyup iştahının açılmasını bekledim.

Sonra:

— Beni anlamanı bekliyorum. Birçok kimseler gibi beni sevmeni de ummuyorum. Sadece mümkün olursa beni anlamağa çalışmanı, biraz benden hoşlanmanı istiyorum.

Miranda yerinden bile kımıldamadı.

— Seninle bir pazarlık yapacağım. Sana buradan ne zaman gidebileceğini söyleyeceğim. Sadece bazı şartlar ileri süreceğim.

Neden böyle söylemiştim bilmiyorum. Aslında onun gitmesine izin vermiyeceğimi biliyordum. Bu yüzsüzce söylenilmiş bir yalan da değildi. Sık sık aramızda bir anlaşma olduğu takdirde onu bırakmağı düşünüyordum. Söz sözdür. Ama başka zamanlar onu bırakmıyacağımı biliyordum.

Döndü. Bakışlarını bana çevirdi. Üç gündenberi ilk defa yaşadığını belli eden bir işaretti bu.

— Şartlarım şunlar. Yemeğini yersin. İlk günlerde olduğu gibi benimle konuşursun ve kaçmağa kalkışmazsın.

— Son şartını asla kabul edemem.

— Ya iki şartım hakkında ne düşünüyorsun?

(Kaçmıyacağına dair söz vermiş olsaydı bile yine de tedbirli davranacaktım. Demek ki bu şartımın kabul edilmiş olmasının o kadar önemi yoktu.)

— Ne zaman beni serbest bırakacağını söylemedin ama.

Kız yine bakışlarını benden uzaklaştırdı.

— Öyleyse beş hafta sonra .

— Ben burada bir haftadan bir gün daha fazla kalamam.

— Bunu kabul edemem.

Kız yine başını çevirdi. Ağlamağa başlamıştı. Omuzlarının sarsıldığını görebiliyordum. Yanına gidip onu yatıştırmak istedim. Yatağının yanına sokulunca birden sert bir hareketle döndü. O anda bana saldıracağını sandım.

Gözleri yaş içindeydi. Yanakları ıslanmıştı. Onu böyle perişan bir halde görmek beni yıkmıştı.

— Lütfen anlayışlı davran. Şu anda nasıl mahvolduğumu bilmelisin. Sen benim için herşeysin. Seni böyle perişan görmek beni yıkıyor, kahrediyor. Anlamıyor musun? Sadece yanımda bir hafta kalasın diye bütün bu hazırlıkları yapmadım değil mi?

— Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.

— Sana söz vereceğim. Zamanı gelince serbestçe buradan çıkıp gideceksin.

Miranda bu teklifi kabul etmiyordu, etmiyecekti de. Ne garipti ki, orada oturmuş hüngür hüngür ağlıyor, yaşlı gözleriyle bana bakıyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Sanki üzerime her an için atılacakmış gibi bana hain hain bakmağa devam ediyordu. Sonra gözlerini silmeğe başladı. Bir sigara yaktı.

— Peki iki hafta sonra bırak beni.

— Sen iki, ben beş dedim. Bir ay burada kal. Yani kasım'ın on dördünde serbestsin.

Bir sessizlik oldu. Sonra kız:

— Dört hafta sonra kasım'ın on birine geliyor, dedi.

Kızın haline çok üzülüyordum. İşi sağlama bağlamak istiyordum.

— Ben takvim ayını kasdettim. Peki yirmi sekiz gün olsun. Üç günden feragat ediyorum.

Kız asi bir tavırla:

— Bu iyiliğinden dolayı sana çok, çok teşekkür ediyorum, dedi.

Kıza bir fincan kahve uzattım. Aldı.

Fakat kahvesinden daha bir yudum almadan konuşmağa başladı.

— Benim de birtakım şartlarım var. Kaldığım sürece buracıkta yaşamam imkânsız. Temiz havaya, ışığa ihtiya-

cım var benim. Bazan da banyo yapmak ihtiyacındayım. Ayrıca yanımda resim yapabileceğim malzeme, bir radyo ve pikap bulunmalı. Üstelik de bitkisel bazı şeyler yemem gerekiyor. Meyva ve salata. Jimnastik yapmam da gerekli.

Kız doğruldu. Birdenbire yüz hatları değişti.

— Söz vermek ne demektir sen bilir misin?

— Evet.

— Beni dışarıya çıkaracağına söz verirsen ben de sana kaçmayacağıma söz veririm. Değil kaçmak, böyle bir şeye kalkışmıyacağım bile.

— Şimdi kahvaltını et onu da düşünürüz.

— Hayır. Artık benden bu kadar fazlasını istemeğe hakkın yok. Mademki bu evde senden başka kimse yok, o zaman ortada tehlikeli bir durum kalmıyor demektir.

— Evet, burada yalnızız. Ama bir türlü karar veremiyorum.

— Yine açlık grevine başlıyacağım.

Başını çevirdi. Gerçekten güçlüydü ve önündeki bütün engelleri yıkmağa kararlıydı.

— Resim yapman için ne gerekliyse getireceğim. Bir de gramafon... İstediğin plâkları bana söyle. Kitapları da. Arzu ettiğin yiyecekleri de. Sadece bana ihtiyaçlarını söyle yeter. Ne istersen yapmağa hazırım.

Kız hâlâ arkası dönük olduğu halde sordu.

— Hava almağa da izin verecek misin?

Bu çok tehlikeli bir işti.

Bir sessizlik çöktü odaya. Kız açık açık isteğini belirtmişti. Sonunda teslim oldum.

— Belki geceleyin. Bakalım.

Kız bakışlarını çevirdi.

— Ne zaman?

— Düşünmeliyim. Seni ancak bağladıktan sonra dışarı çıkabilirim.

— Ama kaçmayacağıma söz verdim.

— İster kabul et, istersen etme.

— Ya banyo meselesi ne olacak?

— Onun için de bir şeyler düşüneceğim.

— İyi bir banyoda yıkanmak istiyorum. Herhalde yukarıda bir banyo olmalı.

Günlerdir düşünüyordum. Ona evimi ve içindeki eşyaları göstermek ne kadar hoş, ne kadar zevkli bir iş olacaktı. Bu hayallerimin bir kısmını meydana getiriyordu. Onu her zaman için yukarıda benim yanımda olarak düşünmüştüm. Bodrumda kalmasına gönlüm razı olmuyordu. Bazan içgüdülerime göre hareket ediyor, başkalarının göze alamıyacağı tehlikelere atılmaktan çekinmiyordum.

— Bakalım. Bazı hazırlıklar yapmam gerekiyor.

— Sana söz verdikten sonra onu asla bozmam.

— Bundan hiç şüphem yok benim.

Konuşup anlaşmak kadar hoş bir şey düşünülemezdi. Böylece ortadaki gergin hava yumuşamış oluyordu. Daha sonra ben de ona, o da bana karşı büyük saygı duymağa başlamıştık. İlk yaptığı iş, isteklerini bir liste halinde yazmak oldu. Lewes'te resim araçları satan bir mağaza bulmam gerekiyordu. Ona özel resim kâğıtları, çeşit çeşit kalemler, bir sehpa, çini mürekkebi, fırçalar, boyalar almalıydım. Ayrıca bayanlara ait bir takım gerekli malzemede istemişti. Benim kadın eşyası almam büyük ve tehlikeli bir işti ama ben bu tehlikeyi göze almıştım. Yiyecek olarak şeker, kahve, çeşitli meyva, sebze ve salata ısmarlamıştı. Hergün almam gereken yiyecekleri bir liste halinde yazmağa alıştıktan sonra da bunları nasıl pişireceğimi de bana öğretir olmuştu. Sanki o benim karımdı ama sakat olduğundan onun görevlerini ben yapıyordum. Lewes'te dolaşırken dikkatli davranıyordum. İki defa alışveriş yaptığım mağazaya bir daha uğramıyordum. Bu şekilde bir insan için bu kadar çok şey aldığımı düşünsünler istemi-

yordum. Herkesin benim yalnız yaşadığımı düşünmeleri gerekiyordu.

O ilk gün bir de gramafon aldım. Sadece küçüktü. Miranda'nın bu hediyeden memnun olduğunu söylemeliyim. Müzik bilgimin olmadığını öğrenmesini istemiyordum. Mozart'tan orkestra ile çalınmış bir plâk görüp aldım. İyi bir alışveriş yapmıştım. Miranda plâğı sevmişti. Epeyi sonra birgün o plâğı dinlerken ağlamağa başladı. Yani gözleri yaşarmıştı. Miranda, besteci bu eserini yazarken ölmek üzere olduğunu biliyormuş dedi. Miranda müzikten anlıyordu ve geniş bir müzik kültürüne sahipti.

★

KISIM XVII

Ertesi gün Miranda banyo ve temiz hava meselesini tekrar ortaya getirdi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ona hiçbir vaadde bulunmadan düşünmek üzere yukarı çıkıp banyoya girdim. Banyo penceresi bodrum kapısının açıldığı balkonun tam üstündeydi. Nihayet birkaç tahta alıp çerçeveyi kapattım. Böylece dışarıya ne ışıkla işaret verebilecek ne de tırmanabilecekti. Zaten gecenin geç saatlerinde dışarda kimsecikler olmazdı.

Böylece banyo yapmasında artık bir tehlike yoktu.

Fakat yine de birtakım tedbirler almak zorundaydım. Aşağılarda dolaşıp tehlikeli olabilecek yerleri gözden geçirdim. Aşağı katların tahtadan yapılmış iç kepenkleri vardı. Onları sıkıca kapatıp kilitlemek kolaydı. Böylece ne onun bakışları dışarı kayacaktı, ne de dışardan meraklı gözleri içeri bakıp sırrımı keşfedebileceklerdi. Mutfakta da bazı tedbirler almıştım. Bıçakların hepsini zararsız hale getirmiştim. Onun kaçmasına yardım edecek herşeyi ortadan kaldırınca rahatladım.

Akşam yemeğinden sonra kız tekrar banyo yapmak için bana saldırdı. Bir süre sesimi çıkarmadım ve onun asık suratını seyrettim. Sonra:

— Bütün tehlikeyi göze alıyorum. Sözünden dönecek olursan buradan asla kurtulamazsın, dedim.

— Ben sözümden asla dönmem.

— Bana şeref sözü verecek misin?

— Kaçmağa kalkışmıyacağıma şerefim üstüne söz veriyorum.

— Ne de dışarıya işaret vereceksin...

— Kimseye işaret verecek değilim.

— Seni bağlayacağım.

— Bu bana hakaretten başka bir şey değil.

— Sözünden dönecek olursan seni suçlayacağım o zaman.

— Ama ben... diye başladı kız, fakat cümlesinin sonunu getiremedi. Sadece omuzlarını silkti ve dönüp, ellerini arkaya götürdü. Elimde eşarp düğümlenmek üzere bekliyordu. Eşarbı düğümledim ama kızın canını acıtacak tarzda değil. Tam ağzını da kapatmak üzereydim ki, ihtiyacı olan banyo eşyalarını onun için hazırlamamı istedi. Ona almış olduğum elbiselerden bazılarını seçmişti. Doğrusu bu davranışı çok hoşuma gitmişti.

Banyo takımlarını alıp öne geçtim. Dış kapıdaki merdivenleri çıktım. Kapının sürmesini açıncaya kadar kız beni bekledi. Önce dışarı kulak kabarttım. Kimseciklerin olmadığından şüphem kalmayınca ona yanıma gelmesi için emir verdim.

Dışarısı karanlıktı ama gökyüzü pırıl pırıldı ve yıldızları rahatça görebiliyordunuz. Kolundan sıkıca yakaladım, oracıkta beş dakika durmasına izin verdim. Derin derin nefes alışını duyuyordum. Romantik bir sahneydi bu. Başı omuzuma düşmüştü.

— Burası, ıssız bir yer. Etrafta kimsecikler yok, dedim.

Zaman dolunca birlikte içeri girip mutfaktan, yemek odasından geçip koridora çıktık. Sonra merdivenlerden banyoya.

Kapının üzerinde kilit yok. Hatta kapıyı kapatmazsın bile. Sözünde duracağından şüphem yok. Benim de sana olan güvenim sonsuz. Ben burada olacağım...

Dışarıya bir sandalye koyup oturdum.

— Eğer ağzındaki tıkacı, çıkartmıyacağına söz verirsen ellerini hemen çözeceğim. Söz veriyorsan başını salla.

Kız dediğimi yapınca ellerini serbest bıraktım. Ellerini oğuşturunca bana saldıracağını düşündüm. Fakat o sessizce banyoya girdi.

Zor bir durumla karşılaşmamıştım. Su seslerini duyabiliyordum. Fakat dışarı çıktığı zaman çok şaşırdım. Ağzında tıkaç yoktu. Bu birinci şaştığım şey oldu. Diğeri ise üzerine yeni bir kıyafet giymiş, ıslak saçlarını omuzlarına dökmüş olmasıydı. Bu haliyle daha yumuşak bir ifadeye sahip oluyor, hatta yaşından küçük gösteriyordu. Ağzındaki tıkacı çıkartmış olduğu için aptallaşmam, ona sinirlenmem gerekiyordu. Fakat o kadar hoştu ki ona sinirlenmem imkânsızdı.

Miranda hemen konuşmağa başladı:

— Ağzımdaki tıkaç canımı acıtmağa başladığı için onu çıkarttım. Ama sana verdiğim sözü unutmuş değilim. İstersen yine ağzımı kapatabilirsin. Ama şimdi ağzımda hiçbir şey olmadığına göre istesem şimdi de bağırabilirim değil mi?

Miranda tıkacı bana uzattı. Bakışlarında acaip bir hava vardı. Ağzını kapatmağa cesaret edemedim.

— Ellerin bğlansın yeter.

Sırtında yine o yeşil askılı etekliği vardı ama içine benim almış olduğum blûzlardan birini giymişti. İç çamaşırlarının da bana ait olduğunu sanıyordum.

Ellerini yine arkadan bağladım.

— Senden şüphe ettiğim için bağışla beni. Sen benim

için çok değerli bir insansın. Seni kaybetmek istemiyorum. Bir ömre bedelsin.

Bu gibi şeyleri söylemek için yanlış bir zaman seçtiğimi biliyordum. Ama ne yapayım ki karşımda onu görünce dayanamamış duygularımı yine açığa vurmuştum.

— Gittiğin takdirde hayatıma kıyacağım.

— Senin bir doktora ihtiyacın var.

Cevap vermedim.

— Sana yardım etmek istiyorum.

— Yaptığım hareketlerden dolayı beni deli olmakla suçluyorsun. Ama ben deli değilim. Hayatta yalnız olduğum için sana bağlandım, seni kaybetmek istemiyorum. Şimdiye kadar kimsem olmadı. Hep yalnızlık içinde kıvrandım. Sen bunun acısını bilemezsin.

— Bu en kötü hastalıktır.

Miranda arkasını döndü. Ben bu konuşmalar olurken onun ellerimi bağlamağa çalışıyordum. Bakışlarını yere indirip:

— Sana çok üzülüyorum, dedi.

Sonra konuyu değiştirip:

— Çamaşır yıkama işini nasıl halledeceğiz? Bazı eşyalarımı yıkadım da. Onları dışarıya asabilir miyim? Yoksa burada bir çamaşırhane var mı?

— Ben onları mutfakta kuruturum. Çamaşırhaneye göndermezsin onları.

— Peki şimdi ne yapacağız?

Kız bakışlarını etrafta dolaştırdı. Bazan garipleşiyordu. O zaman onu hiç tanıyamıyordum .Sanki sinsice bir belâ arıyormuş gibi bir tavır takınıyordu. Sonra benimle alay edermiş gibi:

— Bana evini gezdirmiyecek misin? diye sordu.

İlk defa olarak güldüğünü görüyordum. Hiçbir şey yapamadan ben de ona gülerek baktım.

— Geç oldu.

Miranda sanki beni duymamış gibi yine evden bahsetmeğe devam etti.

— Kapının üzerindeki taşta yazılı olduğuna göre 1621 yılında yapılmış.

— Bu halının rengi solmuş. Bunu ya temizlettirmelisin ya da başka bir çare düşünmelisin. Ya şu resimler!. Berbat.

— Bunlar bana epeyi pahalıya mal oldu.

— Sen paraya değer vermiyorsun.

İkimizin orada durması o kadar gülünçtü ki bu sahneyi hiçbir kelime ile tarif edemem. Yaptığı tenkitlerle tipik bir kadını andırıyordu.

— Odaları gezebilir miyim?

Kendi kişiliğimi kaybetmiştim. Onun etkisi altındaydım. O bana istediğini yaptırtabiliyordu. Odaları tek tek dolaştırıp onlar hakkında kıza geniş bilgi verdim. Döndükleri takdirde iki odaya Annie Hala ile Mabel yerleşecekti. Üçüncü oda bana aitti. Miranda her odayı inceden inceye gözden geçirdi. Şüphesiz bütün perdeler örtülüydü. Miranda'nın yüzünden gözlerimi ayıramıyordum. Her an için kızın alay edecek bir şeyler bulup çıkaracağını düşünüyordum.

Benim odanın kapısına gelmiştik ki, ona:

— Burayı kendi zevkime göre hazırladım, dedim.

— Çok tertiplisin.

Bir antikacıdan almış olduğum kelebeklerin eski resimleri kızın gözüne çarptı.

— Bu resimleri ben seçtim.

— Burada gördüğüm en hoş resimler de bunlar.

Kızın yapmış olduğu iltifat hoşuma gitmişti.

— Teşekkür ederim.

— Burası ne kadar sessiz bir yer. Araba sesi duymağa çalışıyorum, duyamıyorum. Herhalde burası Kuzey Essex olmalı.

Benim ağzımı aradığı belliydi. Gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

— Doğru tahmin ettin, derken şaşırmış gibi bir poz takındım.

Birden kız:

— Ne garip; şu anda benim korku ile titremem gerekirken senin yanında emniyette olduğumu sanıyorum, dedi.

— Sana hiçbir kötülüğüm dokunmıyacak. Tabiî sen beni zorlamadığın takdirde.

Umduğum gibi aniden birbirimizi yakından tanımağa başlıyorduk. O benim gerçek kişiliğimi anlamağa gayret ediyordu.

— Hava şahaser. Böyle bir havayı hayal bile edemezsiniz. İnsan kendini hür sanıyor. Ben böyle bir havanın özlemini çekermişim de bilmezmişim meğer.

Kız yürümeğe başlayınca ben de onu aşağıya kadar tâkip etmek zorunda kaldım. Aşağı kattaki koridorda:

— Buraya bakabilir miyim? diye sordu.

Nasıl olsa pencerelerin kepenkleri örtülüydü. Kız içeri girip etrafına bakındı ve elleri bağlı olduğu için ancak parmaklarının ucuyla gülünç bir şekilde eşyalara dokunabiliyordu.

— Burası çok sevimli bir oda. Ama burayı böyle adi şeylerle doldurmak çok kötü.

Sandalyelerden birini tekmeledi. Kız daha fazla tenkit etmeğe başlayınca kırıldığımı hissettim.

— Bu eşyaların hoş olmadığını senin de bilmen gerekir. Şu duvarda asılı olan aplikler ya şu porselenden yapılmış yaban ördeğine ne buyrulur?

Önce bana kızgın kızgın baktı. Sonra bakışlarını ördeklere çevirdi.

— Kollarım ağrıyor. Bir değişiklik olsun diye kollarımı önden bağlayabilir misin?

Aramızdaki tatlı havayı bozmak istemiyordum. Ellerini önden bağlamakta herhangi bir tehlike göremiyordum. Kız ellerini öne uzatınca hemen onları önden bağlayıverdim. Miranda o yaban ördeğinin üstünde durmakta olduğu şömineye gidip her biri otuz siline malolan üç ördeği çengellerinden çıkarıp ocağın içine atıp parçaladı.

Asi bir pozla:

— Sana çok teşekkür ederim, dedim.

— Böyle bir eski evin bir ruhu olmalı. Birçok insanların yaşamış oldukları bu çok eski odanın güzelliğini böyle saçma sapan çirkinliklerle bozmağa hakkın yok senin. Anlamıyor musun?

Kızın bu davranışı beni şaşkınlığa uğratmıştı.

— Bir evin döşenişi hakkında hiç bilgim olmadığı için bunları koymuş olacağım!..

Yüzüme acaip acaip bakarak yanımdan geçti ve karşı odaya girdi. Buraya yemek odası adını vermiştim ama aslında burası iki görevi yerine getiriyordu. Burada ben çalışıyorum. Bu odada bana ait üç bölme var. Kız bunları görünce:

— Bana zavallı kurbanları göstermiyecek misin? diye sordu.

Kelebek koleksiyonumu göstermekten başka ne isteğim olabilirdi ki. En iyi cins kelebekleri sakladığım çekmeçeleri açıp kıza tek tek göstermeğe başladım.

— Bunları satın mı aldın?

— Elbette satın almadım. Hepsini kendim yakaladım, besledim ve kuruttum.

— Çok güzel bir koleksiyon.

Ona müzelerde bile zor rastlanılan kelebek çeşitlerini gösterdim. Ona bunları anlatırken gurur duyuyordum.

—Çok güzel ama çok da üzücü.

— Acıyacak olursan herşeye acımak gerekir.

Kız bakışlarını çekmecelerde gezdirerek:

— Ama onları bu hale sokan sensin. Şimdiye kadar kaç kelebek öldürdün? dedi.

— Sayabilirsin.

— Hayır, imkânsız. Eğer bunları öldürmemiş olsaydın kimbilir bunlardan daha ne kadar kelebek dünyaya gelecekti. Hayatına son verdiğin bütün güzel varlıkları düşünüyorum.

— Böyle bir şey söyleyemezsin.

— Böyle bir şey yapmağa hakkın yok senin. Bunları kim görüyor? Sen cimrisin. Bütün güzellikleri bu çekmecelerde saklıyorsun.

Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım. Bütün konuşmaları saçma gelmişti.

— Fençilerden nefret ederdim. Koleksiyonculuk yapan, onları sınıflara ayıran ve sonra onları tamamen unutan kişilerden tiksiniyorum. Sanat alanında da bazı kimseler böyle yapıyorlar. Onlar da bir ressama empresyonist veya kübist veya başka bir ad takıp onu bir çekmeceye kapatıyorlar ve onu artık yaşıyan bir varlık olarak kabul etmiyorlar. Ama görüyorum ki, kelebekleri çok güzel sınıflandırmışsın. İyi bir koleksiyonun var.

Miranda yeniden hoş konuşmağa uğraşıyordu.

— Ben fotoğrafçılık da yaparım, dedim.

Evin arkasındaki ormanların ve Seaford'un duvarın üzerinde görülen deniz manzarasının çeşitli pozlarını çekip onları kendim tabetmiştim. Bu resimleri kızın görebileceği şekilde masanın üzerine yerleştirdim.

Kız onlara baktı ama hiçbir şey söylemedi.

— Bunlar pek iyi sayılmaz. Çünkü bu meslekte uzun bir tecrübem yok.

— Bunlar cansız.

Miranda resimlere bakacağı yerde yan yan bana baktı.

— Sadece bunlar cansız demiyorum. Bütün fotoğraf-

lar öyledir. Çünkü bir şeyin resmini çizdiğiniz zaman o hayat kazanır, ama herhangi bir şeyin makineyle resmini çektiğiniz zaman ölür, cansızlaşır.

— Tıpkı bir plâk gibi.

— Evet. Kuru ve cansız.

Kızla kavgaya tutuşmak üzereydim ki, o devam etti.

— Fakat bu resimler ustalıkla çekilmiş. Gayet güzel.

Az sonra:

— Senin de bazı resimlerini çekmek istiyorum, dedim.

— Neden?

— Çünkü fotojeniksin.

Kız bakışlarını yere indirdi. Sonra gözleri yine beni buldu.

— Peki. İstiyorsan çekebilirsin. Yarın.

Titrediğimi hissettim. Birçok şeyler gerçekten değişmişti.

O zaman kızın bana yaklaşmağa başladığını anladım. Kız hiçbir şeye karşı koymuyordu. Ağzını kapatmama bile ses çıkarmadı. Herşey yolunda gidiyordu.

Birlikte aşağı indik. Bana özel olarak aldırmış olduğu Çin çayından pişirmemi istedi. Ağzındaki tıkacı çıkardım. Elleri bağlı olduğu halde benmle beraber mutfağa girdi ve yemek pişirdiğim yere baktı. İkimiz de susuyorduk. Aramızda tatlı bir hava esiyordu. Çaydanlık kaynıyordu ve Miranda yanımdaydı. Şüphesiz gözümü ondan bir saniye bile ayırmıyordum. Çay hazırlanınca:

— Anne ben mi olacağım? diye sordum.

— Bu çok kötü bir deyim.

— Neden kötü oluyor?

—Tıpkı o yaban ördeği gibi. Bayat, cansız.. .

— Öyleyse sen anne ol.

Garip bir durum olmuştu. Birden gülümsedi, sonra durdu ve arkasını dönüp odasına girdi. Ben de tepsiyle pe

şinden gittim. O çayları fincanlara koydu. Fakat yüzünden bir şeylere kızmış olduğu belliydi. Bana bakmıyordu.

— Seni gücendirmek istemedim, dedim.

— Birdenbire aklıma ailem geldi. Bu gece onlar çaylarını içerlerken hiç mutlu değiller, suratlarından düşen bin parça oluyordur.

— Dört hafta.

— Bana bunu hatırlatma.

Tıpkı kararsız bir kadına benziyordu. Şimdi gülerken biraz sonra suratını asıyordu.

— Çok iğrençsin. Beni de kendin gibi iğrenç yaptın.

— Bu halin uzun sürmez.

Sonra bana öyle bir şey söyledi ki, şimdiye kadar bunu hiçbir kadının ağzından duymamıştım. Neye uğradığımı anlıyamadım.

— Ben böyle kelimelerden hoşlanmam. İğrenç bir söz kullandın.

Kız ayni sözü tekrarladı. Bu sefer iyice sesini yükseltmişti. Bazan hareketlerini takip edemiyordum.

★

Ertesi gün özür dilememesine rağmen o sinirli havası kaybolmuştu. Ayrıca, odasına girdiğim zaman odasında iki vazonun merdivenlerde kırıklarını buldum. Her günkü gibi uyanmış ve benim kahvaltı tepsisiyle içeri girmemi bekliyordu.

İlk öğrenmek istediği, onun gün ışığına çıkmasına izin verip vermeyeceğim oldu. Ona yağmur yağdığını söyledim.

— Öbür odaya geçip dolaşsam olmaz mı? Vücudumu hareket ettirmek istiyorum.

Bu konuda eski bir kavgamız vardı. Sonunda şöyle bir anlaşmaya varmıştık. Güpegündüz orada dolaşmak istediği takdirde ağzını kapatmak zorunda kalacaktım. Arka taraf-

ta dolaşan biri olabilirdi. Bunu göze alamazdım. Ön kapının ve garajın devamlı kilitli olması arka taraftan gelecek olan bir tehlikeyi önliyemezdi. Ama geceleyin ellerini bağlamak yeterdi. Ona haftada birden fazla banyo yapması için de söz vermiş değildim. Hele güpegündüz onu dışarıya salma tehlikesini hiç göze almıyordum. O anda yine hırçınlaşmağa başlayacağını sandım. Fakat artık hırçınlaşmaların on hiçbir fayda sağlamıyacağını anlamağa başlamıştı. Böylece benim kurallarımı kabul etti.

★

KISIM XVIII

Her konuda titiz davranıyordum. Benim durumumdaki insanın dikkatli olması gerekiyordu. Meselâ, hafta sonlarında evin önünden gelip geçen arbaların sayısı epeyi kalabalıktı. Hele pazarları hava güzel olunca her beş dakikada bir araba sesi duyulurdu. Benim evin önüne geldikleri zaman arabalar yavaşlar, bazıları arkalarına döner bakar, bazıları fotoğraf makineleri ile ön kapıdan güzel manzara resimleri çekerler. Bu nedenle hafta sonları Miranda'yı odasından dışarı çıkartmıyorum.

Bir gün kamyonumla Lewes'e giderken arabalı bir adam beni yolda durdurdu. Evin sahibi ben miydim? Adamın kasıntı halinden çok kültürlü olduğunu anlamak kolaydı. Ben de patron tipi bir insandım. Benimle ev hakkında epeyi uzun konuştu. Bana bir mecmua için yazmakta olduğu makaleden bahsetti. Ona evime girip resim çekme hakkını tanımamı istedi. Özellikle oradaki kiliseye şöyle bir bakmak arzusundaydı.

— Burada kilise falan yok, dedim.

— Aziz dostum nasıl olur, bu kiliseden Şehir Tarihinde ve daha başka çeşitli kitaplarda bahsediliyor.

Sanki bir meseleyi örtbas istermiş gibi:

— Yani bodrumdaki şu eski yerden mi bahsetmek istiyorsunuz? Orasını tuğla duvar ile kapadım, dedim.

— O binaya böyle şeyler yapamazsınız. Orasının değeri çok büyüktür.

— Kilisenin havası bozulmuş değil ama orayı görmeniz imkânsız. Ben geldiğimde o kısım tuğla ile örülmüştü.

Daha sonra adam evin içini gezmek istediğini söyledi.

— Acelem var. Bekleyemiyeceğim, dedim.

— Ben yine gelirim. Siz yalnız bana bir gün söyleyin.

— Sizin gibi kaç kişi ayni ricada bulundu.

Adam bir süre bana sitem dolu sözler sarfedip oranın tarihi bir değeri olduğunu söyledikten sonra çekip gitti. Adamın sözleri doğru olmayabilirdi ama yine de üzerinde düşünmek zorunda olduğumu hissediyordum.

★

KISIM XIX

O gece Miranda'nın resimlerini çektim. Oturmuş kitap okuyordu. Resimleri çok güzel çıktı.

Bir gün bana karşılık olsun diye bir resmimi yaptı o da. Bir sandalyeye oturup, gözlerimi odanın bir köşesine diktim. Ona engel olmama fırsat bırakmadan yarım saat sonra resim kâğıdını yırtıp attı. (Zaten resim yaparken böyle sık sık kâğıtları yırttığı olurdu. Herhalde bu sanatkârlara has bir davranıştı).

— Belki yaptığın resmi beğenebilirdim, dedim.

Fakat o ne bana bir şey söyledi ne de yerinden kımıldadı.

Zaten arasıra konuşuyordu ve çoğunlukla da kendi görüşlerini belirtiyordu.

— Seni anlamak çok zor. Hiçbir özelliğin yok senin. Hiçbir şeyi târif etmeğe imkân yok. Seni bir insan olarak değil de bir madde olarak düşünüyorum.

Bir başka gün de şöyle demişti:

— Çirkin değilsin ama ruhunun çirkinliği yüzüne vurmuş. Alt dudağın berbat. Seni ele veriyor.

Yukarı çıktığımda ilk işim, aynaya bakmak oldu. Fakat onun demek istediğini göremedim.

Bazan da gülünç sorularla o sert, kırıcı havasından uzaklaşıyordu.

— Tanrıya inanır mısın?

— Pek fazla değil.

— Bu sorunun cevabı ya "evet" dir ya da "hayır" dır.

— Tanrı kavramı hakkında pek düşünmedim. Bunun önemli olduğuna da inanmıyorum.

— Sen kendini bodrumda hapsetmiş birinden başka bir şey değilsin.

— Ya sen Tanrıya inanıyor musun?

— Şüphesiz. Herşeyden önce ben bir insanım.

Tam bir şeyler söylemek üzereydim ki:

— Sus, konuşma, dedi ve sonra ışık tertibatından yakınmağa başladı.

— Bu ışık suni. Böyle bir ışık altında resim yapmam imkânsızlaşıyor. Çünkü bu insanın gözünü aldatıyor.

Sözü nereye getirmek istediğini anlamış olduğumdan sesimi çıkarmamağı tercih ettim.

Resmimi çizmeğe ilk defa o sabah başlamış değildi ama bunun hangi gün olduğunu hatırlıyamıyordum. Sonra tekrar saldırıya geçti:

— Ailen olmadığı için şanslı sayılırsın. Annemle babam sırf kardeşim ve benim yüzünden beraberliklerini devam ettiriyorlar.

— Nereden biliyorsun?

— Annem söyledi. Babam da. Annem iğrenç bir kahpedir. Sarhoşun biridir.

— Duymuştum.

— Evlerinde kalabileceğim hiç arkadaşım yok.

— Özür dilerim.

Kız bana ters ters baktı. Fakat hareketlerinde hiçbir asilik yoktu. Ben de ona kendi babamın sarhoşluğundan ve annemden bahsettim.

— Babamı çok sevmeme rağmen onun güçsüz olduğunu bilirim. Bir gün bana ne demişti biliyor musun? Anlayamıyorum kötü olan ana babadan böyle iki iyi kız nasıl meydana gelmiş. Aslında bu sözleri kardeşim için kullanmıştı. Çünkü o son derece zeki bir kızdır.

— Sen de zekisin. Büyük bir burs kazandın .

— Ben iyi bir taslak ressamıyım. Belki çok zeki bir sanatçı olabilirim ama büyük bir sanatçı olmam imkânsız. yani ben böyle olacağıma inanmıyorum.

— Bunu sen bilemezsin.

— Ben bir kadınım. Bir şeye dayanarak yaşamak zorundayım.

Sonra nedendir bilmem kız konuyu değiştiriverdi ve:

— Sen sapık mısın? diye sordu.

— Elbette hayır.

Birdenbire yüzüme ateşlerin bastığını hissettim.

— Bunda utanacak bir şey yok ki. Birçok iyi erkekler vardır ki, onlar da sapıktır. Sen bana dayanmak istiyorsun. Bunu hissedebiliyorum. Sen kendine bir anne arıyorsun.

— Ben böyle saçma sapan şeylere inanmam.

— Birlikte olmamız bize fayda sağlayacak değil. İkimiz de birşeylere dayanmak istiyoruz.

— Maddî bakımdan bana dayanabilirsin.

— Sen de her yönden bana dayanabilirsin değil mi? Allah korusun!

Miranda resmimi bana uzattı. Resim tamamen bana benzetmişti. Bu benzerlik, beni iyice şaşırtmıştı. Üstelik resmim kendimden daha yakışıklı, daha değerliydi.

— Bu resmi satmağı hiç düşündün mü? diye sordum.

— Hayır ama satacağım. Dört bin iki yüz şiline ne dersin?

— Kabul.

Miranda bana sert bir bakış fırlattı.

— Bu resime dört bin iki yüz şilin verecek misin?

— Elbette. Çünkü bu senin eserin.

— Resmi bana ver.

Resmi tekrar ona verdim ve ne olduğunu anlıyamadan Miranda'nın resmi yırttığını gördüm.

— Lütfen yırtma.

Miranda durdu. Fakat resmin yarısı yırtılmıştı.

— Resim berbat, berbat, berbat.

Birdenbire resmi suratıma fırlattı.

— İşte sen buradasın. Al bu resmi de kelebeklerin yanına çekmecenin içine koy.

Lewes'e indiğim bir gün ona bazı plâklar aldım. Hepsi de Mozart'a aitti. Çünkü onun Mozart'ın müziğinden hoşlandığını sanıyordum.

★

Başka bir gün, içinde meyvalar olan bir kâse resmi çizdi. Belki bu resmi on kere tekrarladı. Sonra onu da bir yere sıralayıp içinden en iyisini seçmemi istedi. Hepsinin birbirinden güzel olduğunu, bir ayırım yapamıyacağımı söyledim. Fakat o kadar israr etti ki, içlerinden birini gösterdm.

— Bu en berbadı. Bu, ancak zeki, fakat yeni bir akademi öğrencisinin yapabileceği bir resim. Bunların içinde ancak biri için iyi bir çalışmadır denilebilir. Onun da hangisi olduğunu biliyorum. Bu diğerlerinden yüz defa daha değerlidir. Eğer bu resmi bilecek olursan buradan ayrılırken onu sana bırakabilirim. Sana üç şans tanıyorum. Tabii burayı terketmeme izin verirsen gideceğim. Eğer bu resmi bulamazsan o zaman bana onun için iki yüz on şilin ödeyeceksin.

Üç tahmin yaptım fakat üçünde de yanıldım. Onun iyi olarak değerlendirdiği resim bana tamamlanmamış gibi göründü. Meyvaların çeşitlerini söyliyebilmek gerçekten çok güçlü, çünkü hepsi de bir tarafa meyilliydi.

— Meyvalar hakkında bir şeyler söylemeğe hazırlanıyordum ama sustum. Sen bu konuda bir şeyler belirtmek üzere olduğumu hissettin değil mi?

— Hayır, hissetmedim.

Miranda Cézanne'nin resimlerini gösteren bir kitap olarak, onun içindeki elma tabağında bulunan en renkli elmayı gösterdi.

— İşte. Bunlar elmadır demekle kalmamış, elmaların şeklini ve rengini o kadar iyi belirtmiş ki, insan bir bakışta anlıyabiliyor.

— Sözüne inanıyorum. Bütün resimlerin çok hoş.

Miranda gözlerini bana dikti.

— Ferdinand. Sana Caliban (*) adını takmaları gerekirdi.

(*) Shakespear'in "Tempest" adlı piyesinde vahşi ve sakat köle.

KISIM XX

İlk banyo yaptığından üç dört gün sonra Miranda kuvvetten düşmüştü. Akşam yemeğinden sonra kapısının önünde bir aşağı bir yukarı dolaştı, yatağına oturdu, sonra doğruldu. O gün akşamüstünü onun yapmış olduğu resimlere bakmakla geçiriyordum. Sanat kitaplarının içindeki resimleri çok beğenmekle beraber birbirlerine fazla benzediklerini düşündüm.

Miranda birdenbire:

— Yürüyüşe çıkamaz mıyız? dedi.

— Fakat hava yağışlı ve de soğuk. Ekimin ikinci haftasındayız.

— Burada kapalı kala kala çıldırcağım. Bahçede dolaşamaz mıyız ?

Yanıma yaklaştı. Oysa bu hareketten hep kaçınardı. Bileklerini uzattı. Saçlarını dökmekten vazgeçmişti. Almam için listeye yazmış olduğu şeylerden biri olan koyu mavi kurdela ile bağlanmıştı saçlarını. Her haliyle bu saçlar çok güzeldi. Şimdiye kadar böylesine şahaser saçlar görmemiştim. O saçlara dokunmak için sık sık şiddetli arzu duyuyordum. Sadece onlara dokunmak, onları okşamak. Ancak ağzına tıkaç koyduğum takdirde onu bahçeye çıkartma fırsatını bulacaktım.

Böylece birlikte dışarı çıktık. Acaip bir geceydi bu. Bulutların gerisinde ay yükselmişti. Bulutlar hareket edi-

yordu. Rüzgârdan eser yoktu. Bahçeye çıktığımızda bir kaç dakika derin derin nefes aldı. Sonra kızın kolunu saygılı bir şekilde yakaladım ve iki duvarın arasındaki yola doğru yürümeğe başladım.

Çitten atladık ve üst kısmında meyva ağaçları bulunan sebze bahçesine girdik. Her zaman belirttiğim gibi durumdan faydalanmak için hiçbir çirkin isteğim yoktu. Ona hep saygılı davranıyordum (Bana yaptığı çirkin hareketlerden sonra bile). İhtimal karanlıkta yürümemizden, blûzunun altından kolunun sıcaklığını hissetmemden ötürü bir an için onu kollarımın arasına alıp öpmek isteğini duydum. Bütün vücudum titriyordu. Mutlaka bir şeyler söylemek zorundaydım. Yoksa aklımı kaybedebilirdim.

— Çok mutlu olduğumu sana söyleyecek olsam bana inanmazsın değil mi?

Cevap vermeyeceğini biliyordum.

— Çünkü duygularımın ölmüş olduğunu düşünüyorsun. Benim de derin duygularım olduğunu bilmiyorsun. Çünkü senin yaptığın gibi ben duygularımı açığa vuramıyorum, onları anlatamıyorum. Duygularını anlatamaman, onların derin olmaması demek değildir.

Birlikte karanlık dalların altında yürüyorduk.

— Senden bütün istediğim; seni ne kadar sevdiğimi, sana nasıl ihtiyacım olduğunu anlaman!..

Kendimle övündüğüm yoktu. Sadece şu kadarını düşünmesini istiyordum. Eğer o başkalarının elinde esir olarak kalsaydı; kimbilir onlar onun başına ne haller getirirlerdi.

Tekrar öbür taraftaki çimenliğe gelmiştik ve sonra eve döndük. Bir araba sesi duyuldu. Bu evin önündeki yoldan geçen bir arabaydı. Ona iyice yapıştım.

Bodrumun kapısına gelince:

— Tekrar dolaşmak ister misin? diye sordu.

Başımı "hayır" anlamında sallayınca afallayıp kaldım.

Onu tekrar bodrum katına indirdim. Ağzındaki tıkacı çıkarıp, bağları ellerinden çözünce:

— Çay içmek istiyorum. Lütfen gidip çay yapar mısın? Kapıyı kilitle. Ben burada kalacağım.

Çayı yaptım. İçeriye getirip bardağı boşaltırken yine konuşmağa başladı.

— Bir şey söylemek istiyorum. Bunun mutlaka belirtilmesi gerek de!...

Dinliyordum.

— Bahçede dolaşırken bir ara beni öpmek istedin değil mi?

— Özür dilerim.

Her zamanki gibi yine yüzümü ateş basmağa başlamıştı.

— Önce böyle bir şey yapmadığın için sana teşekkür ederim, çünkü beni öpmeni istemiyorum. Bana acıdığını düşünüyorum. Böyle konularda aşırı derecede titiz olduğum için kendimi çok şanslı görüyorum.

— Bir daha böyle bir durum olmayacak.

— Ben de bu noktayı belirtmek istiyordum. Bana bir şey için söz vermeni bekliyorum.

— Bir daha böyle bir durum olmayacak.

— Şunu demeğe uğraşıyorum. Beni tekrar kloroform ile bayıltayım deme. Çünkü sana karşı koyamam. İstediğin herşeyi yapmana izin veririm.

— Bir daha olmayacak. O anda kendimi unuttum. Duyduklarımı anlatmam imkânsız.

— Önemli olan şu; bir daha böyle bir davranışta bulunacak olursan sana asla, asla saygı göstermem. Bir daha seninle asla asla konuşmam. Anlıyor musun?

— Böyle bir davranışta bulunmayacağım...

Pancar gibi kızardığımı hissettim. Elini uzattı. Tokalaştık. Odadan nasıl fırladığımı bilmiyorum. Miranda o gece beni yıkmıştı.

★

KISIM XXI

Her günümüz birbirinin ayni geçiyordu- Sabahleyin saat sekiz ile dokuz arası aşağı iner, kahvaltısını verir, çöpleri boşaltır, bazan onunla birkaç çift lâf eder, o bana alınacakların listesini verir (bazan da evden dışarı çıkmadığım olurdu. Fakat çoğu günler taze sebze ve sevdiği sütü almak için çarşıya giderdim), Lewes'ten dönünce evi temizler, onun, öğle yemeğini hazırlar, sonra oturup sohbet eder, onun çaldığı plâkları dinler, veya resim yapmasını seyrederdim. Kendi çayını kendisi hazırlardı. Nedense beraber olmamak için aramızda bir anlaşma yapmıştık. Sonra akşam yemeği yenir ve daha sonra da bir süre sohbet ederdik. Bazan beni iyi ağırlardı. Ekseriyetle onu odadan dışarı çıkarıp dolaştırmamı istiyordu. Bazan da yemek biter bitmez beni yanından uzaklaştırırdı.

Bana izin verdiği zamanlar resimlerini çekiyordum. O da benim bazı pozlarımı alıyordu. Onun en güzel pozlarını yakalıyordum. Miranda'nın özel kıyafetler giymesini istiyordum ama söyleyemiyordum. Bir gün bana:

— Bütün bu resimleri neden çekmek istiyorsun bilmem. Beni hergün görüyorsun ya, dedi.

Aramızda hiçbir şey yoktu. Sadece her gece birlikte

oturuyorduk. Bana öyle geliyordu ki bu beraber geçen geceler hiç kaybolmıyacaktı. Sanki dünyada yalnız ikimiz yaşıyorduk. İkimizin mutluluğunu kimse asla, anlıyamıyacaktı. — doğrusunu söylemek gerekirse sadece benim mutluluğumu. Bazan öyle anlar oluyordu ki, kendi sözlerine kendisi de aldırış etmiyordu. Hatta bunların üzerinde bile durduğunu sanmıyorum. Bütün gece odasında oturup onu seyredebiliyordum. — Başının şeklini, tatlı bir kıvrımla yana düşen çatal kuyruk saçını. Tıpkı bir peçeyi veya bir bulutu andırıyordu. Omuzlarına sevimli bir şekilde inen karmakarışık ipek teller gibi uzanıyordu. Keşke bir şair veya bir sanatçı gibi yeterli kelimeleri bulup da onun saçlarını târif edebilseydim. Saçı önüne düştüğü zaman sanki gayet basit bir hareket yapıyormuş gibi arkasına atardı. Bazan ona lütfen bu hareketi tekrarla, saçını öne düşürüp arkaya at demek istiyordum. Sadece bunun, aptalca bir istek olduğu aklıma gelince vazgeçiyordum. Her yaptığı şey gibi bu hareketinde de bir incelik vardı. Kitabın bir sayfasını çevirmesi, ayağa kalkması, oturması, sigara içmesi ve daha yaptığı diğer şeyler gibi. Esnemek, gerinmek gibi çirkin olarak davranışlarda bulunduğu zaman bile onda hoş görünüyordu. Gerçek şuydu: Onun yaptığı hiç bir hareket çirkin olamazdı. Çünkü o çok güzeldi.

Üstelik de her zaman mis gibi kokuyordu. Adını verebileceğim bazı kadınlardan farklı olarak çok hoş bir kokuya sahipti. Benimle alay etmesine rağmen benim gibi o da pislikten nefret ediyordu. Bir keresinde herşeyin temiz olmasını istemenin bir delilik belirtisi olduğunu söylemişti. Eğer bu bir gerçekse o zaman ikimizin de deli olması gerekirdi.

Onun sessizlikten ve ışıktan yakındığı yoktu ama defalarca bunlardan kaçındığı olmuştu. Devamlı olarak tetikteydim.

Bir gün neredeyse beni elde edecek duruma geldi. Oda-

sına girdiğimde onu hasta buldum. Yüzü berbattı. Defalarca neyi olduğunu sorup durdum. O ise sanki sancıdan kıvranıyormuş gibi olduğu yerde ses çıkarmadan yatıyordu. Sonunda yataktan kalkarak:

— Apandisit sancısı, dedi.

— Nereden biliyorsun?

— Geceleyin ölüyorum sandım.

Kız binbir güçlükle konuşuyordu.

— Başka yerin de ağrıyor olabilir.

Fakat o sırada kız yüzünü duvara çevirdi ve:

— Aman Allahım! diye inledi.

Birdenbire uğradığım şaşkınlıktan kurtulunca bunun bir oyun olup olmadığını düşünmeğe başladım.

Miranda iki büklüm olmuş kıvranıyordu. Sonra doğruldu; bakışlarını bana çevirerek:

— Hiç bir şey yapmıyacağıma söz veriyorum. Bir doktora görünmem gerekiyor. Veyahut da bir hastahaneye götür beni, dedi.

— Sonum geldi demektir. Onlara bütün hikâyeyi anlatırsın.

— Söz veriyorum. Söz veriyorum.

Gerçi son derece inandırıcı konuşuyordu ama rol yapıyor da olabilirdi.

— Sana çay yapacağım.

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Kız tekrar iki büklüm oldu.

Bir anda aklıma Annie Hala geldi. Apandistin insanı öldürebileceğini söyler dururdu. Sadece geçen yıl kapı komşumuz bir delikanlı apandist sancısı çekiyordu. Annie Hala çocuğu doktora götürmekte geç kaldıklarını söylemişti. Oysa bir mucize eseri olarak çocuk ölmedi. Demek ki, benim de bir şeyler yapmam gerekiyordu.

— Sokağın biraz aşağısında telefonlu bir ev var. Bir koşu oraya gideceğim.

— Beni hastahaneye götür. Senin için daha iyi olur.

Sanki bir ümitsizliğe düşmüş gibi:

— Ne oluyor? Bu her şeyin sinu olur. Bu bir vedadır, dedim.

Polisin eline düşünceye kadar rolüme devam edebilirdim.

Sonra birden dünyam yıkılmış gibi dışarı fırlayıverdim. Hem onun, hem de dıştaki kapıları açık bıraktım Orada durup bekledim.

Bir dakika sonra kız da dışarı çıktı. Ben ondan daha fazla hastaydım. Başıma belâ açmadı. Sadece bana bir kere bakıp geri döndü. Ona korku vermek için kötü kötü baktım.

Bir davranışı bir davranışına uymuyordu. Şaşırıp kalıyordum. Peşinden sendeleye sendeleye beni koşturmaktan zevk alıyordu. (Bir gün de zavallı Caliban hep Miranda'nın peşinden gelirsin demişti) Beni bazan Caliban, bazan da Ferdinand diye, çağırırdı. Arasıra benimle kırıcı ve sert bir dille konuşur, alay eder, beni ümitsizliğe sürükler, cevaplandıramıyacağım soruları sorardı. Başka zamanlar ise gerçekten samimi olurdu. Bana öyle geliyordu ki Dick Enişteyi kaybettiğimden beri beni anlıyan oydu. Herşeye bir son verebilirdim

Daha bir çok ufak tefek şey hatırlıyorum.

Bir gün bana oturup bazı resimlerin sırlarını gösterdi -Bunlar resimde görmek zorunda olduğumuz, şeylerdi- Kendi deyimiyle boyut ve ahenk sırları. Aramızda duran kitabın sayfalarını çevirip bana resimler hakkındaka bilgi veriyordu. Yatağı üzerinde oturuyorduk. (Bana yastıklar ve bir halı getirtmişti. Gündüz yatağa halı seriyordu). Birbirimize yakındık ama hiç bir yerimiz birbirine değmiyordu. Bahçedeki olaydan sonra ordan uzak durmağa çalışıyordum. Fakat bir gece:

— O kadar titiz davranmana lüzum yok. Kolun bana değecek olsa seni öldürmem, dedi.

— Peki!.. dedim ama yine de kımıldamadım.

O sırada o kımıldadı. Böylece kollarımız ve omuzlarımız birbirine sürtündü. Resimlere bakarken durmadan konuşuyordu. Birbirimize değdiğimizi düşünmediğini sanıyordum. Bir kaç sayfa sonra birden bakışlarını bana çevirdi.

— Beni dinlemiyorsun.

— Dinliyorum.

— Hayır, dinlemiyorsun. Bana dokunduğunu düşünüyorsun. Kaskatı kesildin. Rahatla!..

Ne söylese faydasızdı. Sinirlerimi germişti. Ayağa kalktı. Benim aldığım mavi etekliği, siyah yeleği ve beyaz blûzu giyiyordu. Renkler ona çok yakışmıştı. Önüme dilip:

— Allahım! dedi.

Sonra duvara yumruk indirdi. Bu hareketi arasıra tekrarladı.

— Beni her görüşünde öpen bir arkadaşım vardır ama bu öpücükleri anlamsızdır. Herkesi öper. O senden farklı bir yaratılışa sahip. Senin kimseyle temasın yok. O ise herkesle arkadaş. İkiniz de ayni derecede hastasınız.

Gülümsüyordum. Bana böyle saldırıda bulunduğu zamanlar kendimi savunmak için gülümsemeğe alışacaktım.

— Yine öyle korkunç gülümseme.

— Benim yapabileceğim fazla bir şey yok. Sen hep haklısın.

— Ama ben her zaman haklı olmak istemiyorum. Yanıldığımı da söyle. Kendinde! Sen haklısın. Böyle olduğunu biliyorsun.

— Ferdinand.

İki kere daha Ferdinand dedi. Sonra dua etti ve büyük bir acı içinde kıvranan biri gibi bir tavır takındı. Bu

haline gülecektim ki, birden ciddileşiverdi, veyahutta yine numara yaptı.

— Bu küçük bir şey değil. Bana arkadaş gibi davranamaman kötü. Benim karşı cinsten olduğumu unut. Rahat otur.

— Böyle yapmağa uğraşacağım.

Fakat kız tekrar yanıma oturamadı. Bir başka kitap alıp duvara yaslandı ve okumağa başladı.

Başka bir gün aşağıda birden bağırdı. Ortada hiçbir sebep yoktu. Onun yapmış olduğu bir resmi görmek istediğimden duvara asıyordum. Miranda yatakta otururken birden çığlık attı. Birden fırladım ve elimdeki şeridi düşürdüm. Miranda kahkahayı basıverdi.

— Ne oluyor? diye sordum.

— İyi çığlık attım sanıyorum!..

Miranda'nın ne yapacağını önceden tahmin etmek zordu. Her zaman benim konuşma tarzımı tenkit ediyordu. Hatırlıyorum, bir gün şöyle demişti-

— Ne yaptığını biliyor musun? Yağmur nasıl herşeyin rengini soldurur bilir misin? Sen de ingilizceyi öylesine berbat ediyorsun işte. Ağzını her açışında onu bulandırıyorsun...

Bana yaptığı bir çok davranışlardan bir örnek:

Bir başka gün ailesinden söz açtı. Onların günlerdir çektikleri üzüntüyü ve benim onlara haber vermemekle ne kadar büyük bir adilik yaptığımı söyledi.

— Böyle bir tehlikeyi göze alamam.

Yine bir gece yemekten sonra:

— Hiçbir tehlikeye atılmadan bu işi nasıl yapacağını sana söyleyeceğim, dedi.

— Eldiven giy. Wooluvarth'dan kâğıt ile bir kaç zarf al. Bana dikte et, ben de mektubu yazayım. En yakındaki

büyük kasabaya gidip mektubu postala. Kimse senin izini bulamaz.

Bu teklifinde öyle çok israr etti ki, sonunda bir gün istediğini yerine getirip dediklerini yaptım. O gece ona bir sayfa kâğıt verip yazacaklarını söyledim.

"Emniyetteyim. Tehlikede değilim."

Hem yazıyordu, hem de:

— Berbat bir ingilizce ama aldırış etme, diyordu.

— Ne diyorsam onu yaz, deyip devam ettim.

"Beni aramağa kalkışmayın. Bulmanız imkânsız."

— İmkânsız olan bir şey yoktur.

Yine her zamanki gibi küstahlaşmıştı.

"Yanında bulunduğum arkadaşım bana iyi bakıyor." Tamam. İmzanı at.

— Çok gülünç.

Bir şeyler daha karaladıktan sonra kâğıdı bana verdi. Sonunda şöyle yazmıştı:

"Yakında görüşürüz, sevgiler, Nande."

— Bu nedir?

— Benim çocukluk adım. Nande dersem mektubun benden geldiğine inanırlar.

— Ben Miranda'yı tercih ederim.

Benim için dünyanın en güzel adıydı bu. Zarfı da yazınca mektubu içine yerleştirdim. Sonra şans eseri olarak şöyle bir baktım. Zarfın altında sigara kâğıdından büyük bir kâğıt gözüme ilişti. Bilmem ama herhalde bu önceden hazırlayıp gizlice içine koymuş olmalıydı. Kâğıdı alıp bakışlarımı kıza çevirdim. Demir gibi soğuktu. O da sandalyeye yaslanmış bana bakıyordu. Sivri uçlu bir kalemle ufacık ufacık yazmış olmasına rağmen okunuyordu. Bu diğer mektuptaki yazıya hiç benzemiyordu. Şöyle diyordu:

"D. M. çılgın bir adam tarafından kaçırıldı. F. Clegg. Annexe şirketinden servet kazanan bir memur. Londra'ya iki saat mesafede bir kasabada 1621 senesinde yapılan bir

köşkte bodrum katında hapsedildim. Hayatım tehlikede. Korkuyorum. **M.**"

Gerçekten sinirlenmiş ve şaşırmıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sonunda:

— Korkuyor musun? diye sordum.

Sesini çıkarmadı. Sadece başını salladı.

— Ama ben ne yaptım ki?

— Hiçbir şey. Zaten ben de onun için korkuyorum ya!.

— Anlamıyorum.

Kız gözlerini yere indirerek-

— Birşeyler yapmanı bekliyorum, dedi.

— Söz vermiştim. Bunu yine tekrarlıyorum. Senin sözüne inanmadığım halde sen benim için asil ruhlu, ilâhi birisin. Ben niye herkesten farklıyım bilmem.

— Özür dilerim.

— Sana güvendim. Benim iyi kalpli olduğumu anlıyacaksın sandım. Kendimi sana harcatmıyacağım. Mektubun beni artık ilgilendirmiyor.

Mektubu cebime koydum.

Uzun bir sessizlik oldu. Bakışlarının üzerimde dolaştığını farkediyordum. Ama ben ona bakamıyordum. Birden ayağa fırlayıp önüme dikildi. Ellerini omuzuma koydu ki, ona bakmak zorunda kalayım. Beni gözlerine baktırdı. Ciddileştiği zaman canımı alabilirdi. Ellerinde bal mumu gibi eriyordum.

— Şimdi de küçük bir çocuktan farkın yok. Burada beni zor kullanarak alıkoyduğunu unutuyorsun. Bana iyi davrandığını kabul ediyorum ama yine de korkuyorum.

— Sen sözünü tuttuğun sürece ben de sözümü bozmıyacağım.

Yine yüzüm kızarmıştı.

— Ama ben, sana buradan kaçmağa çalışmıyacağım diye bir söz vermiş değilim, değil mi?

— Tek istediğin, beni son göreceğin günün gelmesi. Ben senin için sadece hâlâ bir yabancıyım değil mi?

Bakışlarını yana kaydırıp:

— Bu evi son göreceğim günün gelmesini istiyorum. Seni değil, dedi.

— Deli!.. Çılgın bir insan sana, davrandığım gibi mi davranır? Deli bir insan ne yapardı sana söyleyeyim. Şimdiye kadar seni öldürmüş olurdu. O arkadaş Christie gibi herhalde ekmek bıçağı veya başka bir şeyle sana saldıracağımı düşünüyorsun. (O gün gerçekten beni bıktırmıştı) Haklısın bir yere kadar. Seni burada alıkoymakla normal bir insan gibi davranmadığımı sanıyorsun. İhtimal değilim de. Sana şu kadarını belirteyim ki, eğer birçok insanların bol parası ve zamanı olsa herkes istediğini alır ve hapseder. Bu çeşit olaylar yine de fazla. Bunu polis de bilir. Fakat bu olayların sayısı o kadar kabarık ki, halka duyurmağa cesaret edemiyorlar.

Kız gözlerini benden ayırmıyordu. Sanki birbirimize tamamen yabancı gibiydik. Halim çok gülünç olmalıydı.

— Bana öyle bakma. Sendeki beni korkutan şeyin ne olduğunu bilmiyorsun.

— Nedir?

Kızgınlığım devam ediyordu.

— Bilmem. Bu evde, bu odada, bu durumda açığa çıkmasını beklediğim bir gizlilik var. Bir bakıma ikimiz de ayni taraftayız. Malik olamadığımız şeyleri istiyoruz.

— Biz elde edebileceğimiz şeyleri alırız. İşler yolunda giderse bütün bir ömür boyu istediklerimize kavuşuruz. Elbette sen bunun ne demek olduğunu bilmezsin.

Sanki benden çok büyükmüş gibi bana bakıp güldü.

— Senin bir akıl tedavisine ihtiyacın var.

— İhtiyacım olan tek tedavi senin bana arkadaşça davranmandır.

— Ben senin arkadaşınım. Anlamıyor musun?

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Sonra Miranda onu bozuverdi:

— Bu arkadaşlığın epeyi uzun sürdüğünü farketmiyor musun?

— Hayır.

— Artık buradan gitmeme izin vermiyecek misin?

— Hayır.

— Ağzımı kapatıp, ellerimi, bacaklarımı bağlayıp beni Londra'ya götürebilirsin. Kimseye bir şey söylemem.

— Hayır.

— Öyleyse benimle yapmak istediğin bir şey olmalı değil mi?

— Sadece bir ömür boyu seninle beraber olmak istiyorum.

— Yatakta mı?

— Sana "Hayır, böyle bir şey olmıyacak" demiştim ya.

— Ama istiyorsun değil mi?

— Bu konuda konuşmamanı tercih ediyorum.

Miranda sustu.

— Yanlış olduğunu bildiğim bir şeyi düşünmek için kendime izin vermem.

— Sen bambaşka bir insansın. Bulunmazsın!...

— Teşekkür ederim.

— Eğer gitmeme izin verecek olursan seni görmek isteyeceğim; çünkü fazlasıyla ilgimi çektin.

— Hayvanat Bahçesi'ne gider gibi mi?

— Seni anlamağa çalışacağım.

— Böyle bir şeyi asla yapmıyacaksın. (Konuşmamızın esrarlı bir yönü olması hoşuma gidiyordu. Hissettiğime göre onun bir çok şeylerden haberi yoktu.)

Birden kız önümde diz çöktü. Ellerini kaldırıp başının üzerine koymuştu. Doğululara has bir tavır takınmıştı. Bu hareketi üç kere tekrarladı.

— Acaba esrarengiz "Büyük Efendi" basit esirinin ricalarını kabul edecekler mi?

— Düşünürüm.

— Basit esir bu an mektup için çok üzüldü.

Gülmek zorundayım. Şimdi bir başka rolü deneyebilirdi.

Yüzüme bakarak, daha ciddi bir tavır takınarak ellerini yanıma indirerek olduğu yerde kaldı.

— Mektubu gönderecek misin?

Bu soruyu ona tekrarlattım. Sonra teslim oldum. Hayatımın hemen hemen ilk büyük hatasıydı bu.

★

KISIM XXII

Ertesi gün Londra'ya hareket ettim. Aptal gibi kıza Londra'ya gideceğimi söyledim. O da bana alacağım şeylerin bir listesini verdi. Liste bir hayli kabarıktı. (Daha sonra bu listenin beni oyalamak için böyle kabarık olduğunu anladım.) Özel olarak yapılmış peynir almak gerekiyordu. Onu sevdiği Alman sosislerini de ancak Soho'da bir yerde bulabilecektim. Ayrıca plâklar, elbiseler ve daha başka birçok şeyler ısmarlamıştı. Bazı ressamlardan da resimler istemişti. O gün gerçekten çok mutluydum. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Dört hafta meselesini unuttuğunu sanıyordum; fakat unutmamıştı. Sadece benim yanımda daha fazla kalmasını istediğimi kabul etmişti. Ben hâlâ hayal âleminde uçuyordum.

Çay saatine kadar eve dönemedim. Eve girer girmez ilk işim, onu gidip görmek oldu. Birden ortada acaip bir durum olduğunu anlayıverdim. Yüzüme hiç de memnun kalmış gibi bakmıyordu. Hatta aldığım şeylere bile bakmamıştı.

Sonra durumu farkettim. Herhalde tünel yapmak düşüncesiyle olacak dört taşı yerinden oynatmıştı. Merdivenlerin basamakları kir içinde kalmıştı. Bir taşı kolayca yerinden çıkarttım. O yatakta oturmuş bana bakmıyordu.

Onun hazırladığı oyunu anlamıştım. Sosis, özel resimler aldırtmak hikâyesini.

— Kaçmağa çabaladın ha! dedim.

Kız:

— Kes sesini, diye bağırdı.

Bu taşı nasıl yerinden oynattığını anlamağa çalışırken birdenbire burnumun dibinden bir şey ok gibi fırlayıverdi ve yere düştü. Bu, eski bir çekiçti. Bunu nasıl ele geçirmişti anlıyamamıştım.

— Bundan sonra bir daha asla seni yalnız bırakmıyacağım. Sana olan güvenim bitti.

Kız arkasını döndü; tek kelime bile söylemedi. Yine açlık grevine başlayacak diye korkmağa başladım. Bu nedenle de fazla ileri gitmedim. Daha sonra akşam yemeğini getirdim. Yine sesini çıkarmadı. Ben de onu yalnız bırakıp dışarı çıktım.

Ertesi gün kız yine iyileşmişti. Kaçmakla ilgili tek kelime bile söylemiyordu. Bundan sonra da hiç o kaçma olayına dönmedi. Bileğinde o çirkin yara izini farkettim. Resim çizmek için kalemi eline alınca yüzünü buruşturdu.

★

KISIM XXIII

Yazdığı mektubu postaya atmadım. Polis herhangi bir ipucu elde etmekte ustaydı. Town Hall'da çalışırken Scotland Yard'da görevli bir arkadaşım vardı. Polisler en ufak bir şüphe üzerine birtakım işlere girişirler ve sonunda suçlunun izini meydana çıkarıverirlerdi. Nereden geldiğini, ne ile uğraştığını hemen söyleyiverirlerdi.

Mektubu atıp atmadığımı bana sorunca kızararak ona güvenim kalmadığı için atmadığımı söyledim. Kız bunu da kabul etmiş gibi göründü. Gerçi bu iyi bir davranış değildi ama yine de kızın ailesinden önce kendimi düşünmek zorundaydım.

Bana bir yere para göndermemi söylemişti. Bir çek yazıp ona gösterdim. Fakat çeki de postaya atmadım. Kız havale kâğıdı göstermemi isteyince onu isimsiz olarak attığımı söyledim. Kızı rahat ettirmek için çeki yazmıştım ama bunu göndermek boşuna para harcamaktan başka bir şey olmadığı için yerine göndermemiştim. Kız bir derneğe yardım etmek istemişti. Ben ise derneklere pek inanmıyordum. Gerçi zenginler derneklere avuç dolusu para yardımı yapıyorlardı; ama bunlar sırf gazetelerde adları çıksın, vergiden biraz kısıntı yapsınlar, diye böyle davranıyorlardı.

Bir gece kız banyo yaptıktan sonra, hava rüzgârlı olduğundan kız oturma odasında biraz dinlenmek istedi. Tabii elleri bağlı olarak onu odaya soktum. Şömineyi yaktım.

Kız halının üzerine oturmuş saçlarını kuruturken ben de dalmış onu seyrediyordum. Ona aldığım kıyafetlerden birini giyiyordu. Son derece cazipti. Gerek eteği gerekse bluzu siyahtı. Sadece boynundaki eşarp kırmızıydı. Yıkanıncaya kadar saçları dökük gezmişti. Yıkandıktan sonra da iki örgü yapmıştı. En büyük zevkim onun saçlarının güzelliğini seyretmekti. Saçlarını ateşin önünde kuruturken onları iyice dökmüş ve serbest bırakmıştı. Saçının bu hali beni aşırı derecede etkiliyordu.

Daha sonra ayağa kalktı ve isteksiz, isteksiz odanın içinde dolaşmağa başladı. Durmadan "sıkılıyorum" diye tekrarlıyordu. Dışarda rüzgâr büyük bir gürültü ile esiyor, içerde Miranda "sıkılıyorum" sözünü durmadan tekrarlıyordu.

Birdenbire, önümde duruverdi.

— Beni oyala. Bir şeyler yap.

— Ne yapayım? Resim çekeyim mi?

— İstemem. Bir şeyler yap. Dans et, şarkı söyle.

— Ne şarkı söyleyebilirim ne de dans edebilirim.

— Bildiğin gülünç fıkraları anlat.

— Bilmiyorum ki.

Doğruydu. Hiç aklına bir fıkra gelmiyordu.

— Mutlaka bir şey yapmalısın. Bütün erkekler açık saçık şakalar yapar sanırım.

— Bilsem bile sana böyle açık saçık bir fıkra anlatamam.

— Neden anlatamazsın?

— Bunları erkekler ancak birbirlerine anlatabilirler.

— Peki kadınlar nelerden bahsederler sanırsın? İstediğin iddiaya girerim ki, ben senden daha fazla açık saçık fıkra biliyorum.

— Hiç şaşmam.

Yanımdan uzaklaştı. Sonra ani bir hareketle sandalyenin üzerinden bir yastık kapıp döndü ve yüzüme fırlat-

tı. Neye uğradığımı anlıyamadım. Ayağa kalktım. Bu sefer de başka bir yastık attı. Sonra bir daha. Bu sonuncusu sekerek masanın üzerinde duran bakır çaydanlığa geldi.

— Kendine gel, dedim.

— Haydi tosbağa! diye bağırdı.

Yine lügat paralamağa başlamıştı. Bir ara şöminenin üzerinde duran testi gibi bir şeyi yakalayıp fırlattı. Bana yakala dedi, ama ben yakalayamayınca duvara çarpıp kırıldı.

— Rahat dur, dedim.

Fakat bunu başka bir testi tâkip etti. Elindekileri atarken de durmadan gülüyordu. Bu oyun hoşuna gitmişti. Çocuktan farkı yoktu. Pencerenin üzerine yeşil renkte porselen bir tabak asılmıştı. Onu da kaptığı gibi duvara atıp parçaladı. Nedense bilmem o tabağı çok severdim. Onun parçalandığını görmek beni üzmüştü. Birden sert sesle:

— Yeter! diye haykırdım.

Bütün yaptığı baş parmağını burnuna götürüp bana kaba bir harekette bulunmak ve dilini çıkarmak oldu. Tıpkı sokak çocuklarına benziyordu.

— Biraz dikkatli davranman gerekiyor.

Kız benimle alay ederek sözlerini tekrarladı:

— Bu tarafa gel de arkandaki o güzel tabakları da alıp atayım.

Kapının yanında iki güzel tabak asılı duruyordu.

— İstersen onları da sen parçala.

— Yeter!

Fakat kız tabakları almak için yürüdü. Ben de kapının önüne dikildim. Koltuğumun altından geçmeğe çalışınca onu kıskıvrak yakaladım. Kız birden değişiverdi.

Sâkin bir tavırla:

— Bırak da geçeyim, dedi.

Ama ben onu bırakmadım tabii. Hâlâ şaka yaptığını sanıyordum. Fakat birden o hırçın bir sesle:

— Bırak geçeyim, diye tekrarladı.

Hemen onu bıraktım. Sonra yanımdan geçip ateşin karşısına oturdu.

Bir süre sonra:

— Süpürgeyi getir de ortalığı temizliyeyim, dedi.

— Yarın ben temizlerim.

— Ben temizlemek istiyorum.

— Ben temizlerim.

— Bu senin suçun.

— Elbette.

— Şimdiye kadar rastladığım insanların içinde sen tipik bir küçük burjuvasın.

— Ben mi?

— Evet sen ya! Gerçek burjuva sınıfının bütün züppeliklerini ve sahte konuşma tarzlarını küçümsüyorsun. Öyle değil mi? Onların yerine çirkin düşünceleri, çirkin şeyleri yapmağı reddediyorsun. Biliyor musun sanat tarihindeki her büyük şey, hayattaki her güzel şey, senin çirkin diye adlandırdığın duygulardan oluşmuştur. İhtirasla, aşkla, nefretle ve gerçekle. Bunları biliyor musun?

— Senin neden bahsettiğini anlamıyorum.

— Bilmesine pekâlâ biliyorsun da kabul etmekten kaçınıyorsun. Neden çirkin, güzel doğru, gibi bu aptalca kelimeleri tekrarlamağ devam ediyorsun? Saygıya değer şeyler için neden böyle üzülüyorsun? Sen evliliği ve her şeyi iğrenç bir şey olarak düşünen yaşlı bir hizmetçiye benziyorsun. Odanın içindeki haftalarca duran kahve fincanlarının pisliğini kabul etmiyorsun da evliliği, iğrenç olarak düşünüyorsun. Neden canlı varlıkların hayatlarını söndürüyorsun? Neden güzellikleri yokediyorsun?

— Çünkü seni avantajların bende yokta ondan.

— Değişebilirsin. Daha gençsin. Paran da var. Öğrenebilirsin. Sen ise şimdiye kadar ne yapmışsın? Küçük bir hayal dünyasında yaşamışsın. Öyle bir hayal dünyası ki

ancak orada oğlan çocukları yaşar ve onunla tatmin olurlar. Benim üzerime gerektiğinden fazla düşüyorsun. Bana iyi davrandığını sanıyorsun. Oysa beni yanında hapis etmekle dünyanın en büyük iğrençliğini yapıyorsun.

Kız birden durdu.

— Konuşmalarım iyi değil. Herhalde Yunan kültürünün etkisinde kalarak konuşuyorum.

— Anlıyorum. Gerçi kültürlü değilim ama yine de sözlerini anlamakta zorluk çekmiyorum.

Birden kız bağırdı.

— Sen aptalın birisin. Üstelik de ahlâksızsın.

— Ama bir bakıma aptal da sayılmazsın çünkü paran var. İstediğin şekle girebilirsin. Sadece geçmişi unutman gerek. Halana ve içinde yaşadığın evi, tanıdıklarını öldürmelisin. Yepyeni bir insan olmalısın.

Yüzüme öylesine bakıyordu ki, sanki bu, benim yapabileceğim çok kolay bir işti ama ben buna yanaşmıyordum.

— Biraz ümidim olsa, dedim.

— Dinle bak ne yapman gerekiyor. Resimlerini toparla. Seni sanattan anlıyan kimselerle tanıştırayım. Yardım edebileceğin bütün fakir sanatkârları düşün. Okul çocukları gibi kelebekleri boyamaktan vazgeç.

— Bazı akıllı insanlar da kelebek koleksiyonculuğu yapıyor ya.

— Akıllı kimseler... Bu koleksiyonculuğun faydası ne? O sözünü ettiğin kimseler insan diye mi geçiniyorlar?

— Ne demek istiyorsun?

— Sana cevap vermek zorunda değilim. Artık seninle konuşmaktan vazgeçeyim. Senedn nefret ediyorum. Yeteri kadar alçaldım zaten.

Bazan böyle bana hakaret ettiği olurdu. Bu davranışı beni zaman zaman yaraladığı halde yine de onu bağışlardım. Benden öyle bir şey istiyordum ki bu imkânsızdı. Değişmemi, bambaşka biri olmamı bekliyordu. Meselâ, o ge-

ceki konuşmasından sonra bütün resimleri toparlayıp düşündüm. Bir an yine hayal âlemine daldım. Büyük bir evim vardı ve en ünlü resimleri duvarlara asmıştım. Herkes onları görmeğe geliyordu. Miranda da tabiî oradaydı. Ama bu benim için çok gülünç bir yaşantıydı. Ben kelebekten başka hiçbir şeyin koleksiyonculuğunu yapamazdım. Resimler benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. İçimde böyle bir istek olmadığı için onun dediklerini yapamıyacaktım. Son kararım buydu.

Benm oldukça güzel olan birkaç resmimi daha çizdi. Fakat onların hepsinde de hoşuma gitmeyen bir taraf vardı. Yüzümdeki kişiliğimi belirten çizgileri değişik şekilde yapıyordu. Meselâ, burnumu sivri, dudaklarımı ise ince ve zevksiz çiziyordu. Gerçi yakışıklı değildim ama resimlerdeki halim kendimden daha çirkindi. Dört haftanın sona ereceğini hiç aklıma getirmiyordum. Çünkü o zaman ne yapmam gerekeceğini pek bilemiyordum. Yine aramızda kavga çıkacak, kız suratını asacak, ben ise dört hafta kalması için onu yine razı edecektim. Onun üzerinde bir etkim olduğunu biliyordum. Çünkü ne dersem kabul ediyordu. Hiçbir plân kurmadan günlerim geçiyordu. Bekliyordum. Hatta bazan kapıya polis gelebilir diye bile düşündüğüm oluyordu. Bir gece korkunç bir rüya gördüm. Kapıya polisler gelmişlerdi. Daha onlar odadan içeri adımlarını atmadan ben kızı öldürmek zorunda kalıyordum. Sanki onu öldürmek bana bir görevmiş gibi geliyordu. Onu ancak yastıkla boğarak öldürebilirdim. Ona yastıkla vuruyordum, vuruyordum. Kız durmadan gülüyordu. Birden fırlıyor ve sonra sâkinleşip yatıyordu. Yastığı üzerinden kaldırdığım zaman o orada gülerek yatıyordu. Ölü numarası yapmıştı. Birden ter içinde uyandım. İlk defa olarak birini öldürmeyi hayal ediyordum.

★

KISIM XXIV

Ayrılma günü gelip çatmadan birkaç gün önce gitmekten bahsetmeğe başladı. Kimseye bir şey anlatmıyacağını durmadan tekrarladıkça ben de ona inandığımı söylemek zorunda kalıyordum. Ama biliyordum ki ne kadar kimseye bir şey söylemiyeceğim dese de polis ve ailesi kendisini sıkıştırınca hikâyeyi olduğu gibi anlatması gerekecekti. Sonra arkadaşlığımızın devam edeceğinden, resimleri seçerken bana yardımcı olacağından, beni sanatkârlarla tanıştıracağından, bana destek olacağından bahsediyordu. O günler içinde bana iyi davranıyordu. Tabii onun da kendine göre bir takım hesapları vardı.

Sonunda o öldürücü gün gelip çattı. "10 Kasım" onun hürriyet günüydü. Kahvesini odasına getirdiğim zaman bana ilk sözü:

— Bu gece kutlama partisi yapalım mı? oldu.

Alay edermiş gibi:

— Misafir çağıracak mıyız? diye sordum.

Kalbim bir kuş gibi çarpıyordu. Sonra sözlerime şunları ekledim.

— Sadece sen ve ben. Çünkü.. çünkü artık birlikte olan yaşantımız bitiyor değil mi?

— Yukarıda senin yemek salonunda olsun mu?

— Peki.

Benim için yer önemli değildi.

Lewes'ten alacağım şeylerin bir listesini elime tutuşturdu. Sonra beyaz İspanyol şarabı ile bir şişe şampanya alıp almayacağımı sordu. Alacağımı söyledim. Onu hiç böyle heyecanlı görmemiştim. Herhalde ben de biraz heyecanlıydım. Onun hissettiklerini ben de hissediyordum.

Onu güldürmek için:

— Gece elbisesi giy, dedim.

— Ah keşke güzel bir gece elbisem olsaydı. Sıcak su bulup saçlarımı yıkasaydım çok iyi olurdu.

— Sana istediğin gece elbisesini alacağım. Sadece bana istediğin rengi söyle. Bakalım Lewes'te bulabilecek miyim?..

Yine yüzüm kızarmağa başlamıştı. Duygularımı açığa vurmamalıydım ama elimde değildi. Hafifçe bana gülümsedi.

— Lewes'te bulacağını biliyorum. Yastıkların altında bir mağazanın etiketi olacak. Ya siyah olsun ya da taş rengi. Dur dur bir dakika bekle..

Hemen boya kutusunu aldı ve Londra'ya giderken bana ısmarladığı eşarbın rengini gösterirken yaptığı gibi boyaları birbirine karıştırdı.

— İşte bu renk olsun. Sade, diz boyunda, yok yok uzun. Kolları şöyle çizdiğim gibi.

Resim çizmesine bayılıyordum. Öylesine çabuk. öylesine ahenkli ki. Göz açıp kapayıncaya kadar istediği şekli çizmiş oluyordu.

O gün mutlu olmaktan çok uzaktım. Artık plânlar kuran ben yoktum. Ne olacağını kendim de bilmiyordum. Acaba anlaşmaya bağlı kalabilecek miydim? Zorla beni kişiliğimden uzaklaştırmağa çalışıyordu. Zorla verdirilen sözler söz sayılmaz derler.

Brighton'a gittim ve orada epeyi bir süre dolaştıktan sonra küçük bir mağazada bir elbise dikkatimi çekti. Önce

provasız elbiseyi veremiyeceklerini söylediler. Oysa Miranda'nın üzerine göre olduğundan emindim. Kamyonumu bıraktığım yere giderken bir mücevhercinin önünden geçiyordum ki aklıma ona bir hediye almak geldi. Üstelik de herşeyin sonuna geldiğimize göre birçok şeyler daha kolaylaşacaktı. Bir parça siyah kadifenin üzerinde yakut ve elmasla süslü bir gerdanlık vardı. Hatırladığıma göre kalp şeklindeydi. Yani kolyeyi kalp şeklinde yerleştirmişlerdi. İçeri girdim kolyenin fiyatını sordum. Epeyi pahalıydı. Tam dışarı çıkmak üzereyken cömertlik duygularım galebe çaldı. Nasıl olsa param vardı. Mağazadaki kadın kolyeyi boynuna taktı. Gerçekten çok güzel görünüyordu. Kadın, onun küçük taşlardan yapıldığını ve Victorian şeklinde olduğunu söyledi. Miranda'nın bir gün Victorian şekillerinden yapılmış olan şeylerden hoşlandığından bahsettiğini hatırladım. Bütün dava çeki yazmaktı. Kadın önce çeki kabul etmek istemedi. Fakat bankama telefon etmesini söyleyince hemen konuşma tarzını değiştirdi.

Bir fikir başka fikirlerin de doğmasına yol açıyordu. Kolyeyi alırken gözüm yüzüklere takıldı. O anda ona evlenme teklif etme fikri bende uyandı. Eğer bunu kabul etmeyecek olursa o zaman onu yanımda alıkoymak zorunda kalacaktım. "Evet" demiyeceğini biliyordum. Hemen bir yüzük aldım. Pek pahalı değildi ama hoştu.

Eve döner dönmez kolyeyi yıkadım. (Bunun bir başka kadının tenine değmiş olma fikri hoşuma gitmiyordu). Onu sakladım. Zamanı gelince çıkartacaktım. Onun dediği gibi bütün hazırlıkları yaptım. Çiçekler koydum. Küçük masanın üzerine şişeleri sıraladım. Büyük otellerdeki gibi herşeyi güzelce yerleştirdim. Anlaşmamıza göre saat yedide onu odasından alacaktım. Getirdiğim paketleri görmesini istemiyordum. Tıpkı düğünden önce olduğu gibi.

Bu seferlik onun yukarıya ağzı, elleri bağlı olmadan çıkmasına karar vermiştim. Bütün tehlikeyi göze alıyor-

dum. Bir gölge gibi onu tâkip edecektim. Kloroform elimin altında hazır bulunacaktı. Her hangi bir tehlike anında onu kullanacaktım. Birisi kapıyı çalacak olursa hemen ağzına kloroformlu bezi tıkayıp en kısa zamanda onu mutfağa indirdikten sonra kapıyı açacaktım.

Böylece saat yedide en iyi elbisemi giyip, yeni aldığım kravatı takıp aşağıya onun yanına indim. Yağmur yağıyordu. Bu da iyi bir işaretti .Beni on dakika kadar beklettikten sonra dışarı çıktı. O anda beni üfleseniz yere düşürebilirdiniz. Bir an onu tanıyamadım. Tamamen değişmişti. Ona almış olduğum o Fransız kokusunu sürmüştü. Benimle olduğundan beri ilk defa makyaj yapmıştı. Gece elbisesi gerçekten ona çok yakışmıştı. Kaymak rengiydi. Sadeydi fakat çok zarifti. Kolları ve boynu çıplaktı. Bu bir kız elbisesine hiç benzemiyordu. Olgun bir kadın havasına bürünmüştü. Şimdiye kadar onu ilk defa böyle topuzlu ve zarif görüyordum. O bu kıyafetine "İmparatoriçe" adını vermişti. Mecmualarda gördüğümüz o model kızları andırıyordu. İstediği zaman böyle güzelleşebilmesi beni gerçekten şaşırtmıştı. Gözleri bir başka türlü olmuştu. Suni görünmek için gözlerini kara kalemle boyamıştı. Evet, tam kelimeyi bulmuştum. Sunileşmek. Yanında kendimi kaba görmeğe başlamıştım. Bir böceği seyrederken de ayni duyguya kapılırdım ve onu öldürmek zorunda olduğumu hissederdim. Yani güzellik beni şaşkına çevirirdi ve artık ne yapmak istediğimi, ne yapmak zorunda olduğumu bilemezdim.

Kız kendini göstermek için etrafımda dönerek:

— Nasıl olmuşum? diye sordu.

— Çok güzelsin.

Yüzüne dökülen saçlarının altından bana ihtiras dolu bir anlamla bakarak:

— Hepsi bu kadar mı? dedi.

— Güzelsin.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Gözlerimi ondan sıyırmak istememekle beraber ona bakmağa cesaret edemiyordum. İçimde bir korku belirmişti. Sanki birbirimizdn epeyi zamandan beri ayrı kalmışız gibi geliyordu bana. Onu bırakmamın artık imkânsız olduğundan emindim.

— Yukarıya çıkalım mı? diye sordu.

— Ağzımı, ellerimi bağlayacak mısın?

— Artık çok geç. O devirler geçti.

— Bugün yaptığın hareketin ve yarınkinin şimdiye kadar yaptıklarının en iyisi olduğunu bir gün anlıyacaksın.

— Yarın benim için en acı gün olacak, demekten kendimi alamadım.

— Hayır, yanılıyorsun... Yeni bir hayatın başlangıcı. Ve yepyeni bir sen çıkacaksın ortaya.

Miranda elini uzatıp elimi tuttu ve beni merdivene götürdü.

Dışarda yağmur yağıyordu. Mutfağa girmeden önce derin bir nefes aldı. Yemek salonundan oturma odasına geçtik.

— Burası ne kadar güzel, dedi.

— Bana kalırsa bu kelimelerin hiç bir anlamı yok.

— Bazı şeyler hoştur. Bir bardak şarap içebilir miyim?

İkimize de birer bardak şarap koydum. Ayakta duruyorduk. Beni güldürmeğe başladı. Odanın içi misafirlerle dolmuş gibi davranıyordu. Onlara el sallıyordu, onlar hakkında konuşuyor ve benim yeni hayatımla ilgili şeylerden bahsediyordu. Sonra pikaba hafif bir müzik parçası koydu. Çok güzeldi. Miranda çok değişmişti. Bakışları canlanmıştı. Odayı saran o Fransız kokusu, şarap, sıcaklık, kütükler bana daha sonra yapmak zorunda olduğum şeyleri unutturmuştu. Hatta ona bazı sulu şakalar bile yaptım. O bunlara gülüyordu .

İkinci bardak şarabı da içtikten sonra öbür odaya geçtik. Oturacağı yere hediyesini koymuştum. Miranda bir anda onu görünce:

— Bu bana mı? diye sordu.

— Aç da gör.

Kız paketi açınca koyu mavi deri bir kutuyla karşılaştı. Düğmesine bastı, fakat sesini çıkarmadan bakışlarını onların üzerinde dolaştırdı.

Çok şaşırmıştı.

— Bunlar hakiki mi?

— Elbette. En iyi cins taşlardan yapılmış.

— Fantazi şeyler bunlar, diyerek kutuyu bana uzattı.

— Bunları kabul edemiyeceğim. Bunları bana neden verdiğini anlıyorum. Çok da hoşuma gitti... Fakat... Kabul edemem.

— Neden? Ben onları almanı istiyorum.

— Fakat... Ferdinand, genç bir erkek bir kıza böyle bir hediye verirse bunun tek manası vardır.

— Neymiş o?..

— Başkaları kötü şeyler düşünürler.

— Lütfen. Onu kabul etmeni istiyorum.

— Şimdilik takacağım ve benimmiş gibi yapacağım.

— O gerdanlık senin.

Kız elinde kutu olduğu halde masayı dolaşıp yanıma geldi.

— Sen tak. Eğer bir kıza mücevher hediye etmek istersen kendi elinle takman gerekir.

Bana bakıyordu. Hemen önümde duruyordu. Ben kolyeyi alınca döndü, ben de onu boynuna taktım. Kolyeyi bağlamak görevi bana verilmişti. Ellerim titriyordu. İlk defa olarak elinden başka bir yerine dokunuyordum. O kadar güzel kokuyordu ki, bu vaziyette bütün bir gece ayakta durmağa razıydı. Nihayet kız dönüp bana baktı:

— Yakıştı mı?

Başımı ancak sallayabildim, konuşamadım. Ama güzel bir kelime söylemek, kompliman yapmak istedim.

— Yanağından öpmemi ister misin?

Sesimi çıkarmadım. Elini omuzuma koydu, biraz ayaklarının ucunda yükselip, yanağıma bir öpücük kondurdu. Öpücüğü sımsıcaktı. Yüzüm alev alev yanmağa başladı.

Yemekte piliç ve daha başka şeyler yedik. Şampanyayı açtım. Çok hoştu. Şaşırıp kalmıştım. Keşke bir şişe daha almış olsaydım, diye düşündüm. Şampanyanın içimi çok kolaydı. İnsanı pek sarhoş etmiyordu. Sadece epeyi güldük. Miranda son derece şakacıydı. Sanki odada başkaları varmış gibi misafirlerle konuşuyormuş pozları takınıyordu.

Yemekten sonra mutfağa girip birlikte kahve yaptık. (Tabii gözümü ondan hiç ayırmıyordum. Dikkatli davranıyordum). Kahvelerimizi oturma odasına götürdük. Miranda almış olduğum caz parçalarını çalmağa başladı. Sedirde yanyana oturuyorduk.

Sonra bilmece oyunu oynadık. Onun yaptığı hareketlerin, söylediği sözlerin ne olduğunu tahmin etmek zorundaydım. Bu oyunun acemisiydim. Ne işaretle bir şeyler anlatabiliyor ne de doğru bir tahmin yürütebiliyordum. Hatırladığıma göre sorduklarının arasında "Kelebek" vardı. Kelebeği defalarca anlatmağa çalışmıştı. Fakat ben bir türlü bulamamıştım. Uçak demiştim, aklıma gelen bütün kuş adlarını saymıştım. Nihayet kız kendini bir koltuğa atıp ümidini kestiğini söylemişti. Sıra dansa gelmişti. Bana swing ve samba öğretmeğe uğraşıyordu. Fakat ona dokunmakta olduğum için şaşkına dönmüştüm.

Kızın tuvalete gitmek ihtiyacını duyması hoşuma gitmedi. Aşağı gitmesi de hoş olmıyacaktı. Yukarı çıkmasına izin verdim. Ben de ışıkla işaret verip vermeyeceğini görmek için merdivenlerde durdum. Pencere yüksek olduğun-

dan haberim olmadan tırmanması, imkânsızdı. Kız döndüğünde beni merdivenlerde görünce sert bir sesle:

— Bana güvenemiyor musun? diye sordu.

— Hayır, öyle bir şey yok.

Tekrar oturma odasına döndük.

— Öyleyse sebep ne?

— Eğer şu anda kaçmış olsaydın seni hapsettiğimi söyleyebilirdin. Ama seni evine ben götürecek olursam seni serbest bıraktığımı söyleyebilirim. Düşüncemin tuhaf olduğunu kabul ediyorum.

Ben de biraz rol yapmağa başlamıştım. Son derece güç bir durum vardı ortada.

Kız gözlerini bana dikerek:

— Biraz konuşalım. Gel yanıma otur şöyle, dedi.

Dediğini yaptım.

— Ben gittikten sonra ne yapacaksın?

— Düşünmedim.

— Beni görmek isteyecek misin?

— Şüphesiz..

— Sen de Londra'ya mı yerleşeceksin? Seni modern düşünceli biri yapmak istiyorum. Tanınması gerekli ilginç biri.

— Arkadaşlarının yanında benden utanırsın.

Bütün bu konuşmalar gerçek dışıydı. Onun da benim gibi sahte davrandığını biliyordum. Herşey kötüye gidiyordu.

— Arkadaşlarımın sayısı epeyi kabarık. Neden biliyor musun? Çünkü onlar utanç duyacağım kişiler değil. Sen de yabani değilsin. Onların içinde çok ahlâksız olan biri var. Ama iyi bir ressam olduğundan onu bağışlıyoruz. O da halinden dolayı utanç duymuyor. Sen de onun gibi olmalısın. Utanmamalısın. Sana yardım edeceğim. Çabalarsan kolay olur.

Artık sabrım taşmıştı.

— Lütfen benimle evlen. Yüzük cebimde.

Bir sessizlik oldu.

— Neyim varsa hepsi senin.'

— Evlilik aşk demektir.

— Ben bir şey ummuyorum. İstemediğin bir şeyi yapmanı da beklemiyorum. İstediğini yapabilirsin. Resim yapmağa devam edeblirsin. Karım olup adımı taşımaktan, benimle birlikte ayni evde oturmandan başka bir isteğim yok.

Gözlerini halıya dikmişti.

— Yalnız sana ait olan bir yatak odası hazırlarım. Her gece kapını kilitler yatarsın.

— Bu çok korkunç bir şey. İnsanlıktan uzak bir davranış. Birbirimizi asla anlıyamıyacağız. Ayni duygulara da sahip değiliz.

— Ben senin duygularına sahip olacağım.

— Ben cisimleri güzel veya çirkin olarak kabul ederim. Anlayamıyor musun? İyi veya kötü diye düşünmem. Sadece güzel veya çirkin. Güzel olan birçok şeyleri çirkin, iğrenç olan şeyleri de güzel olarak kabul ederim.

— Sen kelime oyunu yapıyorsun.

Miranda sadece bana bakmakla yetindi. Sonra dudaklarında tatlı bir gülümseyiş olduğu halde ayağa kalkıp şöminenin yanında durdu. Bu haliyle gerçekten güzeldi. Bütün kendini beğenmişliğine rağmen şaheserdi.

— Bana kalırsa sen Piers Broughton'a âşıksın.

Onu sarsmak, duygularıyla oynamak istemiştim. Miranda bu sözüm üzerinde şaşırıp kaldı.

— Onu nereden tanıyorsun?

— Gazetelerde onun verdiği beyanatı okudum. Sizin; aranızda nişanlı olduğunuzu söylüyor.

O anda nişanlı olmadıklarını anladım. Kız sadece kahkahayı basarak:

— Evlenmeği düşüneceğim en son adam odur. Seninle evlenmeği bile tercih ederim, dedi.

— Öyleyse neden evlenme teklifimi kabul etmiyorsun?

— Çünkü her yönden anlaşamıyacağımı hissettiğim bir erkekle evlenmem imkânsız. Kafam kafasına, kalbim kalbine, vücudum vücuduna uymalı. Yani onun tamamen bana ait olduğunu hissetmeliyim.

— Ben sana aitim.

— Hayı değilsin. Sen iki şeye aitsin. Birinsici sana birşeyler verebilecek olana, ikincisi de verileni kabul edecek olana. Bana ait olamazsın; çünkü ben seni kabul etmiyorum. Üstelik de sana verebileceğim hiç bir şeyim yok.

— Benim fazla bir isteğim yok ki!..

— Öyle olduğunu biliyorum. Sadece bazı davranışlarımdan vazgeçmem gerekiyor. Meselâ bakışlarımdan, konuşma tarzımdan, hareketlerimden. Ama ben senden farklı bir düşünceye sahibim. Benim sana verebileceğim başka şeyler var. Onları da vermem imkânsız çünkü sana âşık değilim.

— O zaman bu herşeyi değiştiriyor demektir.

Ayağa kalktım. Beynim çatlıyordu. Benim ne demek istediğimi anlamakta gecikmemişti. Bunu yüzündeki ifâdeden anlamıştım. Fakat anlamamış pozu takınıyordu.

— Ne demek istiyorsun?

— Ne demek istediğimi pekâlâ anladın.

— Seninle evleneceğim. İstediğin zaman seninle evlenmeğe hazırım.

Kahkahayı basıverdim.

— Bunu söylememi istemiyor muydun?

— Herhalde şahide falan ihtiyacım olmayacak.

— E... ne olmuş?

— Sana hiç güvenim yok.

Bana bakış tarzından hasta olmuştum. Bu bakışlarda ne samimî bir ifade ne de sinsice bir duygu gizliydi. Sanki

ben bambaşka bir dünyanın insanıydım. Onu büyülemek üzereydim.

Yalvarırmış gibi:

— Ferdinand! dedi.

Şimdi de başka bir oyuna başvuruyordu.

— Ferdinand bana söz vermiştin. Sözünden dönemezsin.

— İstediğimi yapabilmekte serbestim.

— Benden ne istediğini anlamıyorum. Bana fırsat tanımazsan ben senin arkadaşın olduğumu nasıl ispat edebilirim ?

— Kes sesini.

Birden kız harekte geçti. Yine saldırıya geçeceğini hissetmiştim. Artık herşeyi göze almış bekliyordum. Sadece hazır olmadığım şey, sokaktan gelen araba sesiydi. Araba sesi evin içinde duyulunca kız şöminede yanmakta olan kütüklerden birini alıp halının üzerine fırlattı. Aynı anda avazı çıktığı kadar bağırıp pencereye koştu. Fakat pencerenin kapalı olduğunu görünce kapıya yöneldi. Fakat çabuk davranıp onu yakaladım. Herşey çok anî olduğundan çekmeceden kloroformlu bezi çıkartamamıştım. Döndü beni tırmalamağa başladı. Bir yandan da bağırıyordu. Artık kibar davranacak halim kalmamıştı. Ona vurmağa başladım ve elimle ağzını kapattım. Elimi ısırdı, tekmelemeğe başladı beni. O zaman paniğe kapıldım. Onu omuzlarından yakalayıp çekmecenin yanına sürükledim. Kız başına geleceği anlayınca kıvranmağa, başını oradan oraya atmağa başladı. Fakat ben kloroformlu bezi çıkarıp ağzına kapattım. Bu arada kulağım kirişteydi. Ayrıca için için yanmakta olan kütüğe bakıyordum. Odanın içi dumanla dolmuştu. Kızı kontrol altına alınca onu bırakıp ateşi söndürmeğe gittim. Vazodan su döktüm. Mümkün olduğu kadar elimi çabuk tutmam gerekiyordu. Zamanım varken kızı aşağıya götürmeğe karar verdim. Onu yatağına yatır-

dıktan sonra tekrar çıkıp ateşin sönüp sönmediğine, kapıya birinin gelip gelmediğine baktım.

Ön kapıyı dikkatlice açtım. Kimsecikler yoktu. Demek ki, herşey yolunda gidiyordu.

Tekrar aşağı indim.

Yatağın üzerinde yatıyordu. Elbisesinin tek omuzu yana kaymıştı. Ne olduğunu bilmiyorum ama birden heyecanlanmıştım. Sanki ona gerçek patronun kim olduğunu göstermek istemiştim. Çorabının birinin üst kısmını görebiliyordum. Birden bir Amerikan filmini hatırladım. Adamın biri sarhoş bir kızı evine getiriyor, onu soyuyor, yatağa yatırıyor, fakat aralarında hiç bir şey geçmiyor. Kız uyandığı zaman üzerinde erkeğin pijamaları olduğunu görüyor.

Ben de öyle yaptım. Elbisesini, çoraplarını çıkartıp sadece iç çamaşırlarını bıraktım. Annie Halanın kullandığı deyim ile karşımda canlı bir resim yatıyordu. Annie Halaya göre kadınların kanser olmalarına sebep, giydikleri bikini kilotlardı.

Şimdi beklediğim fırsat elime geçmişti. Eski fotoğraf makinemi aldım ve onun birkaç resmini çektim. Daha fazla da çekebilirdim ama kımıldanmağa başlamıştı. Hemen fotoğraf malzemelerini toplayıp dışarı çıktım.

Onları o anda banyo yapıp çıkardım. Hepsi de birbirinden güzeldi. Gerçi pek artistik pozlar değildi ama ilginçti.

O gece gözüme uyku girmedi. Acaip bir halim vardı. Arasıra aşağı inip onu tekrar bayıltmak ve birkaç poz daha çıplak resmini çekmek istediğim oluyordu. Oysa ben bu kadar kötü bir insan değildim. Fakat o gece olanlar ve sinirlerimin gerginliği böyle kötü kötü düşünmeme sebep olmuştu. Üstelik de şampanya beni feci çarpmıştı. Hele kızın o yaralayıcı sözleri. Çevrenin etkisiyle böyle kötü bir duruma düşmüştüm.

Herşeye rağmen bir daha ayni şeyleri yaşamam im-

kâinsizdi. Artık bir daha beraber olamıyacaktık, o beni asla anlamıyacaktı. Herhalde o da kendisini anlamadığımı bana söyleyecekti.

Onu soyarken vücudunun güzel olduğunu görmüştüm. Benim yerimde başkası olsa duygularını kontrol altına alamazdı. Bu da benim gururlanacağım bir yönümdü.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Düşündüm taşındım. En iyisi mektup yazmaktı. Yazdığım şu oldu:

Dün gece için özür dilerim. Beni artık affetmiyeceğini biliyorum.

Mecbur olmadıkça zor kullanmam demiştim sana. Yaptıklarınla beni zor kullanmağa zorladın.

Ben gerekli olan şeyi yaptım. Beni anlamağa çalış lütfen. Belki yine hastalanırsın düşüncesiyle elbiseni çıkardım.

Sana elimden geldiği kadar saygılı davrandım. Lütfen benden uzaklaşma.

Daha fazla yazacak değilim. Sadece senin burada biraz daha fazla kalmanı istiyorum. Saygılarla

Hiçbir başlık koymamıştım. Ona nasıl hitap etmem gerektiğine karar veremiyordum. Sonra "**Sevgili Miranda**" demek hoş göründü.

Aşağı inip kahvaltısını götürdüm. Düşüncemde yanılmamıştım. Sandalyeye oturmuş donuk gözlerle bana bakıyordu. "Günaydın" dedim cevap vermedi. Daha başka şeylerden bahsettim yine sustu. Kahvaltı ile mektubu bırakıp çıkmak zorunda kaldım. Dışarda beklemeğe başlamıştım. Tekrar odasına döndüğümde hiçbir şeye el sürülmemiş olduğunu gördüm. Mektubu da açmamıştı. Yine orada oturmuş donuk gözlerle bana bakıyordu. Artık konuşmanın bir fayda sağlamıyacağını anlamıştım.

★

KISIM XXV

Miranda bir kaç gün mektuba el sürmediği gibi ağzına da bir lokma yiyecek koymadı. Bildiğim kadarıyla sadece su içmişti. Hiç olmazsa günde bir kere ona yemek götürüyordum. Fakat her seferinde geri çeviriyordu. Onunla bu konuda tartışmaya girmeğe uğraştım. Tekrar mektubu önüne sürdüm. Bu sefer okudu. Gerçi sonunda yırtmıştı ama yine de elini değdirmişti. Her çareye başvurdum; kibarca konuştum, sinirlenmiş bir tavır takınarak acı dil kullandım, yalvar yakar oldum fakat hiçbiri fayda etmedi. Sanki beni hiç duymuyormuş gibi arkası bana dönük oturuyordu. Ona en nadide şeyleri alıp getirmiştim Lewes'ten. Çukulata, havyar gibi. Fakat o bunların hiçbirine el sürmemişti.

Gerçekten üzüntü duymağa başlıyordum. Fakat bir sabah içeri girdiğimde onun yine arkası dönük vaziyette yatağın kenarında oturmakta olduğunu gördüm. İçeri girdiğimde hemen yüzümü bana çevirip, "günaydın" dedi. Fakat acayip bir tarzda kin dolu bir sesle...

— Günaydın. Sesini tekrar duymak ne hoş, dedim.

— Öyle mi? Olamaz. Bir daha sesimi duymamağı arzu ediyordunuz.

— Sana öyle gelmiş olacak.

— Seni öldüreceğim. Sen beni ölüme mahkûm ettim. Açlıktan öldüreceksin beni.

— Son günlerde sana hiç yiyecek bir şey getirmedim mi ki, böyle konuşuyorsun?

Buna cevap vermedi. Sadece bana o eski tavrıyla baktı.

— Artık beni esir olarak yanında tutmuyorsun. Beni ölüme mahkûm ettin.

— Sen kahvaltı etsen iyi olur.

O andan itibaren Miranda normal olarak yemek yemeğe başladı. Fakat eski havası kaybolmuştu. Binbir zorlukla konuşuyordu. Sert ve asi bir tavırla, son derece kötü huylu olmuştu. Onun yanında kalmağa imkân yoktu. Eğer yanında bir dakika daha fazla kalacak olsaydım gereği olmadığı halde yüzüme tükürüp beni odadan kovacaktı. Bir gün sonra ona fasulye yemeğiyle tost ekmeği götürdüm. Miranda tabağı kaptığı gibi suratıma fırlattı. Bir an için ona güzel bir sopa çekmeği düşündüm. Artık sabrım taşmıştı. Başka denenecek yol kalmamıştı. Her çareye başvurmuştum. Her gece bana karşı koyuyordu. Sanki kötü bir sonuca varmış gibi bir hava seziliyordu odada.

Sonra bir gece bana birşey sordu. Akşam yemeği bitince daha bağırmasına fırsat vermeden odadan çıkmağı alışkanlık haline getirmiştim. Fakat bu sefer:

— Bir dakika. Banyo yapmak istiyorum, dedi.

— Bu gece olmaz. Hazırlıklı değilim.

— Yarın?

— Neden banyoya izin vermediğimi anlamıyor musun? Söz meselesi.

Kız iğrenç bir tonla cevap verdi.

— Söz vereceğim.

Onun sözünün değerini iyi biliyordum.

— Odadan dışarı çıkıp dolaşmak istiyorum.

Ellerini uzattı. Bağladım. Günlerden beri ilk defa olarak ellerine değiyordum. Her zamanki gibi odadan çıkıp merdivene oturdum ve onun acaip bir şekilde aşağı yukarı dolaşmasını seyre koyuldum. Hava rüzgârlıydı. Bulunduğumuz yerden bile rüzgârın sesi duyuluyordu. Onun

ayak sesleri ve rüzgârın uğultusu. Bir süre konuşmadı. Nasıl anladım bilmiyorum ama konuşmak ister gibi bir havası vardı.

Birden sesi yükseldi.

— Hayattan zevk alıyor musun?

— Pek değil.

Tetikte duruyordum.

Dört beş defa daha bir aşağı bir yukarı gezindi. Sonra bir şarkı mırıldanmağa başladı.

— Çok hoş bir parça, dedim.

— Sevdin mi?

— Evet.

— Öyleyse devam etmiyeceğim.

İki üç kere daha gidip geldi.

— Anlat bana.

— Ne anlatayım?

— Kelebekler hakkında konuş.

— Nelerinden bahsedeyim?

— Neden onları topluyorsun? Onları nerede buluyorsun? Haydi. Anlatsana.

Acaip olmasına rağmen anlatmağa başladım. Her susuşumda "devam et, anlat" diyordu. O "yeter" deyinceye kadar anlatmağa devam ettim. Yarım saat konuşmuş olmalıydım. Kız içeri girdi. Ellerini çözdüm. Yatağa oturup sırtını bana çevirdi. Çay isteyip istemediğini sordum. Cevap vermedi. Birdenbire bir ağlamadır tutturdu. Ağladığı zaman bana her istediğini yaptırırdı. Çünkü onu mutsuz görmeğe katlanıyordum. Yanına yanaşıp:

— Bana ne istiyorsan söyle. Herşeyi alacağım, dedim.

Yüzünü bana çevirdi. Ağlıyordu ama gözleri parlıyordu. Ayağa kalktı ve "defol, defol, defol" diye bağıra çağıra üzerime yürüdü. Bu, korkunç bir sahneydi. Çıldırmış gibi bana bakıyordu.

★

KISIM XXVI

Ertesi gün sakinleşti. Tek kelime bile konuşmadı. Banyo yapabilmesi için gerekli olan herşeyi hazırladım. Yürüyüşe izin verdiğim zaman kaçmak için en ufak bir harekette bulunmamıştı. Bu nedenle ağzını ve ellerini bağlayıp yukarı çıkardım. Banyo yaptıktan sonra dışarı çıkınca bağlamam için ellerini uzattı.

Her zaman mutfaktan önce ben çıkardım. Tedbirli davranarak da elim onun yakasında olurdu. Bir kere son basamaktan yuvarlanmıştım. Bu sefer de o düştü. Banyo eşyalarını kendisi taşıdığından herşey büyük bir gürültü ile yeri boyladı. Sonra saf bir ifadeyle doğrulup dizlerini ovaladı. Ben de salak gibi yere eğilip eşyaları toplamağa başladım. Tabiî elimle de sabahlığını tutuyordum. Gözlerimi ondan ayırmış olmakla ölüm fermanımı imzalamış olduğumun farkında değildim.

Birden başıma yan taraftan ağır bir darbe indi. Allahtan ki bu yumruk kafama isabet etmedi, ya omuzuma ya da boynuma geldi sandım. Yine de yana devrildim. İkinci saldırıdan kendimi korumağa çalıştım. Dengemi kaybettiğimden kolunu yakalayamıyordum. Ama yine de sabahlığına sıkıca yapışmıştım. Ellerinde bir şey olduğunu görebiliyordum. Birden bunun, acaip işlerde kullanılan eski bir balta olduğunu anladım. Bir gece önce rüzgârın ihtiyar el-

ma ağaçlarından birinin dalını koparması üzerine bu baltayı o sabah bahçede kullanmıştım. Sonunda şimşek kafamda çakıverdi. Onu mutlak penceresinin içinde unutmuştum. Miranda onun yerini keşfetmiş olmalıydı. Bir yanlışlık size herşeyi kaybettirir.

Bir an için kız merhamete geldi. Beni öldürmemiş olması bir mucizeydi. Tekrar baltayı salladı. Kolumu hafifçe kaldırmıştım. Şakağımda korkunç bir darbe hissettim. Beynim döndü, kan akmağa başladı. Nasıl oldu bilmiyorum. Herhalde ani bir hareket yaptım ve kızı yanıma düdüşürdüm. Şimdi baltayı taşın üzerine vuruyordu.

Elimle baltayı yakaladım, bir kenara fırlattım. Ağzındaki tıkacı çıkarmasına fırsat bırakmadan ellerini yakaladım. Bu oyunu biliyordum. Tekrar bir kaç saniyelik bir kavgaya tutuştuk. Bunun fayda vermeyeceğini bilmesi gerekirdi. Onun eline bir fırsat geçmiş fakat kullanamamıştı. Birden kavgadan vazgeçti. Onu odasına götürdüm. Yine kabalaşmıştım. Kendimi çok kötü hissediyordum. Yüzümden kanlar akıyordu. Onu içeri ittim. Kapıyı kapatıp sürgülemeden kız bana çok acaip bir şekilde baktı. Ellerinin bağlı olması, ağzında bir tıkaç bulunması umurumda değildi. Ona bir ders vermeyi düşünüyordum.

Yukarı çıkıp yüzümü yıkadım. Yüzümü görünce bayılacak gibi oldum. Bütün kana bulanmıştı. Sonra yüzüme gülmüştü de... Balkta keskin olmadığından derin bir yara almamıştım. Ama korkunç bir görünüşüm vardı. Yüzüme bir bez bastırarak uzun süre oturdum. Kana bu şekilde dayanabileceğimi hiç düşünmemiştim. O gece kendi halime kendim şaştım.

Şüphesiz durumuma çok üzülmüştüm. Kendimi bayılacak gibi de hissetmiyordum. Bu bardağı taşıran son damla olmuştu ve böylece aklımda bazı düşünceler belirlenmişti.

★

KISIM XXVII

Ertesi sabah aşağı indim. Hâlâ başım ağrıyordu. Terslendigi takdirde gerçekten iğrençleşmeğe hazırdım. Fakat onun ilk işi, ayağa kalkıp başımın ağrısını sormak olunca o anda beni üfleseler yere düşebilirdim. Onun soruş tarzından değişmeğe çalıştığını anladım. İyi kalpli oluyordu.

— Ölmediğim için şanslıyım, dedim.

Beti benzi solmuş, ciddi bir havaya bürünmüştü. Ellerini uzattı. Ağzındaki tıkacı çıkartmıştı. Fakat elleri bağlı olarak uyumuştu. Üzerinde sabahlığı duruyordu. Ellerini çözdüm.

— Yarana bakayım.

Uzaklaştım. Fakat o beni yakaladı.

— Elimde bir şey yok. Yıkadın mı?

— Evet.

— Mikrobunu temizledin mi?

— Herşey tamam.

Yanında bulundurduğu küçük şişe alkolü alıp biraz pamuğa dötü ve tekrar yanıma geldi.

— Şimdiki oyun ne? diye sordum.

— Bunu sürmek istiyorum. Otur, otur.

Ses tonundan bu işten iyi anladığını söylemek istiyordu. Bazan onun yalan söyleyemiyeceğini hissediyordum.

Plasteri çıkardı. Yarayı görünce gözlerini kırpıştırmasından durumun pek iç açıcı olmadığını anladım. Yavaşça onu yıkadı ve tekrar üzerine pamuğu koydu.

— Çok teşekkürler.

— Özür dilerim. Benden öç almadığın için asıl ben sana teşekkür borçluyum. Ne yapsan haklıydın.

— Sana kötü bir şey yapmak kolay değil.

— Hiçbir şeyden bahsetmek istemiyorum. Sadece özür diliyorum.

— Kabul edilmiştir.

— Teşekkür ederim.

Resmî bir dille konuşuyorduk. Kahvaltısını yemek için döndü. Ben de dışarı çıkıp beklemeğe başladım. Kahvaltı tepsisini almak üzere kapıyı vurduğumda o giyinmiş, yatağını düzeltmişti bile. Bir isteği olup olmadığını sordum. Yoktu. Kendime alacağım ilâcın adını söyledi ve hafifçe gülerek tepsiyi uzattı. Onda büyük bir değişiklik vardı. O sabah gerçekten mutluydum. Tıpkı güneşin yeniden doğması gibi...

★

KISIM XXVIII

İki üç gün sonra birbirimizle olan ilişkimiz kesilmişti. Kız fazla konuşmadığı gibi o kırıcı havasından da uzaklaşmıştı. Sonra bir gün sabah kahvaltısı biter bitmez oturmamı söyledi. Konuşmak için bir sebep arıyordu.

— Bana yardım etmeni istiyorum, dedi.

— Devam et.

— Bir kız arkadaşım var. Delikanlının bir buna âşık olmuş..

— Devam.

Kız sustu. Herhalde anlatacağı şeye dikkatimi iyice çekmek istiyordu.

— Delikanlı ona iyice vurulmuş olmalı ki, kızı kaçırmış. Onu yanında esir tutuyor.

— Ne tesadüf!

— Y öyle. Kız tekrar hürriyete kavuşmak istiyor ve delikanlıyı incitmek istemiyor. Kız ne yapacağını bilemiyor. Ne yapmasını tavsiye edersin?

— Sabırla beklemesini.

— Delikanlı kızı serbest bırakmadan önce ne yapmak gerekiyor?

— Herşey olabilir!.

— Tamam. Lütfen oyun oynamayalım. Serbest kalmam için ne yapmam gerektiğini bana söyle.

Cevap veremedim. Eğer "Benimle yaşa" diyecek olsaydım yine başladığımız noktaya dönecektik.

— Evlilik iyi bir şey değil. Bana güvenemezsin.

— Henüz güvenemiyorum.

— Ya seninle yatacak olsam?

Resim çizmekle meşgul olan elleri birden durdu. Cevap vermedim.

— Evet, cevabını bekliyorum.

— Senin bu tip bir kız olduğunu düşünmemiştim.

— Senin fiyatını biçmeğe çalışıyorum.

Kız benden, satın almak istediği yeni bir çamaşır makinesi gibi bahsediyordu.

— Ne istediğimi biliyorsun.

— Evet benim istemediğimi.

— Bildin.

— Tanrım bana yardım et. Ya "evet" ya da "hayır" diye cevap ver. Benimle yatmak istiyor musun?

— Şimdiki durumda istemiyorum.

— Şimdi neyiz ki?

— Seni zeki biri olarak düşünüyordum.

Kız derin bir nefes aldı. Onu biraz yola getirir gibi olduğuma seviniyordum.

— Kendime kurtuluş yolu aradığımı mı sanıyorsun? Herşeyi bu düşünceyle mi yaptığımı tahmin ediyorsun? Öyle mi?

— Evet.

— Eğer bütün bunları başka nedenlerle yaptığımı sansan — senden hoşlandığım veya sırf eğlence için — o zaman bu durumdan hoşlanacak mısın?

— İstediğim zaman söylediklerini Londra'da satın alabilirim.

Bu sözüm onu susturdu. Tekrar resim yapmağa başladı.

Az sonra:

— Beni cinsel yönden çekici bulduğun için buraya kapatmış değilsin, dedi.

— Seni çekici buluyorum. Hem de çok... Tıpkı Çin işi bir kutuya benziyorsun.

Miranda tekrar resmin başına döndü. Ve artık konuşmamaya başladı. Ben birşeyler söylemeğe çalıştım. Fakat o pozu bozacağımı söyleyip duruyordu.

★

KISIM XXIX

Bazı kimselerin hakkımda neler düşüneceğini biliyordum. Davranışımı garipsiyeceklerdi. Çoğu erkeklerin bu durumdan kötü bir şekilde yararlanmağı düşüneceklerini biliyordum. Tabiî böyle bir yararlanma için de birçok fırsatlar elime geçmemiş değildi. Kloroformlu bezi kullanabilirdim. O zaman istediğimi yapabilirdim. Ama ben böyle fırsatçı bir tip değildim. O beslenmesi üç ay süren bir tırtılı andırıyordu. Ben ise bu süreyi bir kaç güne indirmeğe çabalıyordum. Bundan iyi bir sonuç alamıyacağımı biliyordum. Çünkü o büyük bir telâş içindeydi. Bugünün insanı hep birşeyler elde etmek ister... Bunları en kısa zamanda avuçlarının arasında bulacaklarını düşünür. Ben ise onlardan farklı yaradılıştayım. Eski kafalıyım. Geleceği düşünmekten ve herşeyin zamanla elde edileceğine inanmaktan zevk alırım.

Miranda'nın asla anlıyamıyacağı şey, onu sadece yanında alakoymaktan tatmin olabilmemdi. Başka bir şey yapmağa ihtiyaç duyduğum yoktu... Tek dileğim onunla bir arada bulunmaktı.

Aradan iki üç gün daha geçti. Pek fazla konuştuğu yoktu. Fakat bir gün öğle yemeğinden sonra:

— Ben bir ömür boyu esir olacağım değil mi? dedi.

Bu bir sorudan çok benimsediği bir düşünceydi. Bu nedenle sesimi çıkarmadım.

— Yeniden dost olmağa başlasak iyi değil mi?

— Peki. Benim için bir sakınca yok.

— Bu gece banyo yapmak istiyorum.

— Kabul.

— Yukarıda oturabilir miyiz Bu oda sinirlerimi bozuyor. Bir değişiklik için can atıyorum.

— Anlıyorum.

Şömineyi yaktım ve herşeyi hazırladım. Ortalarda kafama atabileceği herhangi bir şey bırakmadım. Ona eski güvenim olduğunu göstermek özentisi içinde olmak da iyi değildi.

O banyoya girdi. Herşey eskisi gibiydi. Dışarı çıktığında ellerini bağladım, fakat ağzını kapatmadım. Onu aşağıya kadar tâkip ettim. Üzerine bol miktarda o Fransız parfümünden sürmüş olması dikkatimi çekti. Eskiden olduğu gibi saçlarını toplamıştı. Almış olduğum morlu beyazlı sabahlığı giyiyordu. Yarım şişe kalmış olan beyaz İspanyol şarabından istedi. Ben içkisini boşaltırken o şöminenin yanında durmuş beni seyrediyor bir yandanda çıplak ayaklarını ısıtıyordu. Birlikte içkimizi içtik, tek kelime konuşamadık. Sadece bana bir iki defa acaip acaip baktı. Bu bakışın beni deli ettiğini bilir gibi bir hali vardı.

Bir bardak daha istedi. Bir yudumda onu da yuvarladı. Sonra bir bardak daha...

— Otur, dedi bana.

Ben de onu gösterdiği yere, sedirin üzerine oturdum. Yerleşmemi seyretti. Sonra karşıma dikildi. Adım adım bana yaklaşarak çok acaip bir tarzda bakmağa başladı. Sonra iyice yanıma yaklaştı, yılan gibi kıvrıldı ve kucağıma oturdu. Şaşırmıştım. Kollarını boynuma dolayıp dudaklarımdan öptü. Başını omuzuma dayayarak:

— Çekingen olma, dedi.

Aptallaşmıştım.

— Kollarınla beni sar. Tamam. İşte böyle. Hoş değil mi? Ağır mıyım?

Tekrar başını omuzuma yasladı. Ben de kolumu beline doladım. Sımsıcaktı... Esans kokusu bütün vücudunu sarmıştı. Şunu belirteyim ki sabahlığının alt kısmı tamamen açılmış ve bacakları meydana çıkmıştı. Fakat onun haline aldırış ettiğim yoktu. Sedirin üzerine bacaklarını sermiş oturuyordu.

— Ne oluyor? diye sordum.

— Huzursuzsun. Rahatla. Endişe edecek bir şey yok.

Rahat etmek için çabaladım. O sessizce yatıyordu. Fakat ortada acaip bir şeylerin dolaşmakta olduğunun farkındaydım.

— Neden beni öpmüyorsun?

Ne yapacağımı bilmiyordum. Saçlarına bir öpücük kondurdum.

— Öpmek istemiyorum.

Hâlâ kucağımda oturmağa ve gözlerimin içine bakmağa devam ediyordu.

— Öpmek istemiyor musun?

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Kolları boynumda kenetlenmiş olduğundan onu durdurmak için ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Güç bir duruma itelemişti beni.

— Neden istemiyorsun?

Benimle açıktan açığa alay ediyordu.

— İleri gidebilirim de ondan.

— Ben de ayni şeyi yapabilirim.

Benimle alay ettiğini biliyordum.

— Kendimin ne olduğunu biliyorum.

— Nesin?

— Senin hoşlandığın tip değilim.

— Her erkeğin çekici olduğu anlar vardır.

Sanki kafamı çalıştırmak ister gibi bir hali vardı. Beni aptal yerine koyuyordu.

— Bilmiyordum.

— Öyleyse?

— İleri gidebilirim.

— Umurumda değil. Çok yavaşsın.

Ve birden yine beni öpmeğe başladı. Hatta dilini ağzımın içinde hissettim.

— Hoş değil mi?

Elbette "hoş" demek zorundaydım. Esas oyununun ne olduğunu bilmiyordum. Sinirlenmeğe başlamıştım. Öpüşmek beni huzursuz kılıyordu.

— Haydi sen de dene.

Başımı kendine doğru çekti. Onu öpmek zorunda kalmıştım. Dudakları yumuşacık ve çok hoştu.

Güçsüz olduğumu biliyordum. Beni bu halimden ötürü küçük görmesini söylemek zorundaydım. Çok güçsüzdüm. Sanki arzum dışı bir işe itilmiş gibi bir halim vardı.

Tekrar başını omuzuma yaslayınca yüzünü göremez oldum.

— İlk öptüğün kız ben miyim?

— Çıldırdın mı sen?

— Rahatla. Sinirlenme. Utanma.

Sonra dönüp tekrar beni öpmeğe başladı. Gözleri kapalıydı. Böyle olması tabiiydi. Çünkü üç bardak şarabı yuvarlamıştı. O sırada olanlar daha şaşırtıcıydı. İleri gitmeğe başladığını hissettim. Ordudayken duyduğum bir söz vardı. Kibar bir erkek tam saat gelinceye kadar kendini idare etmelidir. Böylece ben de ne yapacağımı bilemiyordum. Bana güceneceğini sandığımdan dudaklarını dudaklarımdan çekince düzgün oturmağa çabaladım.

— Ne oldu? Canını mı acıtıyorum?

— Evet.

Kız kucağımdan kalktı, kollarını boynumdan çekti. Fakat yine de burnumun dibinde oturuyordu.

— Ellerimi çözmiyecek misin?

Ayağa kalktım. Utanmıştım. Pencereye gidip perde ile uğraşır gibi yapmak zorunda hissettim kendimi. Bütün bu süre içinde sedirden beni gözlüyordu.

— Ferdinand; ne oluyor?

— Hiçbir şey olduğu yok.

— Korkacak ne var ki, korkuyorsun.

— Bunu da nereden çıkarttın. Korkmuyorum ki.

— Öyleyse gel. Işığı söndür. Sadece şöminenin ışığı etrafı aydınlatsın.

Dediklerini harfi harfine yerine getirdim. Işıkları sönürdüm fakat pencerenin yanından ayrılamadım. O yine tatlı bir sesle:

— Haydi gelsene yanıma, dedi.

— Doğru olmaz. Sen sadece numara yapıyorsun.

— Öyle mi sanıyorsun?

— Neden yanıma gelmiyorsun? Gel de gör bakalım numara mı yapıyorum.

Kımıldamadım bile. Bütün bu süre içinde bunun kötü bir yanlışlık olacağını biliyordum. Kızın ikinci hareketi, şöminenin yanına gitmek oldu. Artık heyecan duymaz olmuştum. Her yerim donmuştu. Bu da şaşılacak bir haldi.

— Gel buraya otur öyleyse.

— Yerimden memnunum ben.

Birden o yanıma geldi, elimden çekerek beni şömineye sürükledi. Ellerini uzatıp yüzüme öylesine bir baktı ki onları serbest bırakıverdim. Sonra ayaklarının ucunda yükselerek beni tekrar öptü.

Birden daha şaşırtıcı bir harekette bulundu.

Gözlerime inanamıyordum. Bir adım geriledi ve sabahlığının kemerini çözdü. İçinde hiçbir şey yoktu. Çırıl-

çıplaktı. Ona sadece kısa ve ani bir bakış fırlattım. Gülümseyerek bana bakıyor, hareket etmemi bekliyordu. Kollarını kaldırıp saçlarını açmağa başladı. Karşımda şöminenin ışığında çırılçıplak durarak beni tahrik etmeğe uğraşıyordu. Bir türlü bu sahnenin gerçek olduğuna inanamıyordum.

Bu korkunç bir sahneydi. Hastalanmıştım. Titriyordum. Keşke dünyanın öbür tarafında olsaydım. Bir fahişe ile birlikte olmaktan daha kötüydü bu durum. Artık ona olan saygımı yitirmiştim. Benim tanıdığım Miranda utanç verici hareketler yapamazdı.

Karşımda saçlarını dağıttıkça büsbütün utanıyordum. Kız yanıma yaklaşıp ceketimi çıkartmağa, kravatımı çözmeğe, birbiri arkasına düğmelerimi açmağa başladı. Ellerinde hamur haline gelmiştim. Beni istediği gibi yoğuruyordu. Daha sonra da gömleğimi çıkarttı.

Kafamın içinden: "Dur, dur, yanlış iş yapıyorsun" cümlesi geçiyordu ama o kadar güçsüzdüm ki söyleyemiyordum. Çırılçıplak bırakmıştı beni. Sinirlerim iyice gerilmişti. Ben de, o da bambaşka insanlar olmuştuk. Normal değildim artık. Beklenilen hareketi yapmıyordum. Ondan böyle bayağı hareketler hiç beklemezdim. Sedirin üzerine uzandık. Ben kendi kabuğuma çekilmiştim.

Kız hareketsizliğim karşısında aptallaşmıştı. Ne düşündüğünü tahmin ediyordum. Neden ben bu derece saygılı davranıyordum? Oysa içimden böyle yapmak geliyordu. Bu elimde olan bir şey değildi. Gerçekte de ona saygılı olduğumu ispatlamağa çalışıyordum.

Bir süre öyle sessiz sedasız kardeş kardeşe yan yana yattık. Kızın beni küçümsediğini, acaip bulduğunu hissediyordum.

Nihayet dayanamayıp sedirden kalktı. Yanımda diz çöktü, başımı okşayarak:

— Bu durum her erkeğin başına gelebilir. Üzerinde durulacak bir şey değil, dedi.

Bu konuşmayı duyan onun feleğin çemberinden geçmiş biri olduğunu düşünürdü.

Şöminenin yanına dönüp sabahlığını giydi ve oturduğu yerden beni seyretmeğe koyuldu. Ben de giyinmiştim. Ona bu işi asla yapamıyacağımı söyledim. Bana acıması için ona uzun bir hikâye uydurup anlattım. Baştan başa yalanla dolu bir hikâye. İnanıp inanmadığını bilmiyorum. Sevginin ne demek olduğunu bildiğimi, fakat sevişemediğimi anlattım.

— Bana dokunmak seni memnun etmiyor mu? Beni öpmekten hoşlanır gibi bir halin var gibi geldi bana.

— Önce öyleydi ama sonra heyecanım yatıştı. Arzu duyamaz oldum..

— Sende şok tesiri yapmış olmamam gerekir .

— Bu senin suçun değil. Ben başkalarına benzemiyorum. Kimse beni anlıyamaz.

— Ben anlıyorum.

— Ben seni hep rüyalarımda yaşadım. Bu rüyalar gerçekleşemez.

Kız bir süre konuşmadı. Onu bayıltıp aşağı indirmek istedim. Yalnız kalmak ihtiyacını duyuyordum.

— Senin bir kadınla yatamıyacağını hangi doktor söyledi?

— Doktorun biri.

Tabii bu da yalandı. Çünkü doktora görünmüş falan değildim.

— Bir psikiatrist mi?

— Evet, askerliğimi yaparken bir psikiatrist beni muayene etmişti.

— Benimle ilgili ne çeşit rüyalar gördün?

— Her çeşit.

— Cinsel ilişkimiz olmadı mı?

— Seni sadece kucaklıyordum. Dışarda yağmur yağarken, fırtınalar koparken biz seninle uslu uslu yatıyorduk.

— Ayni şeyi şimdi de denemek ister misin?

— Faydası olmaz ki?

— İstersen yatarız.

— Hayır istemiyorum. Böyle bir şeye hiç başlamamış olmanı dilerdim.

Kız sesini çıkarmadı.

— Neden böyle davrandım sanıyorsun? Kaçmak için mi?

— Herhalde beni sevdiğin için yatalım demedin.

Kız ayağa kalktı:

— Neden seninle yatmak istediğimi anlatayım mı? Bu gece bütün prensiplerimi feda etmiş olduğumu anlamalıydın. Evet, kaçmak için. Tek düşündüğüm buydu. Fakat herşeyden önce sana yardım etmek istiyordum. Buna inanmalısın. Sana cinsel yaşantının da herşey gibi canlı bir hareket olduğunu göstermeğe çalıştım. Bu doğanın bir kanunudur. Kirli bir iş değildir. İki vücudun birbiriyle oynamasıdır. Dans etmek, spor yapmak gibi.

Benim bir şeyler söylememi bekliyordu. Ama ben konuşma hakkımı ona vermiştim:

— Hiçbir erkeğe yapmadığım şeyi sana yapıyorum. Bana bir şeyler borçlusun.

Oyununu anlıyordum. Kelimeleri güzelce seçip konuşmakta üstüne yoktu. Sanki herşeye o başlamamış gibi ona birşeyler borçlu olduğumu bana hissettirmeğe çabalıyordu.

— Lütfen bir şeyler söyle sen de. Susma öyle.

— Ne söyliyeyim?

— Hiç olmazsa söylediklerimi anladığını.

— Anlıyorum.

— Hepsi bu kadar mı?

— Konuşmak içimden gelmiyor.

— Daha işin başındayken bana engel olmalıydın.

— Çalıştım ama beni dinlemedin.

Şöminenin önünde diz çöktü.

— Garip. Şimdi birbirimizden eskisinden daha uzaklaşmış durumdayız.

— Önceleri benden nefret ediyordun. Şimdi de küçük görüyorsun beni.

— Sana sadece acıyorum. Halini gördükçe içim parçalanıyor. Benim ne olduğumu görmekten uzak olduğun için üzülüyorum. Karşındakinin bir genç kız olduğunu farkedemediğin için acıyorum sana.

— Karşı cinsten olduğunu görüyorum.

Sesim sert çıkmıştı. Çünkü artık bıçak kemiğe dayanmıştı. Kız etrafına ani bir bakış fırlattıktan sonra eğildi, elleriyle yüzünü kapttı. Ağlar numarası yapıyor diye düşündüm. Sonunda sâkin bir sesle:

— Beni aşağıya indir lütfen, dedi.

Birlikte aşağı indik. İçeri girince döndü. Bağlarını çözüp gidecektim. Birden bakışlarını bana çevirerek:

— Birbirimizi çıplak olarak gördükten sonra birbirimizden uzaklaşmamız imkânsız, dedi.

BÖLÜM

II

KISIM I

Dışarı çıktığımda deli gibiydim. Duygularımı anlatmama imkân yok. Bütün gece gözüme uyku girmedi. O sahne hep aklıma geliyor, gözümün önünden bir flim şeridi gibi geçiyordu. Çırılçıplak ve hareketsiz duruşum. Kimbilir kız hakkımda neler düşünüyordu. Onun odasına kapandıktan sonra benimle alay edişini görür gibi oluyordum. Onun alayları aklıma gelince bütün vücudum kızarıyordu. Gecenin sona ermesini, günün ağarmasını istemiyor; hep karanlıkların devam etmesini arzuluyordum. Bitmesin bu karanlık, bitmesin bu gece...

Saatlerce gezindim. Sonunda kendimi dışarı atıp, kamyona atladım ve son süratle deniz kıyısına indim. Kamyonun yuvarlanması, ölmem umurumda değildi.

Birşeyler yapmalıydım. Onu öldürmeliydim. Bütün bu isteğime sebep bu geceydi.

Benim için Miranda aptalın, kafasızın biriydi. Ama aslında aptal değildi de beni nasıl seveceğini bilmiyordu. Beni memnun etmenin birçok yolları vardı ama onun bunlardan haberi yoktu.

O da diğer bütün kadınlar gibiydi. Kafası sadece tek bir nokta üzerinde çalışıyordu.

Artık ona saygı duyamıyacaktım. Günlerce ona duyduğum öfke silinmedi.

Ona tekrar saygı duymaktan çekiniyordum.

Onu bayılttığım gün çektiğim çıplak resimlerine bakmağı alışkanlık haline getirmiştim. Onlarla zamanımı ge-

çiriyordum. Çünkü onların dili yoktu, benimle konuşamıyorlardı.

İşte Miranda'nın öğrenemediği şey sessiz kalabilmekti.

Neyse, ertesi gün sanki hiçbir şey olmamış gibi aşağıya indim. O da bir gece önceki hikâyeye dönemeğe hiç yanaşmadı. Ben de öyle. Kahvaltısını getirdiğimde Lewes'ten bir şeyler almamı istemedi. Bodrumda biraz dolaştıktan sonra tekrar odasına döndü. Ben de onu yine kilitledim. Sonra yukarı çıkıp derin bir uykuya daldım.

O gece her gecekinden farklı geçti.

— Seninle konuşmak istiyorum.

— Evet. Söyle dinliyorum.

— Her çareyi denedim. Sadece baş vuracağım tek yol kaldı. Yine açlığa başlıyacağım. Beni evime göndermeğe razı oluncaya kadar yemek yemiyeceğim.

— İhtarın için teşekkür ederim.

— Ancak...

— Demek başka bir düşüncen daha var.

— Ancak aramızda bir anlaşma yaparsak...

Bekliyordu.

— Daha anlaşmanın şartlarını sıralamadın ki, cevap vereyim.

— Hemen beni serbest bırakmıyacağını biliyorum. Buna kendimi hazırladım. Ama bundan sonra bu odada kalmama imkân yok. Yukarı katta esir hayatıma devam etmek istiyorum. Gün ışığına ve temiz havaya ihtiyacım var.

— Sadece bu kadar mı isteklerin?

— Evet o kadar.

— Herhalde bu geceden sonra isteğini yerine getireceğim.

— Hayır hemen.

— Yukarıda bazı değişiklikler yapmam gerekiyor.

Kız içini çekti, suratını astı. Bana acaip acaip bakmağa başladı.

— Zalimce davranmaktan vazgeç. Seni kırmak istemiyorum.

Artık bütün iyi düşüncelerimi silip götürmüştü. İçimdeki romantik duyguları da yoketmişti. Kendini diğer kadınların seviyesine düşürmüştü. Artık ona saygı duyamıyordum. Çünkü saygı duyulacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Onun az sonra ne yapacağını biliyordum. Bu iyi hali yokoluverecekti. Onun yeniden açlık grevine başlamasını istemiyordum.

— Ne zaman yukarı çıkmak istiyorsun?

— Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Beni yatak odalarından birine hapsedebilirsin. Her tarafı tahtalarla kapatabilirsin. İstersen ellerimi bağlar, ağzımı kapatır, açık bir pencerenin önüne oturtabilirsin. Bütün istediklerim bu kadar.

— Demek isteklerin bu kadar.

Pencerelerin tahtalarla kapatıldığını dışardan görenler acaba hakkımda ne düşüneceklerdi?

— Burada kalmaktansa açlıktan ölmeği tercih ederim. Yukarıda oturayım. İstersen o zaman beni zincire vur. İstediğini yap. Sadece biraz ışık göreyim, biraz temiz hava alayım.

— Söylediklerini düşüneceğim.

— Hayır. Hemen şimdi beni yukarı götür.

— Kimin patron olduğunu unutuyorsun gibi geliyor bana.

— Şimdi dedim sana.

— Şimdi imkânsız. Düşünmem gerekiyor.

— Peki öyleyse. Yarın sabah. Ya hemen gelir bana yukarı çıkabileceğimi söylersin ya da açlığa başlar, tek bir yiyeceğe el sürmem. Bu da cinayet olur.

Miranda sert, kararlı ve iğrenç bir şekilde bana bakınca hemen arkamı dönüp kendimi dışarı attım.

★

KISIM II

Bütün gece onun sözlerini düşündüm. Zaman kazanmak zorunda olduğumu biliyordum. Onun isteğini yerine getirecekmişim gibi numara yapmam gerekiyordu. Fakat zamanı gelince nasıl hareket edeceğimi biliyordum.

Ertesi sabah aşağı inip söylediklerini düşündüğümü, ona bir oda bulduğumu, sadece onu hazırlamanın bir hafta süreceğini söyledim. Onun suratını asacağını sanmıştım. Oysa o "peki" deyince yanıldığımı anladım.

— Eğer beni oyalanmak için bu da başka bir yolsa o zaman hemen açlık grevine başlıyacağım. Anladın değil mi?

— Yarın hemen işe başlıyacağım. Tabii başka tahtalara ihtiyaç olmazsa. Gerekli malzemeleri almam bir iki gün sürebilir.

Kız yüzüme tatlı tatlı baktı.

O andan sonra hazırlıklara başlamış numarasına geçtim. Bu konu üzerinde fazla bir şey konuşmadığımız gibi kız da bana acı dil kullanmaktan vazgeçmişti. Bir gece banyo yapmak istedi. O arada da odasını görmek düşüncesinde olduğunu söyledi. Hazırlıkların ne derece ilerlediğine bakacaktı. Hemen birkaç tahta alıp sanki pencereleri kapatmağa çalışıyormuşum gibi onları pencerenin önüne yığdım. Bu, arka tarafa bakan bir yatak odasıydı. O

benden eski tip sandalyeleri oraya koymamı istedi. Hemen ertesi gün o sandalyeleri çıkarıp ona gösterdim. Bunları aşağı kata yerleştirmek istemiyordu. Onları yukarı koymamı söyledi. Bundan daha kolay bir şey olamazdı. Onu yukarıya götürüp odayı gösterince bana inandı.

Teklifim şöyleydi: Aşağı inip onu yukarı çıkartacaktım. Orada birlikte akşam yemeği yiyecektik. Böylece yukarıda ilk gecesini geçirecek ve sabahleyin gözlerini açtığında gün ışınlarıyla karşılaşacaktı.

Bazan öylesine keyifli oluyordu ki ister istemez gülmek zorunda kalıyordum. Gülmesine gülüyordum ama gün yaklaştıkça sinirli oluyordum.

★

Onu altıda yukarıya götürmek üzere aşağıya indiğimde:

— Bu gecelik eşyalarımı aldım. Geri kalanını da yarın sen getirirsin. Oda hazır mı? diye, sordu. Ayni şeyi öğleyin de sormuştu.

— Evet.

— Haydi öyleyse çıkalım. Yine ellerimi, ağzımı bağlayacak mısın?

— Sadece tek bir şartım var.

— Şartın mı var?

Kızın yüzü asıldı. Ne demek istediğimi anlamakta gecikmemişti.

— Düşünüyordum ki...

Kızın gözleri ateş saçıyordu.

— Ne düşünüyordun ki?

— Bazı resimler çekmek istiyorum da.

— Benim mi? Zaten epeyi poz resmimi çekmiş durumdasın.

— O biçim demek istemedim.

— Anlayamadım.

Ama kızın anladığı her halinden belliydi.

— Geçen geceki halindeki pozları çekmek istiyorum demek istedim.

Miranda yatağın öbür ucuna oturdu.

— Devam et.

— Verdiğin pozdan hoşlanmış bir tavır takınmalısın. Ben nasıl istersem öyle poz vereceksin.

Kız sesini çıkarmadan olduğu yerde kaldı. Sinirleneceğini sanmıştım. O ise orada oturmuş burnunu ovalıyordu.

— İstediğin pozları verecek olursam ne olacak?

— Ben yaptığımız anlaşmağa bağlı kaldım. Sadece kendimi korumak düşüncesindeyim. Başkalarının görmesinden utanacağın bazı pozları çekmek istiyorum.

— Yani şunu demek istiyorsun. Benim açık saçık resimlerimi çekeceksin. Kaçtığım takdirde seni polise şikâyet edemiyeceğim.

— Evet, anladın. O kadar da açık saçık değil. Sadece artistik pozlar. Bunların tabedilmesini istersin herhalde.

— Hayır.

— Geçen gün ben istemediğim halde sen açık saçık pozlar verdin.

— Hayı, hayır, hayır.

— Ben senin oyununu biliyorum.

— O zaman yaptığım yanlış bir hareketti. Çaresizlik içinde öyle hareket etmek zorunda kaldım. Aramızda şüpheden, bayağılıktan, nefretten başka bir şey yoktu. Bu apayrı bir durum.

— Ben arada bir fark görmüyorum.

Miranda ayağa kalkıp duvara doğru yürüdü.

— Nasıl olsa bir kere soyundun; yine soyunabilirsin.

— Aman Allahım kendimi tımarhanede sanıyorum.

Kız bakışlarını odanın içinde dolaştırdı. Sanki orada

ben yoktum bir başkası konuşulanları dinliyordu veya o duvarları yıkmak üzereydi.

— Ya dediğimi yerine getirirsin ya da buradan dışarı çıkamazsın. Ne banyo yapabilirsin, ne de dışarıya bir adım atabilirsin. Çünkü senin aklında tek düşünce var. O da benden kurtulmak. Beni aptal yerine koyup herşeyi polise anlatmak. Senin sokak kadınından aşağı kalır yerin yok. Karşımda soyunmadan önce sana sonsuz bir saygım vardı. Ama sen de diğer kadınlar gibi olduğunu ispatladın. İstediğini elde etmek için karşımda adileşebildin.

— Yeter, yeter, yeter!. diye, haykırdı Miranda.

— Şu anda elimdesin. Londra'da olsaydı seni elde edemezdim. Ama şimdi istediğimi yaptırabilirim.

— Sen çok iğrenç bir insansın.

— Devam et. Sen zaten başka türlü konuşmasını bilmezsin.

— Sen her nazik insan kuralını, her nazik insan ilişkisini, kadın erkek arasındaki her nazik şeyi bozuyorsun.

— Tencere tencereye dibin kara demiş. Sana elbiselerini çıkart dediğim halde hâlâ karşımda giyinik oturuyorsun.

— Defol. Defol...

— Evet mi, hayır mı?

Miranda dönüp masasının üzerinde duran mürekkep şişesini yakaladığı gibi suratıma fırlattı.

Demek son sözü buydu. Ben de dışarı çıkıp kapıyı sürgüledim. Ona akşam yemeği de götürmedim. Kendi yağınla kendi kavrulsun, diye düşündüm. Piliçi ve şampanyayı bir kenara ayırıp diğer aldıklarımı döküverdim.

★

KISIM III

Mutluydum. Daha önceleri neden güçsüz olduğumu bir türlü anlamıyorum. Şimdi bütün bana yaptıklarını, hakkımda düşündüklerini ona ödetiyordum. Yukarıda dolaşmağa başladım. Bir ara gidip onun odasına bir göz attım. Onun aşağıda kaldığını düşünmek beni gerçekten güldürüyordu. Daha önceki davranışlarıyla hak ettiği cezaya şimdi çarpılıyordu. Ona neyin ne olduğunu öğretmek için gerçek sebeplerim vardı.

Neyse sonunda uyuyakaldım. Daha önce çekmiş olduğum resimlere, bazı kitaplara bakıp bir takım fikirler edindim. "Ayakkabılar" adı altında kızlara ait, özellikle bacaklarını gösteren çok ilginç resimlerle süslenmiş bir kitap dikkatimi çekti. Kızlar değişik ayakkabılar gyiyorlardı. Bunlar sanatkârane resimlerdi.

Sabahleyin aşağı inip kapıyı vurdum. Ve yine her zamanki gibi içeri girmeden önce bekledim. Fakat içeri girince çok şaşırdım. Miranda hâlâ yataktaydı. Battaniyenin üzerinde elbisesiyle uyuyordu. Bir an ne nerede olduğunu ve benim kim olduğumu hatırladı. Üstüme saldırması için orada öylece durup bekledim. Fakat sadece yatağın kenarında doğrulup oturdu, kollarını dizlerinin üstüne dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Tıpkı bir kâbus geçirir gibi bir hali vardı. Bir türlü uykusunu açamıyordu.

Öksürdü. Berbat bir durumdaydı. Konuşmamağa karar verdim. Dışarı çıkıp kahvaltısını getirdim. Kahvesini içti, çörekleri yedi ve sonra ayni poza döndü. Oyununu biliyordum. Bana kendini acındırmak istiyordu. Aslında yıkılmış bir hali olmasına rağmen bunun, ayaklarına kapanıp beni bağışlamasını istemem için takındığı bir tavır olarak düşünüyordum.

Soğuk algınlığına iyi gelecek bir ilâç ister misin? diye sordum.

— Üşüttüğümün farkındayım.

Başını salladı. Hemen gidip ilâcı getirdim. Pozunu hiç değiştirmemişti. Korkunç bir numara yapıyordu. Tıpkı surat asması gibi. Bu halinin geçmesini bekliyebilirdim. Başka bir şey isteyip istemediğini sorduğumda "hayır" cevabını verdi. Ben de onu yalnız bıraktım.

★

KISIM IV

Öğle zamanı aşağı indiğimde onu yatakta buldum. Yorganın üzerinden yüzüme bakıp çorba ile çay içeceğini söyledi. İstediklerini getirdikten sonra çıkıp gittim. Akşam yemeğinde de öğlenkine benzer birşeyler yedi. Aspirin istedi. Yemeği binbir zorlukla yiyordu. Bu daha önce oynadığı bir oyundu. Bütün bir gün konuşmamız yirmi kelimeyi bulmadı.

Ertesi gün yine ayni şey. İçeri girdiğimde yatıyordu. Fakat uyanmıştı. Yattığı yerden beni seyrediyordu.

Hatırını sordum, hiç cevap vermedi. Yatmasına devam etti.

— Böyle yataklara serilip yatmakla beni kandıracağını sanıyorsan yanılıyorsun, dedim.

Bu sözüm karşısında kız çok şaşırdı. Ağzı açık kaldı.

— Sen insan değilsin. Sen kendini tatmin etmekten zevk alan iğrenç bir küçük solucansın.

Bu sözleri duymamış gibi davrandım. Dışarı çıkıp kahvaltısını getirdim. Kahvesini uzattığım zaman:

— Yanıma yaklaşma, dedi.

Sesi acı bir zehir saçıyordu.

İşi alaya vurdum.

— Diyelim ki, seni burada yapayalnız bıraktım. Ne yaparsın?

— Eğer seni öldürecek gücü kendimde bulabilsem hemen öldürürüm. Tıpkı akrep gibi. Polise asla başvurmıyacağım. Seni zehirleyip öldürmek en iyi çare. Seni öldüreceğim.

Oyunu yolunda gitmediği için çok sinirlenmişti .

— Çok konuşuyorsun. Patronun kim olduğunu unuttun yine. Ben de seni unutabilirim. Kimsenin de haberi olmaz.

Odadan çıkıp Lewes'e gittim ve alış veriş yaptım. Öğle zamanı yemeğin hazır olduğunu haber verdiğimde uyuyormuş pozu takındı. Ben de çıkıp gittim.

Akşam yemeğinde yine yatakta yatıyordu. Sadece daha sonra yatağın içinde doğrulup almış olduğum Shakespeare'i okumağa başladı.

Kendini biraz daha iyi hissedip hissetmediğini sorduğumda yine asi bir tavır takındı. Elindeki kitabı okumağa devam etti, cevap vermedi. Güzel bir ders vermek için elindeki kitabı çekip alacaktım ama, kendime hâkim oldum. Yarım saat sonra yani yukarıda kendi akşam yemeğimi yedikten sonra tekrar aşağı indiğimde onun hiçbir şeye el sürmemiş olduğunu gördüm. İsrar etmeme rağmen yemedi.

— Hastayım. Herhalde gribe yakalandım, dedi.

Kız hemen arkasından şu cümleyi söylemekle büyük bir aptallık etti.

— Ya doktora ihtiyacım olursa ne yapacaksın?

— Bekle de gör.

— Öksürdüğüm zaman boğazım yanıyor.

— Sadece üşüttün o kadar.

Kız birden bağırdı.

— Bu basit bir soğukalgınlığı değil.

— Hayır, basit bir üşütme. Rol yapmaktan vazgeç. Ben senin oyunlarına alıştım.

— Rol yapmıyorum.

— Doğru haklısın. Sen ömrünce hiç rol yaptın mı? Bilir misin öyle şeyler? Elbette bilmezsin.

— Oh Tanrım sen erkek değilsin. Erkek olmuş olsaydın...

— Sözlerini bir daha tekrarla!...

Akşam yemeğinde biraz şampanya içmiştim. Bu nedenle onun böyle sululuklarını kaldıracak halim yoktu.

— Sen bir erkek değilsin dedim.

— Peki. Yataktan kalk. Haydi kalk. Şimdiden sonra emirleri ben vereceğim.

Artık sabrım taşmıştı. Her erkek şimdiye kadar çoktan istediğini yapmıştı. Yanına yaklaşıp üzerindeki yorganı çektim. Kolundan yakalayıp kaldırmağa çalıştım. Kız çırpınıyor, yüzümü tırmalıyordu.

— Peki, sana güzel bir ders vereceğim.

Cebimde kordonlar duruyordu. Biraz mücadeleden sonra ellerini bağladım, ağzını kapattım. Eğer onları çok sıkı bağlamışsam bile bu kızın suçuydu. Sonra kısa bir iple de onu yatağa bağladım. Sonra fotoğraf takımlarını hazırladım. Çırpındı, sakınmağa çalıştı. Başını salladı. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. Üzerindeki elbiseyi, iç çamaşırlarını çıkarmasın söyledim, dinlemedi. Ben de baskı yaparak onu çırılçıplak bırakmak zorunda kaldım. İstediğim gibi resimlerini çektim. Makinede hiç filim kalmayıncaya kadar resim çekmeğe devam ettim.

★

KISIM V

Suç benim değildi. Onun göründüğünden daha fazla hasta olduğunu nasıl bilebildim ki. Hafif bir soğukalgınlığına yakalanmış gibiydi.

Resimleri hemen o gece banyo yapıp tabettim. En güzelleri yüzü kesik olanlardı. Çünkü ağzında tıkaç olduğundan çoğu resimleri boyundan aşağı çekmiştim. En iyi resimler arka üstü yatarken çekilenlerdi. Ellerinin yatağa bağlı oluşu resimlere ilginç bir hava veriyordu. Bu resimleri çekebildiğim için gayet memnundum.

Ertes gün odaya girdiğimde sabahlığını giyip ayağa kalkmış, sanki benim gelişimi gözlüyordu. Yaptığı hareket çok şaşırtıcıydı. Öne doğru bir adım attı ve önümde diz çöktü. Sanki sarhoştu. Yüzü kıpkırmızıydı. Gözlerimi yere indirince bakışlarımız karşılaştı. Ağlıyordu. Tekrar eski şeklini aldı.

— Çok hastayım. Ya zatürrie, ya da zatülcenp oldum. Bir doktora görünmeliyim.

— Hemen yatağına gir.

Gidip kahvesini getirdim.

— Hasta olmadığını sen de biliyorsun. Eğer zatürrie olsan ayakta bile duramazsın.

— Geceleri nefes alamıyorum. Şuramda sancı var. Sol tarafıma yatmak zorunda kalıyorum. Lütfen dereceme bak.

Derecesine baktığımda ateşinin 39 olduğunu gördüm. Fakat ateşi yükseltmek o kadar da güç iş sayılmazdı.

— Buranın havası insanı boğuyor.

— Burada istediğin kadar hava var.

Daha önce bu oyuna başvurmuş olması onun suçuydu.

Neyse Lewes'teki bir kimyagerden solunum için gerekli bir kaç ilâç aldım. Kıza bunları verdim. O da hiç çekinmeden aldı. Akşam yemeğinde bir şeyler yemeğe çalıştı. Fakat yiyemedi. Gerçekten hastaydı. Yüzünde renkten eser kalmamıştı. İlk defa olarak onun cidden hasta olduğuna inanmağa başlamıştım. Birden yüzüne ateş bastı Terden saçlarının bir kısmı yüzüne yapıştı. Ama yine de düşünmek zorundaydım.

Ona ilâçlarını verdikten sonra odadan çıkmak üzereydim ki yatağın kenarına oturmamı istedi. Çünkü yüksek sesle konuşması imkânsızdı.

— Eğer gerçekten bu kadar ağır hasta olmasaydım seninle konuşacağımı aklın kesiyor muydu? Bana yaptıklarından sonra ha?

— Sen hakettin.

— Gerçekten hasta olduğumu görmelisin.

— Gripsin. Lewes'te grip salgını var.

— Grip değilim. Zatürrieye yakalandım. Çok korkunç bir şey bu. Nefes alamıyorum.

— İyileşirsin. Şu sarı hapları al bir şeyin kalmaz. Eczacı onların çok iyi geleceğini söyledi.

— Doktoru getirmemek cinayetten başka bir şey değil. Beni öldüreceksin.

— Sana iyileşeceksin diyorum... Sadece yüksek ateş seni korkutuyor.

Doktordan bahsetmesi yine beni şüpheye davet etmişti.

— Fanilamla yüzümdeki teri kurular mısın?

Çok gülünçtü. İsteğini yerine getirdim. Günlerdenberi

ilk defa ona karşı içimde bir acıma belirmişti. Yaptığım iş kadın işiydi. Yani kadınların kadınlara ihtyacı olduğu zamanlar vardır demek istiyorum. Miranda teşekkür etti.

— Öyleyse gideyim.

— Gitme. Öleceğim.

Kolumu tutmak için çırpındı.

— Çıldırma.

— Beni dinlemelisin. Beni dinlemelisin.

Kız birdenbire hıçkırmağa başladı. Gözlerinin yaşlar içinde kaldığını, başını oradan oraya vuruşunu görüyordum. Yine ona acımıştım. Yanında oturmağa devam ettim. Ona mendili uzatıp hastalığına tamamen inanmadıktan sonra asla doktor getirmeyeceğimi söyledim. Ayrıca onu hâlâ sevdiğimi, onun için üzüldüğümü de belirttim. Kızın gözlerinden yaşlar sel gibi boşanıyordu ve söylediklerimi binbir zorlukla duyabiliyordu. Hatta ona bir gün öncesinden daha iyi bir görünüşe sahip olduğunu söylediğimi bile pek duymadı.

Sonunda kız sâkinleşti. Bir süre gözleri kapalı olarak yattı, sonra hafifçe kımıldanarak:

— Benim için bir iyilikte bulunur musun? diye sordu.

— Ne istiyorsan söyle.

— Benimle beraber kal. Hava girmesi için biraz kapıyı açar mısın?

Kabul ettim. Odasındaki ışıkları söndürdük. Sadece dışardan içeri ışık sızıyordu. Epeyi bir süre onun yanından ayrılmadım. Sanki merdivenleri koşarak çıkmış gibi acaip acaip solumağa başladı. Kendi deyimiyle boğuluyormuş gibi oluyordu. Bir kaç defa — lütfen, yapma, — diye mırıldandı. Sonra bir ara yarı anlaşılır, yarı anlaşılmaz vaziyette adımı söyledi. Uyuyakaldığını sandım. Çünkü adını söylediğim halde bana cevap vermemişti. Dışarı çıkıp kapıyı kilitledim. Sabahleyin uyanabilmek için çalar saati kurdum. Çok kolay uyumuştu. Demek ki, iyileşiyordu. İlâç-

ların faydası görülmeğe başlamıştı. Ertesi sabah daha iyi olacaktı. Bir gece önceki kötü halini hatırlamıyacaktı. Bir bakıma onun hasta olduğuna seviniyordum. Çünkü yine eski kavgalar içinde bulunacaktık.

Söylemeğe çalıştığım herşey beklenilmedik anda gelmişti. Ertesi gün yaptığım işin yanlış olduğunu anladım. Ama o ana kadar en iyi şekilde hareket ettiğimi ve kendi kurallarımı çiğnemediğimi sanmıştım.

★

BÖLÜM

III

KISIM I

Ekim 14

Yedinci gece.

Ayni şeyler üzerinde durup dinlenmeden düşünüyorum. Ya bilecek olsalar. Ya bilecek olsalar.

Bu sabah benim için almış olduğu bu bloknota başıma gelenleri anlatmağa çalışıyorum. Onun iyi kalpliliği,

Soğukkanlılığımı kaybetmeden yazıyorum.

Fakat kalbimin derinliklerindeki korku gitgide büyüyor. Sadece dış görünüşümden karşımdaki korkmuyorum sonucuna varıyor. Bir de içime girseler. O zaman nasıl korktuğumu anlarlar.

Ortada ne iğrenç bir durum, ne de cinsel bir yaşantı var. Fakat bakışları tıpkı bir delinin bakışları gibi. Gözlerinin rengi gri. İnsana donuk donuk bakıyor. Devamlı olarak gözlerini seyrediyorum. Bu bakışlarda cinsel bir arzu gizli. Sırtımı bri kaç defa dönerek bana saldırıp saldırmayacağını denedim. Odanın neresinde olduğunu bile göremiyordum. Sadece etrafa kulak kabartıp ayak seslerini dinledim.

Kudret. Bomba kullanmanın yanlış olduğunu biliyorum ama zayıf olmak da şu anda hata olur.

Keşke judo bilseydim. Acaba o zaman benden merhamet dilenir miydi? Şüphesiz evet.

Bodrum katındaki bu oda çok havasız, duvarlar sıkı-

şık, yazı yazarken bile kulağım onda. Aklıma gelen düşünceler kötü çizilmiş resimlere benziyor. Yani o anda yırtılması gerekli olan resimlere.

Kaçmağa çalışmak. Kaçmağa çalışmak. Kaçmağa çalışmak.

Tek düşüncem bu.

Acaip bir şey. Beni büyülemeğe başladı. Ona karşı derin bir kin duyuyorum ve ondan iğreniyorum. Bu odaya tahammül edemiyorum. Kim olsa burada üzüntüden vahşileşir. Başkalarının vahşice bir üzüntü çektiklerini hissediyorum.

O beni nasıl sevebilir? Tanımadığınız birine nasıl âşık olabilirsiniz?

Çaresizlik içinde beni memnun etmeğe çalışıyor. Fakat çılgınlar işte ancak böyledir. Onlar aslında deli değillerdir ama korkunç bir olay başlarına geldiği zaman birdenbire şok geçirirler.

Sadece şu son bir iki gündür onun hakkında bu şekilde konuşabiliyorum.

Kamyonla buraya kadar gelişim tıpkı bir kâbus gibi. Hasta olmak isterken ağzımdaki tıkaç yüzünden nefessiz kalıp boğulacağımdan korkuyordum. Bir tuzağa düşürülüp, namusumun kirletileceğini ve sonra öldürüleceğimi sanıyordum. Kamyon durduğu zaman kafamın içinde bu düşünceler dolaştığı için birden hastalanıvermiştim. Sadece hasta düşmeme sebep kloroform kokusu değildi. (Penny Lester'in o korkunç yatakhane hikâyeleri aklıma geliyordu.) Annesinin Japonların saldırısından nasıl kurtulduğunu anlatırdı. Daha sonra Ladymont'da bir kere biri bir kızın ancak iki kişi zorla namusunu kirletebilir. Bir kişiye kendini teslm eden kadın iğfâl edilmek istemiştir, demişti. Onun böyle bir fikri olmadığını şimdi biliyorum. Kloroform veya başka bir bayıltıcı ilâç kullanabilirdi ama asla bana saldırmazdı. İlk defa herşeye katlanmağa çalıştım.

Hayatta olduğum için memnunum. Ben korkağın biriyim. Ölmek istemiyorum. Hayatı büyük bir arzu ile seviyorum. Daha önceleri yaşamağı bu derece çok arzuladığımdan haberim yoktu. Buradan kurtulduğum andan itibaren eski ben olmayacağım.

Onun yaptıkları umurumda değil. Benim için önemli olan yaşamam.

O sadece elinin altına geçen canlı varlıkları öldürüyor, onları konuşmayacak hale getiriyor.

Bir silâh bulabilir miyim düşüncesiyle bakışlarımı iyice etrafta gezdirdim. Gücüm ve kabiliyetim olsaydı bile etrafta işe yarayacak hiçbir silâh yoktu. Belki haberim olmadan geceleyin odama girer korkusuyla yatarken demir kapıya sandalye dayıyordum.

Koskocaman bir kapı. Anahtar deliği yok.

Sessizlik. Şimdi bu sessizliğe ilk günden daha fazla alışmağa başlıyorum. Ama çok korkunç. En ufak bir çıt bile yok. Bir şeyler beklermiş gibi bir halim var.

Yaşıyorum. Ölüm ne kadar canlıysa ben de o kadar canlıyım.

Sanat kitaplarının koleksiyonu. Bunlara dünyanın parasını harcamış. Daha ilk gece onların benim için alınmış olduğunu anladım. O zaman rastgele yakalanmış bir kurban olmadığıma inandım.

Sonra çeşitli giyim eşyaları ile dolu çekmeceler... Gömlekler, etekler, elbiseler, renkli çoraplar, en nadide iç çamaşırları, gece elbiseleri. Hepsi de bana tıpa tıp uyuyordu.

Herşey o kadar acaipti ki. Bir anda yaşantımı çok güzel yapmağa çalışmıştı. Beni memnun edebileceğini düşündüğü herşeyi almaktan çekinmemişti. Herşey heyecan vericiydi.

Yatağın üzrindeki ışık açık olduğu halde az bir zaman uyudum. İçki içmek hoşuma gidecekti ama büsbütün vücudum gevşeyeceği için vazgeçtim.

Yedi gün önce. Sanki aradan yedi hafta geçmiş gibiydi.

Yolumu kestiği zaman yüzündeki ifâde ne kadar masum, ne kadar üzüntülüydü. Bir köpeği çiğnemiş olduğundan sözetmişti. Bunun uydurma bir şey olabileceğini de düşünmüştüm. Böyle ayaküstü bir şeyler uyduran insanlara güvenilemezdi.

Tıpkı bir uçuruma yuvarlanırmış gibi birdenbire kendimi kamyonun içinde buluverdim.

Yıllardanberi yapmadığım bir şeyi her gece yapmağa başlamıştım. Yatağa yatınca dua ediyorum. Diz çökmüyorum çünkü Tanrının diz çökenleri küçük gördüğünü biliyorum. Beni ve benim gibi olanları huzura kavuşturması için Tanrıya yalvarıyorum. İğfal edilmemem, hakaret görmemem, bir cinayete kurban gitmemem için bana yardım etmesini istiyorum. Biraz da ışık görebilmek için dua ediyorum.

Koyu bir karanlığa tahammülüm yok. Bana gece lâmbaları almış. Başucumdakini yakıp öyle uyuyabiliyorum. Daha önce ise odanın ışığını açık bırakıyordum.

Uyanmak kadar bana kötü gelen bir şey yok. Bir an kendimi evimde veya Caroline'de sanıyorum. Ve o anda gerçeği anlayınca beynimden vurulmuşa dönüyorum.

Tanrıya inanıyor muyum bilmem? Öleceğimi düşündüğüm an kamyonda Tanrıya ateşli bir dille yalvardım. Dua etmek işleri bir bakıma kolaylaştırıyor.

Artık hiçbir şeyin üzerinde durup inceden inceye düşünemiyorum. Şimdiye kadar kafamın içinden neler neler geçmedi ki. Oysa şu anda hiçbir şey düşünemez hale geldim.

Kafamın bomboş kalması beni sinirli bir havadan uzaklaştırıyor.

★

KISIM II

Anasız babasız büyümüş, halasının yanında yetişmişti. Beyaz tenli, ince dudaklı, gri gözlü, herşeye kötü damgası basan zayıf bir kadın. Ona göre kötülükler ve çirkinlikler kendi küçük dünyasının dışında kalıyordu.

Ona kendisine bir anne aramakta olduğunu söyledim. Küçük yaşındanberi anne özlemi duymuştu. Tabii o benim sözlerime aldırış bile etmedi.

O Tanrıya inanmıyordu. Bunu öğrenince Tanrıya inanmak istedim. Ona kendimden bahsettim.

Teorim ona eziyet çektirmemekti.

Hapis olarak geçen zamanın bir sonu gelmeyecekti.

Birinci günün sabahı. Kapıyı vurdu ve on dakika bekledi. (Bundan sonra da hep böyle yaptı). Bu on dakika hiç de iyi gelmedi bana. Bütün gece kafamın içinde birleşen o huzur verici düşünceler uçmuş, yalnız başıma kalmıştım. Eğer bana sahip olmağa kalkışacak olsaydı karşı koymayacaktım. Bana ne istersen yap sadece beni öldürme diyecektim.

Fakat herşey düşündüğümden başka oldu. İçeri girdiğinde hantal bir hali vardı. Başından şapkayı çıkarınca onu hemen tanıyıverdim. İnsanları yüz hatlarından tanımakta ustaydım. Onun Town Hall'de çalışan bir memur

olduğunu biliyordum. Bir spor oyunundan büyük bir servet sahibi olmuştu. O zaman gazetelerde resmi yayınlanmıştı.

Ona çalıştığı yeri söylediğimde inkâr etmesine rağmen kızardı. Zaten vara yoğa kızarıp duruyordu. Koyun gibi bakışları vardı. Sanki her an kendisini savunmak zorundaymış gibi hareket ediyordu.

Benden sekiz dokuz santim uzun. Sıska olduğundan daha boylu görünüyor. Elleri kocaman kocaman. İğrenç denecek şekilde de tombul. Uçuk pembe. İnsan eline benzeyen bir yanı yok. Maymun eli gibi bir şey. Bilekleri çok kalın, çenesi iri, alt dudağı ısırılmış gibi, burun delikleri kıpkırmızı. Kendisinin kültürsüz olduğunu biliyor ve konuşurken kendisine kültürlüymüş gibi bir hava vermeğe çabalıyor. Bu da onu iyice gözümden düşürüyor. Upuzun bir yüze sahip. Koyu siyah saçları var. Devamlı olarak spor bir ceket, spor bir pantalon giyiyor. Kravatını iğne ile tutturuyor. Kol düğmesi kullanmağı da hiç ihmâl etmiyor.

İnsanların "hoş delikanlı" dedikleri bir tip.

Fakat üzerinde ne erkeksi, ne de kadınsı bir hava var. Cinsiyetini anlamak çok zor.

Kendisine has bir duruş tarzı var. Ya elleri yanında ya da arkasında duruyor. Sanki elleri dünyada hiçbir işe yaramaz gibi. Saygı ile vereceğim emirleri bekliyorlar.

Bakışları son derece anlamsız. Davranışları karşısında kapris yapmak zorunda kalıyorum. Tıpkı hiçbir şeyden memnun kalmayan zengin bir müşteriye benziyorum.

Alay edilecek kadar alçak gönüllü.

Ben oturup yemeğimi yerken veya kitap okurken beni seyrediyor. Git dediğim zaman da gidiyor.

Aşağı yukarı iki yıldır beni gizli gizli gözetliyormuş. Ümitsiz bir aşkla beni seviyor, kendini çok yalnız hssediyor. Her zaman için de ondan "üstün" olduğumu biliyor. Benimle çekine çekine konuşması çok korkunçtu. Söyleye-

ceklerini dolaylı söylüyordu. Ayrıca kendisini her seferinde haklı çıkarmağa uğraşıyor. Ben de oturup onu dinliyorum. Fakat yüzüne bakamıyorum.

Sözleri bitip gitmek için ayağa kalktığında ona kendisini anladığımı söylemeğe çalışıyordum. Beni evime gönderdiği takdirde kimseye birşey anlatmıyacağımı söylediğim halde o bu tarihi devamlı olarak geri atıyordu. Mümkün olduğu kadar ona anlayışlı davranmağa, sempatik görünmeğe çalışıyordum ama o benden korkmakta devam ediyordu.

Ertesi sabah yine ona yakınlık gösterdim. Adını öğrendim. Fakat ona ne kadar yakın davransam faydasız, çünkü her halimle onu ürkütüyordum.

Öğle yemeğinde yaptığı şeyden utanç duyduğunu hissettiğimi ona söyledim. Fakat dönüş yapmak için yine de zaman geçmiş sayılmazdı. Gerçi sözlerim onu canevinden yaralayacak cinstendi ama onun yaralandığı falan yoktu. Yaptığı hareketten utanç duyduğunu kendisi de itiraf ediyordu. Ona kötü niyetli biri olup olmadığını sorduğumda bana şöyle cevap verdi.

— Bu, benim yaptığım ilk kötülük.

Olabilirdi.

Bazan onun çok zeki olduğunu sanıyorum. Üçüncü bir insanın pençesinden kendini kurtaramıyormuş gibi bir tavır takınarak sempatimi kazanmağa çalışıyordu.

O gece nazik olamadım. Aksine sert ve aksi davrandım. Her zamankinden daha yıkık bir hali vardı. Fakat zekâsından bir şey kaybetmemişti.

O benim seviyemde biri olmadığı için beni yakalamak istediği bir kelebek gibi görüyordu. (Onunla lk karşılaştığım an). G.P. nin, koleksiyoncular, bütün hayvanların en fenasıdır, dediğini hatırlıyorum. Tabiî o sanat eserlerini koleksiyon yapanları belirtmişti. O zaman ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Beni ve Caroline'i korkutmağa

çalıştığını sanmıştım. Fakat bu düşüncesinde haklıymış. Onlar herşeyi ellerinin altında cansızlaştırıyorlar.

Bu korkunç gecenin sessizliğinde sinirlenmeden bunları yazıyorum. Ama pek de normal değilim. Hastayım, korkuyorum ve yapayalnızım. Yalnızlık dayanılmayacak bir şey. Kapının her açılışında fırlayıp dışarı çıkmak istiyorum. Fakat şimdi kaçmak için bir takım plânlar hazırlıyorum. Onu kandırmalıyım.

Yaşıyabilmek için.

★

16 Ekim

Akşamüstü. Hayat devam ediyor mu? Güneş hâlâ parlıyor mu? Dün gece öldüğümü sandım. Bu ölümün ta kendisi, bu cehennem hayatı. Fakat benden başkası yok. Veyahutta benden başka bir kişi daha var. Şeytan.. Şeytanlığını yapmadığı gibi çekici de değil.

Bu sabah onun resmini çizdim. Bu not defterimi resim ile süslemek için onun resmini çizmek istedim. Fakat resim iyi olmadı. O ise bu resmi saklamak istedi. İki yüz İngiliz altını vereceğini söyledi. Çıldırmış.

Onu çıldırtan benim.

Yıllardanberi çılgınlığını ortaya koymak için birşeyler arıyormuş. Bula bula da beni bulmuş.

★

Böyle boş bir yerde yazmak çok zor. Resim yapmağa başlayınca her zaman G. P. gibi birinin omuzumdan baktığını sanıyorum.

Bütün ana babalar bizimkiler gibi olmalı. Sonra kızkardeşler de gerçekten birbirine bağlı olmalı. Minny ile ben gibi.

Sevgili Minny,

Bir haftadan fazla bir zamandan beri buradayım. Seni çok özledim. Temiz havayı ve Tünelde görmekten nefret ettiğim o insanların yüzlerini bile. Hatta günlük olayları. Fakat en fazla özlemini çektiğim şey ışık. Işıksız yaşayamıyacağım gibi geliyor bana. Suni ışık karanlıkta kalmış olmaktan farksız.

Nasıl kaçmağa kalkıştığımı sana anlatmadım. Oda o kadar havasızdı ki bütün gece gözüme uyku girmemişti. Elinden geldiği kadar iyi yemek pişirmeğe çalışıyor ama boşuna, beceremiyor.

Yatağın bir kusuru varmış gibi bir poz takındım. Sonra arkamı dönüp koştum. Fakat onu kilitleyip odada bırakmağa fırsat bulamadan yakalanıverdim. Gün ışığını ancak kapı deliğinden görebiliyorum.

Herşeyi iyice plânlanmış. Yedi günde ancak kapı deliğinden ışığı görebildim. Benim dışarı çıkıp onu içeriye kilitleyeceğimi sezmişti.

Sonra üç gün yeni bir metod denedim. Sırtımı çevirip suratımı astım. Açtık grevine başladım. Uyudum. Onun içeri girmeyeceğinden emin olduğum zaman ayağa kalkıp bir süre dans ediyor, sanat kitaplarını okuyor ve su içiyordum. Fakat onun getirdiği yemeklere el sürmüyordum.

Sonunda onunla bir anlaşmaya vardım. Altı hafta sonra beni serbest bırakmağı kabul etti. Oysa bir hafta önce altı saat bile bana uzun geliyordu. Ağladım. O da bu süreyi dört haftaya indirdi. Onunla beraber olmak beni ürkütüyor. Bu insanı çıldırtan küçük bodrum odasını santimi santimine biliyorum. Tıpkı nehirdeki solucanların üzerine düşen taşlar gibi bu oda da benim üstüme çökmeğe başladı. Dört haftalık süre bile önemini kaybetti.

Artık bu duruma dayanacak fazla gücüm kaldığını sanmıyorum. Bütün yollar tıkanmış. Kurtuluş yolum yok gibi görünüyor.

Minny, dün onunla birlikte yukarı çıktım. İlk defa olarak temiz havayla temas ettim. Biraz daha geniş bir odada oturdum. Yıldızların altından olmak, rutubetli ve sisli bile olsa havayı teneffüs etmek çok çok güzel bir şey.

Kaçabileceğimi sanıyordum, fakat koluma yapışıp beni kıskıvrak yakaladı. Ağzıma bez tıkadı. Öylesine karanlık, öylesine ıssız bir yer ki burası anlatamam. Tek ışık yok. Sadece karanlık var. Nereye kaçacağımı bile bilmiyorum.

Ev eski bir köşk. Dışarısı ağaçlarla çevrili olabilir, diye düşünüyorum. İçerde ise birçok kapı var. Tahtaların hepsi gıcırdıyor. Tavanlar çok alçak. Eski tarzda yapılmış sevimli bir ev burası. Fakat içi zevksiz döşenmiş. Sahte antika eşyalar ve birbirinden çirkin biblolar. Hele o resimlerin berbatlığını tarif edecek olsam bana inanmazsın. Bu eşyaların seçimini ve dekore edilmesini bir firmanın yaptığını söylüyor. Herhalde bir kenara atmış oldukları, işe yaramayan eşyalardan kurtulmak için ona bunları satmış olmalılar.

Banyo şahaser. Her an için içeri girebileceğini biliyordum. (Kapıda kilit olmadığı gibi iyice kapanmıyordu bile. Kapı incecik bir tahtadan ibaret). Ama yine de onun içeri girmeyeceğini hissediyordum. Muntazam bir yerde yıkanmak, sıcak su dolu bir banyo küveti görmek o kadar hoş ki, hiçbir şeyi umursadığım yok. Onu dışarda saatlerce bekletiyordum. Onun da bu duruma aldırdığı yoktu. Bu tutumumu iyi karşılıyordu.

Dışarı haber göndermek için bir yol dikkatimi çekti. Şişenin içine bir not yazıp koyacaktım. Sonra bunun etrafına parlak bir kurdela bağlayıp aşağı sarkıtacaktım. İhtimâl günün birinde bunu birisi görecekti. Bir daha sefere bu plânımı gerçekleştireceğim.

Dışardan gelecek olan herhangi bir taşıt gürültüsünü

duymak için kulak kabarttım. Fakat çıt yoktu. Bir baykuş sesi duydum. Ve bir uçak.

Ah uçaktakiler nerenin üstünde uçtuklarını bir bilseler.

Hepimiz nasıl olsa uçaktayız.

Banyo penceresi tahta ile kapatılmış. Koca koca çiviler çakılmış. Herhangi bir silâh bulmak için her yana bakındım. Küvetin altına, boruların arkasına. Fakat hiç bir şey bulamadım. Eğer bir silâh elime geçseydi bile onu nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Ben onu, o beni seyrediyordu. Birbirimize asla fırsat vermiyoruz. Gerçi pek güçlü görünmüyor ama yine de benden çok güçlü.

Herşey kilit kilit üstüne. Ayrıca benim hücremin kapısında bir alarm işareti var.

Herşeyi inceden inceye düşünmüştü. Çamaşırhaneye bir pusula göndermeği aklımdan geçirdim. Fakat çamaşırhaneye çamaşır göndermiyor. Çarşafların yıkanması gerekeceğini söylediğim zaman onları yeni aldığını ve çarşafa ihtiyacım olduğu zaman ona bildirmemi belirtti.

Mnny, bunları sana yazmıyorum. Kendi kendimle konuşuyorum.

Banyodan, üzerimde onun almış olduğu dünyanın en berbat gömleği ile çıktığımda hemen ayağa fırladı. (Ben yıkandığım sürece o kapının eşiğinde oturmuştu). Kendimi balo salonunun uzun merdivenlerinden aşağı inen bir kız gibi hissettim. Onu mahvettim. Belki bu hale gelmesine sebep; onun almış olduğu gömleği giymem ya da saçlarımı açık bırakmış olmamdı.

Belki de ağzımdaki bezin çıkarılmış olduğunu gördüğü için şok geçirmişti. Her neyse gülümsedim ve ona yaltaklandım. O da ağzımın bağlanmamasına ve etrafı bana gezdirmeğe karar verdi. Burnumun dibinden ayrıldığı yoktu. En ufak bir hatalı adım atacak olsaydım üzerime saldırıverecekti. Bundan emindim.

Yukarı katlardaki yatak odaları ve diğer odalar sevimli bir görünüşe sahip oldukları halde köhne ve cansız bir havaları vardı. Herşeyde garip bir ölü havası esiyordu. Aşağı katta "dinlenme odası" adını verdiği yer güzel bir odaydı. Diğer odalardan çok daha büyük, garip bir kare biçiminde. Bir büyük kiriş odanın ortasındaki üç doğru üzerine dayanıyor. Diğer kirişler ve köşeler bir mimarın pek az düşünebileceği cinsten. Fakat mobilyalar bu güzel sanat eserlerini kılıçtan geçirmiş. Hele o sevimli, esk model şöminenin üzerinde duran o çin işi vahşi ördeklere tahammül edemedim. Ona ellerimi önden bağlattırdım. Sonra o canavarları çengellerinden çıkartıp ocağın içinde parçaladım.

Kaçmamı engellemesin diye yüzüne bir tokat yapıştırdığım zamanki gibi içi burkuldu. Yıkıldı.

Beni değiştiriyor, etrafında dolaştırıyor, onu serseme çevirmeme, kendime hayran bırakmama, susturmama sebep oluyor. O kadar ağırkanlı, o kadar yaratama kabiliyetinden yoksun, o kadar cansız ki, anlatamam. Bana bir çeşit işkence yapıyor gibi geliyor. Beni değiştirmek, harekete getirmek için zorluyor. Bir takım gösterilere başvuruyor. Zayıf insanların kalkıştıkları o nefret verici işkence metodunu kullanıyor. G. P. de bir zamanlar ayni kelimeleri sarfetmişti.

Basit insan medeniyetin daima belâsıdır.

Fakat o öylesine basit ki adeta olağanüstü biri oluyor.

Resim çekmeğe meraklı. Benim de resmimi çekmek istiyor.

Bir de kelebek koleksiyonu var. Onları oldukça güzel buluyorum. Kelebekleri güzel bir şekilde yerleştirmiş. O zavallı küçük kanatları aynı açıda yaymış. Zavallı cansız kelebeklerle kaderim ayni olduğu için onlara acıyorum.

Aşağıda çay yaparken kendisini seyretmeme izin ver-

di. Bir ara dudaklarından dökülen çok saçma bir söz beni güldürdü. Veya gülmeme sebep oldu da diyebilirim.

Korkunç!

Birdenbire aklımı kaçıracağımı sandım. Kurnazca davranmasını pek beceremiyordu. Şüphesiz hakkında söylediklerimi umursadığı yoktu. Onun o berbat çin işi ördeğini kırmıştım. Sanki onun sevgilisiymişim gibi onunla alay etmemi hoş karşılıyor ve bana çay hazırlamaktan zevk alıyordu. Yaptığı iş sadece bir çılgınlıktı. Beni kaçırıp bir bodrum odasına hapsetmişti.

Yemin ettim. Ben annemin kızıydım. Yani bir kahpe dölü.

İşte böyle Minny. Senin burada olmanı isterdim. Karanlıkta seninle ne güzel sohbet ederdik. Ah bir kaç dakika biriyle konuşabilme fırsatını bulabilsem. Bu fikir bana olduğundan daha da parlak görünüyor.

Yeniden ağlayacağım.

Halim içler acısı.

★

Ekim 17

Kendimdeki değişiklikten nefret ediyorum.

Herşeyi kabul ediyorum. Onu anormal bir yola sürüklemek için kendimi zorluyorum. Beni istediği gibi hareket ettiriyor.

Bu sadece garip bir durum değil, garip bir durumun garip bir çeşidi. Yani şunu belirtmek istiyorum. Bana acıyor. Herkesten ümit edilen şeyi o yapmıyor ve yapmıyacak ta. Yalan yere ona minnettârmışım gibi görünmeme yol açıyor. Kendimi çok yalnız hissediyorum. Bunu anlaması gerekir. Bana kendini destek edebilir.

Sinirliyim. Yazdıklarımı okuduğum zaman kendimi o kadar sakin hissediyorum ki.

Bu yazıları bitirmek için o kadar bol zamanım var ki. Sonu olmayan, sonu olmayan, sonu olmayan bir zaman.

Yazdıklarım olağan şeyler değil. İki kişinin bir konuşmayı devam ettirmeğe çalışması gibi bir şey.

Bu resim yapmanın tam karşıtı. Bir çizgi çizersiniz ve o anda bir çizgi olduğunu bilirsiniz onun. Bir satır yazarsınız bu size gerçekmiş gibi görünür ve sonra onu tekrar tekrar okuyorsunuz.

★

Dün gece resmimi çekmek istedi. Bir kaç poza izin verdim. O dikkatsizlik edebilir, diye düşündüm. Fakat tahminime göre oldukça yalnız yaşıyor. Dün gece bütün zamanını bu flimleri banyo yapıp, tabettirmeğe vermiş olmalı.

Flaş ışığından hiç hoşlanmam. Gözlerimi acıtıyor.

Bugün hiçbir şey olmadı. Sadece yürüyüş için aramızda bir anlaşmaya vardık. Fakat henüz gün ışığına çıkamıyorum. Yalnız odanın dışındaki koridorda dolaşabiliyorum. Canım sıkılıyor. Suratımı asıyorum. Ona gerek öğle yemeğinden gerekse akşam yemeğinden sonra çıkıp gitmesini söyledim. Her ikisinde de isteğimi yerine getirdi. Söylenilen herşeyi yapıyor.

Bana bir pikap, birkaç plâk getirdi. Ve ayrıca yazdığım bütün listeyi de almış. Bana herşeyi almak istiyor. Demek ki bu durumda ondan herşeyi isteyebilirim. Tabii hürriyetim hariç.

Pahalı cins İsviçre malı bir saat hediye etti bana. Onu buradayken kullanacağımı, gittiğim zaman ise geri vereceğimi söyledim. Portakal rengi bir halıya daha fazla dayanamayacağımı belirtince bana Türk malı birkaç halı alıp getirdi. Üç adet de Hint malı paspas. Güzel bir erguvan rengi. Pembe portakal rengi karışımı, beyaz saçaklı

koyu kahverengi Türk halıları. (Tüccarın elinde olanlar sadece bunlarmış dedi. Zevkine diyecek yok doğrusu).

Bu hücreye canlı bir hava vermeğe çalışıyorum. Odanın tabanı yumuşak ve ıslak. Bütün o çirkin sigara tablalarını ve saksıları kırdım. Çünkü böyle süs eşyaları yaşama hakkına sahip olamazlar.

Onun karşısında üstünlük taslıyorum. Bu çok çirkin bir davranış. Fakat onu yola getirmek için bazı metodlara başvurmam gerekiyor.

Çok çirkin. Fakat insanların çirkinliklerini parçalayamazsın.

Üç gece önce durum çok garipti. Bu bodrumda tek başıma kaldığım için çok heyecanlanmıştım. Fakat birdenbire herşey bana bir maceraymış gibi göründü. Bir gün herkese anlatacağım bir hikâye. Ölümle kumar oynamak gibi bir şey. Bu kumardan kazançlı çıkacağım pek ümit edilemezdi. Korkunç bir tehlikeyi göze almış gibi hissediyordum kendimi. Ama şimdi herşey düzelecek gibi geliyor bana. Beni serbest bırakacak.

Deli!

Ona bir ad koymak zorundaydım. Ona "Caliban" diyeceğim.

Piero. Bütün günü Piero ile geçirdim. Onun hakkında epeyi bilgim var. Kitaptaki bütün resimleri inceledim. Geometri ve matematik hakkında bu derece az bilgim olunca nasıl olur da iyi bir ressam olabilirim? Caliban'a bazı kitaplar aldırtacağım. Geometrici olacağım. Modern sanatla ilgili şüpheleri yokedeceğim. Hep karşımda Piero'nun gözlerini görüyorum.

Berthe Marisot gibi resim yapmak istiyorum. Onun kullandığı renkleri veya şekilleri kastetmiyorum. Sadece onun sadeliğini ve resimdeki aydınlığı diyorum. Çocukların yüzüne vuran güneş ışığını, kır çiçeklerini veya Ni-

san yağmurundan sonra bir sokak resmi yapmak istiyorum.

Bir cismin ruhunu verebilmek önemli. Yoksa cismin şekli değil.

Küçük cisimlerin üzerindeki ışıkların dalgalanması.

Yoksa ben romantik miyim?

Canım sıkılıyor.

Herşeyden çok uzağım. Normal bir düşünceden bile. Işıktan. Olmak istediğim şeyden.

★

Ekim 18

G.P. Bütün ruhunuzla resim yaparsınız. Önce bunu öğrenin. Geri kalan kısım şansa kalmıştır.

İyi bir hal çaresi. Ölüme mahkûm olmamalıyım.

Bu sabah çalakalem bir kaç yemişlik resmi çizdim. Caliban vermek istedikten sonra sarfettiğim kâğıt miktarının önemi yok. Onları astım ve ona içlerinde hangisinin en güzel olduğunu sordum. Şüphesiz o içlerinde en berbat olanını seçti. Ona açıklama yapmağa çalıştım. Beğendiğim en güzel resim hakkında bilgi vermeğe başladım. Beni sinirlendirdi. Sözlerimden hiçbir şey anlamıyordu. Üstelik de değer vermiyormuş gibi bir hali vardı. Ona göre ben kendimi eğlendiren bir çocuktum.

Kör, kör, ölü. Öbür dünyanın adamı.

Suçlu benim. Gösteriş yapıyorum. Ben bu kadar boş olduğuma göre onun sanatın büyülü havasını ve önemini görmesini nasıl sağlayabilirim?

Öğle yemeğinden sonra kavgaya tutuştuk. Odaya her girişinde yanımda kalabilmek için izin istiyor. Bazan kendimi öyle yalnız hissediyorum, düşüncelerim beni öylesine rahatsız ediyor ki, ona izin veriyorum. Yanımda kalma-

sını istiyorum. Bir mahpus ne ister? Kaçmak, kaçmak, yine kaçmak.

Kavgamız nükleer silâhsızlanma hakkındaydı. Geçen gün bazı şüphelerim vardı. Ama şimdi bunlar siliniverdi.

★

Miranda ile Caliban arasında geçen konuşma:

M. (Yatağımda oturmuş sigara içiyordum. Caliban demir kapının yanında her zamanki sandalyesinde oturuyor. Vantilatör dışarda çalışıyor).

Hidrojen bombası hakkında ne düşünüyorsun?

C. Pek bir şey düşündüğüm yok.

M. Bir şeyler düşünmelisin.

C. İnşallah ne senin ne de benim kafama düşer.

M. Senin ciddi düşüncelere sahip insanlarla hiçbir zaman bir arada olmadığın belli (Caliban yüzünü buruşturdu). Haydi tekrar ayni konuya dönelim. Hidrojen bombası hakkında ne düşünüyorsun?

C. Ciddi bir şey söyleyecek olsam bile sen bunu ciddiye almazsın. (Sözlerine devam etmek zorunda olduğunu ona anlatmak için gözlerimi ondan ayırmıyordum). Herşey apaçık. Hiçbir şey yapamazsın.

M. Dünya olayları seni ilgilendirmiyor değil mi?

C. İlgilendirirse ne olacak?

M. Tanrım! Senin kimseyi düşünecek halin yok. Çünkü artık zenginsin. Seni hiçbir şey yıkamaz, yere vuramaz.

C. Para sahibi olmak bu kadar büyük farklar yaratmaz.

M. Hiç kimse sana emir veremez demek istiyorum.

C. Sen beni hiç anlamıyorsun.

M. Anlıyorum. İşe yaramayan biri olduğunu bildiğim

için senden nefret ediyorsun. Nasıl biri olduğunu başkalarına anlatamadığın için kendinden iğreniyorsun. Kendi kendine ben dünyaya yardım edemem, insanlığa en ufak bir yardımda bulunamam, öyleyse kendimi düşüneyim diyorsun. (Onun yüzüne durmadan kırbaç indirir gibi konuşuyordum). Para sarfetmedikten sonra ne işe yarar dersin? Neden bahsettiğimi anlıyor musun?

C. Evet. Haklısın. Her zaman olduğu gibi.

M. Yine mi dikleşiyorsun?

C. Sen tıpkı Annie Hala'ya benziyorsun. Çay ister misin?

M. Sen topluma ne kadar yararlı olmağa çalışsan aslında olamazsın. Sen karşımda gördüğüm insansın. Değişemezsin. Sen tembelin birisin. Değil bir şeyler yapabilmek, düşünmekten bile yoksunsun.

C. Bunun kötü olduğunu ben de biliyorum .

M. Öyleyse birşeyler yap. Hayatta önemli olan bir şey vardır. O da insanın yaptığı ve düşündüğü şeye inanmasıdır.

C. Şimdilik Allahaısmarladık. Sonra görüşürüz.

★

Ekim 19

Akşamüstü. Piero'nun eserlerini incelemekle geçirdim. Kendimi eskisi gibi serbest sanıyordum. Sinemaya veya bir kafeteryaya gidebilirdim.

Sadece dışarı çıkabilmek için onun bana esir muamelesi yapmasına bile razıydım. Beni bağla, fakat dışarı çıkart dedim.

Kollarımı bağlayıp, ağzıma bez tıkadıktan sonra kolumdan tutarak beni bahçeye çıkardı. Bahçe oldukça büyüktü. Zifiri karanlıktı. Issız bir yerdi. Sayfiye gibi bir yerdeydim.

Sonra ansızın karanlıkta onda bir gariplik hissettim. Yüzünü göremiyordum ama birdenbire içime bir korku düşmüştü. Beni öpmeği veya daha kötü bir şey yapmağı arzuladığını sezdim. Mutluluğunun sonsuz olduğunu söylemeğe çalıştığı an sesi titredi. Boğulur gibi oldu. O ana kadar onun bir takım duyguları olabileceğine inanamıyordum ama o anda inandım. Konuşamamak feci bir şeydi. Bir sessizlik oldu. Onun tıkanıp kaldığını hissediyordum.

Ben ise tertemiz havayı içime doldurmakla meşguldüm. Bu o kadar iyi bir şeydi ki anlatamam. Çiçeklerin, bitkilerin, gecenin kokusu...

O sırada bir araba geçti. Demek evin önünde bir yol vardı. Motor sesi kulağımıza gelince pençesinin kuvveti arttı. Arabanın durması için Tanrıya dua ettim. Fakat arabanın farları bir anda kayboluverdi. Herhalde kaçmağa çalışıp başaramasaydım beni dışarıya çıkartmıyacaktı. Böylece ilk fırsattan faydalanmamam gerekiyordu. Kaçacak olsaydım oracıkta beni öldürmesi mümkündü. Zaten kımıldamama imkân yoktu. Çünkü koluma kene gibi yapışmıştı.

Korkunç dakikalar yaşıyordum. Başka insanların çok yakınımda olduğunu bilmek ve yine hiçbir şey bilmemek gerçekten tüyler ürpertici bir durumdu.

Bahçenin etrafında tekrar dolaşmak isteyip istemediğimi sordu. Başımı salladım çünkü korkuyordum.

Odaya döndüğümüz zaman bir an önce cinsel yaşantı meselesini halletmemizin gerekli olduğunu söyledim. Ayrıca birdenbire bana saldırmak istediği takdirde ona karşı koymayacağımı da belirttim. İstediğini yapmasına izin verecektim. Ve tekrar bu meseleye dönmeyecektim. Onun kendisinden utandığını anladığımı söyledim. Zavallı yaratık kendi âcizliğinden devamlı olarak utanç duyuyor.

Onun bu durumuna kimse inanamaz. Ben onun için sadece bir esirim ama yine de bir manada onun metresi

sayılırım. Birşeyler yapmak istiyor, bana yaklaşmağa çalışıyor fakat başaramıyor.

Geçen ilkbahar ayni şey benim başıma gelmişti. Donald'ın bana ait olduğunu hissetmeğe başlamıştım. Onu yakından tanıyordum, fakat bana haber vermeden İtalya'ya çekip gidince bir anda ona karşı nefret hissim uyanmıştı. Buna sebep onu ciddi bir şekilde sevmem değildi. Sadece bana ait olan birinin benden izin almadan çekip gitmesini kabul edememiştim.

Büroda herşeyden uzak yaşıyorum. Ne bir gazete yüzü görebiliyor, ne radyo sesi duyabiliyor, ne de televizyon seyredebiliyorum. Korkunç derecede dış dünya haberlerini özledim. Ama hissediyorum ki dış dünya diye bir şeyin varlığı yok benim için.

Her gün ona bana gazete getirmesi için rica ettim. Fakat o böyle bir şeye yanaşmıyor bile. Üstelik bir sebep de göstermiyor. Bundan sonra ondan gazete istemem faydasız. Tek yapacağım şey, bıkmadan usanmadan beni en yakın istasyona kadar kamyonla götürüp bırakmasını rica etmek olacak.

Bugün bir olay oldu. Öğle yemeğinde Worchester şehrinde yapılan pişmiş meyve yemek istedim. Aslında ısmarladığım şeyi pek ender unuturdu. Bu sefer de bunu unutmuştu. Yerinden kalktı, dışarı çıktı. Kapıyı kilitledi. İstediğimi aldı. Kapıyı açıp tekrar yanıma döndü. Birden kahkahayı basınca şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

Kapıyı kilitleme ve açma işini hiç kaçırmamıştı. Tıpkı bir robot gibi dışarı çıkarken kapıyı kilitliyor içeri girerken tekrar açıyordu. Kapıyı açık bırakıp dışarda dolaşmış olsaydı bile ben ne yapabilirdim ki? Onu kilitleyemezdim. Dışarıya da kaçamazdım. Tek fırsat o içeri tepsiyi getirdiği zamandı. Bazan kapıyı hemen kilitlemeği unutuyordu. İşte o zaman yanından ok gibi fırlar dışarı çıkar ve onu içeriye kilitleyebilirdim. Fakat o yine de akıllı dav-

ranıyordu. Kapının önünde tepsiyle bekliyor. Ben de gidip tepsiyi elinden alıyordum.

Geçen günü gidip tepsiyi almadım. Kapının yanındaki duvara yaslandım. O bana lütfen buradan uzaklaş dedi. Ben ise sabit gözlerle ona bakmağa devam ettim. Tepsiyi bana uzattı. Aldırış bile etmedim. Kararsız bir vaziyette olduğu yerde duruyordu. Sonra tedbirli bir şekilde eğildi. Her hareketimi gözden kaçırmamağa çalışırken tepsiyi kapıya bıraktı. Sonra çıkıp gitti.

Karnım çok acıkmıştı. Yine o galip gelmişti.

★

Hiçbir şey fayda vermiyor. Gözüme uyku girmiyor. Bugün gerçekten çok gülünç bir gün yaşadım. Oysa böyle bir yerde öyle hoş bir vakit geçirmek düşünülemiyecek bir şey. Bu sabah çeşit çeşit resimlerimi çekti. Bu işten gerçekten zevk alıyor. İki defa şaşkın şaşkın verdiğim poz hoşuma gitmedi. Sonra tek elî ile saçımı kavradı ve mankenmişim gibi bir tavır takınmamı söyledi.

"Sen mankenlik yapmalısın." dedi.

Bunu söylerken oldukça ciddi idi. İşin alayında olduğumun farkında değildi.

Fotoğrafçılıktan neden hoşlandığını biliyorum. Benim onun sanatkâr olarak düşünmemi istiyordu. Fakat yine de bu düşüncesini belli etmiyordu.

Aramızda bir çeşit yakınlık vardı. Durmadan onunla alay ediyor, ona saldırıyordum. Ben sâkin olduğum zaman o daha anlayışlı davranıyordu. Beni sinirlendirmemeğe bakıyordu. İster istemez aramızda bir dostluk kurulmuştu. Buna sebep kendimi çok yalnız hissetmemdi. Kısmen de dikkatli davranıp, bir an önce buradan kurtulmak için. Üstelik ona bir iyilik yapmak istiyordum. Bu da ancak

ona huzur vermekle mümkün olacaktı. Acaip bir durum vardı aramızda. Bunu bir türlü anlatamıyorum. Aramızdaki yakınlığa dostluk denilemez. Çünkü aslında ondan nefret ediyorum.

Belki de onun hakkında çok fazla şey bildiğim için kendimi ona yakın buluyordum. Aslında bu bir genel kuraldır. İnsan herhangi birini yakından tanıdığı zaman otomatik olarak ona yakınlaşır. Hatta onun başka bir gezegende olmasını arzu ettiğiniz halde.

İlk günlerde o odada olduğu zaman bile hiçbir şey yapabilecek güçte değildim. Kitap okur pozuna bürünüyordum. Fakat okuduğum şeye kendimi veremiyordum. Fakat şimdi zaman zaman onun yanımda olduğunu unutuyorum. O kapının kenarında oturuyor, ben sandalyemde okuyorum. Sanki yıllardanberi evli bir çift gibiyiz.

Bu demek değildi ki, diğer insanların nasıl olduklarını unutmuşum. Fakat başkaları gerçekten uzaklaşmış gibi görünüyorlar. Dünyadaki tek gerçek insan Caliban.

Bu pek anlaşılacak gibi bir durum değil ama gerçek bu.

★

Ekim 20

Sabahın on biri.

Kaçmağa çalıştım.

Yaptığım şey, onun kapının sürgüsünü açmasını beklemem oldu. Kapı dışarı doğru açılıyordu. Mümkün olduğu kadar sert bir hareketle kapıyı ittim. Sadece arkası madeniydi. Yoksa kapı tahtadan yapılmıştı. Fakat çok ağırdı. Tam zamanında kapıyı üzerine kapatabilseydim kurtulmuş olacaktım.

Kapıyı itip kendimi dışarı attım. Ama o paniğe kapılmadan omuzunun bütün kuvvetiyle kapıya dayandı. O

sırada etekliğime yapıştı. İşte o anda onun diğer kişiliğini tanıdım. Şiddet, nefret ve beni hür bırakmamakta kesin bir karara varmış oluşu. İster istemez ona boyun eğip içeri döndüm.

— Bir yerimi incitebilirdin çünkü kapı çok ağır, dedi.

Ben de ona şöyle cevap verdim:

— Beni burada alıkoyduğun her an sen de beni incitmiş oluyorsun.

Barış taraftarı olan insanların, insanları kıracağına inanmadığını düşündüğünü belirtti.

Bu sözü üzerine omuz silkip bir sigara yaktım. Bütün vücudum titriyordu. O büyük bir sessizlik içinde her zamanki sabah işlerini yaptı. Bir ara omuzunu açık açık ovaladı.

Şimdi tek çarem, duvardaki taşları yerinden kımıldatma yollarını aramak olacaktı. Yani gizli bir geçit açma fikri kafama saplanmıştı. Şüphesiz bu çareyi daha önce de düşünmemiş değildim ama tam bir araştırma yapmış değildim. Şimdi ise her duvarın taşını en üstten en aşağıya kadar tek tek gözden geçirecektim.

★

Gece oldu. O yanımdan ayrılıp yemeğimi getirdi. Fakat son derece durgun bir hali vardı. Hiçbir şeyi beğenmiyordu. Tepsi ile odadan çıktığı zaman kahkahayı basmaktan kendimi alamadım. Sanki durumundan utanç duymam gerekiyormuş gibi davranıyordu.

Bir daha kapı hilesini yutmayacaktı. Üstelik de duvarda kımıldatabileceğim cins taş da yoktu. Hepsi sağlam bir şekilde duvara gömülmüştü. Herşeyi önceden düşündüğü gibi bu mesele üzerinde de tedbirli davranmış olduğunu sanıyorum.

Bütün günümü halimi düşünmekle geçirdim. Ne ola-

caktım ben? Buradaki kadar geleceğimin esrarengizliğini hissettiğim olmamıştı. Ne olacaktım? Ne olacaktım?

Bu durumda ne olacağımı kestirmem imkânsızdı. Buradan ayrıldıktan sonra ne yapacağım? Evlenmek istiyorum. Çocuklarım olsun istiyorum. Kendi kendime bütün evliliklerin mutsuz olmayacağını ispatlamak istiyorum. G.P. gibi düşünceye sahip biri ile evlenmeği arzuluyorum. Sadece evleneceğim kimsenin yaşı onunkinden bana daha yakın olmalı. Ayrıca hünerimden yararlanmak istiyorum. Güzel eserler yaratmak istiyorum. İşte bu nedenle evlilik ve anne olmak beni korkutuyor. Bir eve tıkılıp kalmak, ev işleri ile uğraşmak, çocuk büyütmek, çarşı pazar işini yüklenmek. Kendimin tembel bir inek olduğunun farkındayım. Bazan annem gibi sarhoş bir kahpe olacağımı düşünüyorum.

Fakat hayır, hayır onun gibi olmak istemiyorum. Caroline gibi olmak da herşeyin en kötüsü çünkü o modern sanat ve modern fikirler peşinde koştuğu halde bir türlü onlara ulaşamıyor. Çünkü aslında onun yaradılışı bambaşka. Buna rağmen de gerçek kişiliğini göstermekten uzak

Bu odada durmadan düşünüyorum ve şimdiye kadar anlamadığım bir çok şeyleri anlayabiliyorum.

Aklıma iki şey takılıyor. Bunlardan biri annemle ilgili. Daha önceleri annemi bir başka biri olarak yani objektif olarak düşünmemiştim. O benim için daima nefret ettiğim veya utanç duyduğum annemdi. Şimdiye kadar karşılaştığım veya duyduğum bütün sakat kimselerin en fenası oydu. Şimdiye kadar ona yeterince yakınlık göstermemiştim. Bu son yıl içinde (evi terkettiğimden beri) bu son hafta şu yukardaki canavara gösterdiğim ilginin yarısını bile ona göstermemiştim. Şimdi annemin göstereceğim sevgiyle sıkılabileceğini hissediyorum, çünkü yıllardır ona hiç acımamıştım. Bu yönden de kendimi haklı çıkartıyordum. Oysa herkese karşı son derece iyi ve anlayışlıyımdır. Fakat an-

neme bu şekilde davranmam imkânsız. Böylece genel kuralı bozan bir istisna olmalı bu. Senin için önemli olmamakla beraber şüphesiz yanlış bir davranış. Oysa annem genel kuralı bozan bir istisna olmak için en son kişi diye düşünülmelidir.

Minny ile ben babamı anneme katlandığı için zaman zaman küçümsüyorduk. Babamın önünde diz çökmemiz gerekiyordu.

Diğer düşüncem G. P. ile ilgili.

Onunla ilk karşılaştığım an herkese onun bulunmaz bir insan olduğunu söylemiştim. Sonra ona karşı bir kayma oldu içimde. Gülünç duruma düşen bir öğrenciden farkım kalmamıştı. Onu bir kahraman olarak görüyordum. Son derece heyecanlıydım. Çünkü o beni herşeyden ve herkesten fazla değiştirmişti.

Buna sebep ne hayatta çok fazla şey görmüş olması, ne ileri sanat tecrübesi, ne de tanınmış biri oluşuydu. Sadece düşündüklerini olduğu gibi söylemesiydi. Böylece beni de düşünmeğe itiyordu. Bu büyük bir şeydi. Kendime bir takım sorular sormama yol açıyordu. Kaç defa onunla fikirlerimizin uyuşmadığı olmuştu? Ve derken bir hafta sonra kendimi bir başkasıyla aynı onun tarzında kavga ederken buluyordum. İnsanlar hakkında onun ölçülerine göre karar veriyordum.

Hayat ve sanat hakkındaki aptalca, saçma sapan görüşlerimi yıkmıştı. Ölü kadınlardan nefret ettiğini söyleyinceye kadar hep karamsar düşünürdüm. Bu deyimi ondan öğrendim.

★

Bende değiştirdiği şeylerin listesi şunlar :

1 — Eğer gerçek bir sanatçıysan bütün benliğinle sanata sarılırsın. Böyle olmadığın takdirde sanatkâr değilsin demektir.

2 — Taşkın sevgiye yer vermemelisin. İnsanları etkilemek için ufak tefek kalıplaşmış fikirlere başvurmak gereksizdir.

3 — Daima bir şeyler yaratmalısın. İnandığın bir şeye göre hareket etmelisin. Yapacağın hareketlerden sözetmek tıpkı çizeceğin resimlerle övünmeğe benzer. Bu hayatta en korkunç şeydir.

4 — Eğer bir şeye karşı derin bir duygu besliyorsan bu duygunu göstermekten utanmalısın.

5 — İngiliz olduğunu kabul etmelisin. Kendine Fransız, İtalyan veya başka milletin insanıymışsın havasını vermemelisin. (Piers durmadan Amerikalı olan büyükannesinden sözeder).

6 — Aile ve çevrenin etkisini kabul etme. Eski ile olan ilişkilerini bir yerde koparıp at. Kendi başına birşeyler yarat. Kenar mahalleden gelmişsen (ben annemi ve babamı böyle kabul ediyorum) onların alt tabakanın insanları ile alay etmeleri sadece kendi yaşantılarının üzerine perde çekebilmek içindir. Alt tabaka halkını bir kenara itmelisin. Eğer birinin emrinde çalışan biriysen hemen bu hayattan kurtulmağa bak. Çünkü bu ilkel bir davranıştır.

Louise'nin erkek arkadaşı — bir madencinin oğlu — G. P. ile tanıştığı anda onunla kavgaya tutuştu. Birbirlerine köpek gibi hırladılar. Ve hepimiz G. P.'nin çalışan insanları ve çalışma hayatını küçümsediğini düşündüğümüz için ona karşı çıktık. O başkası için çalışanlara hayvan gözüyle bakıyordu. Onlar, onun için insan olmaktan uzaktılar. Solgun yüzlü ve kekeme David Evans "Babama kana susamış hayvan dersen seni tekmeleyip atmam gerekecek" demişti. G. P. (Ben hayatımda hiçbir hayvanı incitmedim, fakat sen insanları yaralayabilmek için her an bir yol bulabilirsin. İnsan ve hayvanlar her sevgiye hak kazanmışlardır) cevabını vermişti. Derken Davit Evans geçen ay bana

gelerek o gece G. P.'nin onun fikirlerini gerçekten değiştirmiş olduğunu kabul ettiğini söyledi.

7 — Sen siyasetten nefret edersin. Sen herşeyden nefret edersin. Siyasette, sanatta ve diğer dallarda gerçek olmayan, derin olmayan, önemli olmayan herşeyden. Senin saçma sapan, ufak tefek şeylere harcayacak zamanın yoktur. Sen yaşantını ciddi bir şekilde devam ettirirsin. İstemiş olsan bir gülünç ilimlere gitmezsin. Ucuz gazeteler okumazsın. Radyoda değersiz konuşmaları, haberleri ve hikâyeleri dinlemezsin. Boş konular üzerinde konuşarak zamanını harcamazsın. Hayattan faydalanmağa, bir şeyler kazanmağa bakarsın.

Ben de hep böyle şeylere inanmak istemişimdir. Yani inanmak zorunda olduğumu bilmişimdir. G. P. ile tanışmadan önce belirsiz bir şekilde bunlara inanırdım. Fakat, o beni bunlara gerçekten inandırdı. Kuralları çiğnediğim zaman onun düşünceleri aklıma gelince kendimi suçlu hissediyorum.

O beni bu fikirlere inandırdığına göre bu demektir ki, benim yepyeni biri olmamda büyük bir rol oynadı.

Vaftiz anam bir peri olsaydı "Lütfen G.P.'yi yirmi yaş daha gençleştir" dedim. Ve "Lütfen fizik olarak bana cazip görünmesini sağla."

O bu düşüncemi bilse beni kimbilir ne kadar küçümser.

★

Çok tuhaf (Ve ben kendimi biraz suçlu buluyorum) fakat buraya geldiğimden bu yana ilk defa bugün kendimi daha mutlu hissediyorum. Bir his - herşey iyi olacak. Buna kısmen bu sabah yaptığım şey sebep oldu. Kaçmağa kalkıştım. O anda Caliban bunu kabul etmişti. Şunu demek istiyorum. Caliban bana saldıracak olsaydı bunu

mutlaka bana kızmak için bir sebep olduğu bir zaman yapacaktı. Tıpkı bu sabahki gibi. Birçok bakımdan korkunç bir şekilde kendini kontrol edebilme yeteneğine sahip.

Üstelik günün büyük bir kısmını burada geçirmemiş olduğum için kendimi mutlu hissettiğimi biliyorum. Esaslı bir şekilde G.P.'yi düşünüyordum. Onun dünyasını. Buradaki dünyayı değil. Neler neler hatırlamıyorum ki. Bunların hepsini hepsini yazmak isteği içinde yanıp tutuşuyorum. Kendimi anılarımın arasına gömdüm. Bu dünyayı bana daha gerçek, daha canlı, daha güzel gösteriyor. Hatta o dünyanın iğrenç yanlarını bile.

G. P.'nin bana ve başkalarına söylediklerini hatırlıyorum. Kendimin bir takım özelliklere sahip, zeki bir kişi olduğumu, hayatı kendi yaşıtlarımdan daha iyi anlamağa başladığımı biliyorum. Hatta bu özellikleri başkalarına söylemiyecek kadar da aptal olmadığımı hissediyorum. Sadece yaşadığım ve kendimin kim olduğunu bildiğim için mutluyum. (Özellikle bundan sonra). Ben Miranda'yım ve bir tekim.

Bu satırları kimsenin görmesine asla izin vermiyeceğim. Hatta bu yazdıklarım gerçek bile olsa yine de kendimi beğenmişlik yapmış oluyorum.

Tıpkı kendimi güzel bulduğumu diğer kızların anlamasına asla izin vermiyeceğim gibi. Bu üstünlükten faydalanmak için kendimi nasıl koruduğumu kimse bilmemeli. Avare avare dolaşan erkek bakışları, hatta en güzel bakışlar bile olsa bunları hiçe sayıyorum.

Minny'e bir gün o dansa giderken giydiği elbise için büyük bir taşkınlık göstermiştim. O da bana "Kapa çeneni" demişti. O kadar hoştun ki, gösteriş yapman bile gereksizdi.

G. P. senin yumuşak, tatlı bir yüzün olduğunu söyler.

★

Ekim 21

Ona daha iyi yemek pişirtiyorum. Meyva ve yeşil sebze yemem gerekiyor. Biftek ve alabalık yedim. Dün ona havyar ısmarladım. Şimdiye kadar yemediğim ender yemekleri düşünmek beni sinirlendiriyor.

Domuz!

Havyar şaheser bir şey.

★

Tekrar banyo yaptım. Teklifimi geri çevirmeğe cesaret edemedi. Herhalde "bayanlar" banyo yapmak istedikleri zaman yapamazlarsa öleceklerini sanıyor.

Kırmızı bir kurdela ile bağladığım küçük bir plâstik şişenin içine bir pusula koydum. İnşallah şişe açılır da birisi o pusulayı görebilir. Herhangi bir yerde. Evi kolaylıkla bulmaları gerekir. Kapının üzerindeki tarihi bana söyleyecek kadar aptalın biri bu adam. Pusulayı şu kelimelerle bitirmeliydim: Bu bir şaka değildir. Bunun aptalca bir şaka olmadığını belirtmek korkunç derecede güçtü. Ve dedim ki "Babama telefon edip durumu bildirene 25 Sterling verilecektir. Her banyoya girişte bir şişe atacağım. Caliban koridordaki ve merdivenlerdeki bütün bakır şeyleri indirmiş.

Yukarı katta olmak hoşuma gidiyor. Orada hürriyete daha yakınlaşıyorum. Herşey kilitli. Evin ön tarafındaki bütün pencerelerin içten kepenkleri var. Diğerleri ise asma kilitle kilitlenmiş. (Bu gece iki araba geçti fakat burası çok önemsiz bir yol olduğundan hiçbiri de duramadı).

Onu eğitmeğe başladım. Bu gece divanda (tabii ellerim bağlı vaziyette) bir resim kitabını beraberce inceledik. Beni pek dinlediğini sanmıyorum. Sadece yanımda bana dokunmadan oturmağı düşünüyor. Bu bir cinsel arzu mu, yoksa korku mu bilmiyorum. Acaba bir oyun mu?

Resimlerle ilgilendiği takdirde her söylediğimi kabul ediyor. Michelangelo'nun David'i bir tavadır desem "Biliyorum" diyecek.

Bu tip insanların yanında tünelde durmuş, yolda yanlarından geçmiş olmam gerekir. Şüphesiz bunlarla ilgili çok hikâyeler dinlemişimdir. Ve böyle kimselerin yaşadığını da bilirim. Fakat gerçek olarak onları yaşadığına inanmamıştım. Bana imkânsız gibi görüyordu.

★

Karşılıklı bir konuşma yaptık. Oturmuş hâlâ resim kitabına bakıyordu (Tabii sadece benim hatırım için. Resimden anlamış olduğundan değil).

Miranda: Bu evin gerçekte garip olan yanı ne biliyormusun? Hiç kitap yok. Benim için aldıklarından başka demek istiyorum.

Caliban: Yukarıda birkaç kitap var.

Miranda: Onlar da kelebeklere ait.

Caliban: Başka kitaplar da var.

Miranda: Birkaç değersiz dedektif romanı olabilir. Sen doğru dürüst kitap okumaz mısın? (Sessizlik oldu). Hayat hakkında çeşitli fikirleri ileri süren insanların yazdıkları romanları demek istiyorum. Trende giderken zaman öldürmek için okunan cinsten demek istemiyorum.

Caliban: Hafif kitapları daha fazla tercih ederim. (Yere düşüp nakavt olmasını istediğimiz boksörleri andırıyor).

Miranda: "The Catoher in the Rye"ı seve seve okuyorum. Hemen hemen kitabı bitirdim sayılır. Onu iki defa okudum. Hem de senden beş yaş küçüğüm.

Caliban: Ben de okuyacağım.

Miranda: Bunu bir ceza olarak düşünme.

Caliban: Kitabı aşağı indirmeden önce bir kere şöyle bir baktım.

Miranda: Ve de hoşlanmadın.

Caliban: Hoşlanmağa çalışacağım.

Miranda: Sen beni hasta ediyorsun.

✶

Yine sessizlik çöktü. Hayal âleminde yaşar gibiyim. Sanki bir oyun oynanıyor ve ben bu oyundaki rolümü hatırlayamıyorum. Acaba ben kimim?

Bugün erkenden ona neden kelebek koleksiyonculuğuna merak sardığını sordum.

Caliban: Senin etrafında birçok iyi arkadaşların var.

Miranda: Demek senin böyle arkadaşların yok, diye kelebek koleksiyonculuğu yapıyorsun. Bu sebep değil.

Caliban- Bir öğretmenim vardı. O zamanlar çocuk denecek yaştaydım. O bana kelebeğin nasıl avlanacağını göstermişti. Fakat aslında bu konuda fazla bilgisi yoktu. Eski tarzda kelebek avlıyordu. (Kanatlarının köşesinden yakalarmış. Modern usulde ise kelebekler sağ köşelerinden avlanıyormuş). Enistem de tabiatla yakından ilgilenirdi. Kelebek avlarında bana hep yardımcı olmuştu.

Miranda: Enişten bana hoş biriymiş gibi geldi.

Caliban: Tabiatla ilgilenen insanların hepsi hoştur. Böceklerde lgilenen bir dernek var Londra'da. Orada herkes birbirine ayni tarzda davranır. Kimse kimseye üstünlük taslamaz.

Miranda: Bu tip insanlar mutlaka hoşturlar diye bir genel kural yok. (Fakat o benim ne demek istediğimi anlamadı bile.)

Caliban: İçlerinde ukala olanlar da yok değildir. Ama çoğu dediğim gibi alçak gönüllüdür. Onlar benim karşılaştığım insanların en iyileridir diyebilirim.

Miranda: Arkadaşların seni küçümsemiyorlar mı? Seni ürkek bir kıza benzetmiyorlar mı?

Caliban: Hiç arkadaşım yok ki. O dernekteki sadece birlikte çalıştığım kimselerdi. Bazan da budalaca şakalar yaparlar.

Miranda: Ne gibi meselâ?

Caliban: Sadece budalaca şakalar.

★

Onunla konuşmağa devam ettim. Bazan onun iç dünyasını öğrenmek, anlatmak istemediği şeyleri ağzından alabilmek için önüne geçilmeyen bir arzu duyuyordum. Fakat bu kötü bir istekti. Sanki onu ve o zavallı, sefil yaşantısını önemser gibiydim.

★

Caliban'ın oturuş pozisyonundan nefret ediyorum. Başı öne eğik, vücudu dimdik. Acaba neden böyle oturur? Sıkılganlıktan mı? Yoksa kaçacak olursam üzerime atılmak için mi? Bu pozunu çizebilirim. Yüzündeki ifâdeleri de gösterebilirim. Fakat bu halini iyice belirtecek kelimeler başka şeyler ve başka insanlar içinde kimbilir kaç defa kullanılmıştır. "Gülümsedi" diye yazabilirim. Bu ne demeğe gelir? Bir ana okul afişinde çizilen ağzı kulaklarına varan bir şalgam resminden fazla bir şey ifâde etmez. Fakat bu gülümseyişi çizecek olsam neler neler anlamazsınız ki.

Kelimeler resimle, heykelle karşılaştırıldığı zaman son derece basit ve kaba kalıyor. Ben yatağımda o da kapının kenarında oturmuş konuşuyorduk. Parasını öğrenimi için kullanmasını söyleyerek onu yola getirmeğe çalışıyordum. "Peki" dedi ama ona inanmadım. O tıpkı karmakarışık bir resim gibi.

Tıpkı kırık bir kalem ucuyla resim çizmek gibi.

Bütün bunlar benim kişisel düşüncelerim.

G. P.'yi görmeğe ihtiyacım var. Bunları daha iyi anlatan en azından on kitap adı verebilirdi bana.

Bilgisizlikten nasıl nefret ederim kimse bilmez. Caliban'ın bilgisizliği, benim bilgisizliğim, dünyanın bilgisizliği. İstesem neler neler öğrenemezdim ki. Şu anda kendi halime oturup ağlayabilirim. Çünkü daha çok şey öğrenmek istiyorum.

Ağzımda bez parçası, ellerimde bağ. Bu defteri şiltemin altına saklayacağım. Sonra daha çok şey öğrenebilmek için Tanrıya dua edeceğim.

★

Ekim 22

Bugün on beşinci gün. Robinson Crusoe gibi günleri perdenin kenarına işaretliyorum.

Kendimi yıkık ve uykusuz hissediyorum. Kaçmalıyım, kaçmalıyım, kaçmalıyım.

Günden güne soluyorum. Kendimi hasta ve güçsüz hissediyorum.

Ah bu korkunç sessizlik. Öyle merhametsiz, öyle anlaşılmaz ki şu Caliban. Ne ister? Ne olacak?

Hastalandığımı görmesi gerekir.

Bu gece ona biraz gün ışığına çıkmak zorunda olduğumu söyledim. Yüzüme baktırıp ne kadar solduğumu göstermeğe çalıştım.

Yarın! Yarın! Kesin bir şey söylediği yok.

Bugün beni burada bir ömür boyu saklayacağını düşünüyorum. Ama bu uzun sürmeyecek, çünkü öleceğim. Saçma, şeytanca bir şey bu. Ama kaçmağa imkân yok. Tekrar duvarda yerinden kımıldayacak taşlar aramağa

başlıyorum. Kapının etrafından bir tünel kazabilsem. Ama bu da çok zor bir iş. Bunu asla yapamıyacağım. Öleceğim. Yaşayabilmem için tünel kazmalıyım. Zamanım olması gerekiyor. En az altı saat buradan uzaklaşmalı. Üç saat tünel için, iki saat te dış kapıyı kırmak için. Bunun benim için en iyi fırsat olduğuna inanıyorum. Bu fırsatı boşa harcamamalıyım.

Gözüme uyku girmiyor.

Birşeyler yapmalıyım.

★

G. P. ile ilk tanıştığım anı yazacağım.

Caroline; "Yeğenim Miranda'yı tanıştırayım." dedi.

Ve sonra iğrenç bir şekilde beni anlatmağa başladı. (Village'de bir cumartesi sabahı alış veriş yaptığımız sırada). G. P. ile tanışmak istediğim halde nereye bakacağımı bilemiyordum. Caroline önceden ondan bana bir hayli bahsetmişti.

Birden G. P. 'nin Caroline'in konuşmalarından sıkılmış olduğunu saklamağa çalışmadan ona soğuk bir şekilde davranışı hoşuma gitti. Herkes gibi ona yaltaklanmıyordu. Eve dönerken yol boyunca bana hep G.P.'yi anlattı. Caroline açık açık söyleniyordu ama adamın kendisine soğuk davranması onu epeyi sarsmıştı. Adam iki kere evlenip ayrılmış olduğu halde Caroline'i aklına bile getirmiyordu. Bu da ortada olan bir gerçekti. Ben G. P.'yi tanıdığım ilk andan itibaren savunmak istedim.

Sonra onunla Heath'de bir yürüyüş sırasında tekrar karşılaştık. Hem onunla konuşmak istiyordum, hem de ondan çekiniyordum.

Onun yürüyüş tarzı. Kendinden fazlasıyla emin olduğu her halinden belliydi. Güzel, eski bir pilot ceketi giyiyordu. Kelimeler ağzından dirhem dirhem çıkıyordu. Bizimle

— daha doğrusu Caroline'le — beraber olmak istemediğini farketmiştim. Fakat bir kere bize yakalanmıştı. Arkamız ona dönük olduğu için önce bizi tanımamıştı. Ben yine o her zamanki kibirli havamdaydım. Caroline ise feleğin çemberinden geçmiş, tecrübeli kadın pozlarında. G. P.'nin halimize sinirlendiği meydandaydı. O da benim kendisinden utandığımı farketmişti. Bizimle birlikte Kenwood'a kadar yürüdü. Caroline ise hâlâ gösteriş yapmağa devam ediyordu.

Caroline Rembrand'ın önüne geldiğimiz zaman:

"G. P.'nin sıkılmış olduğunu düşünüyorum." dediği an içimde ne fırtınalar koptu anlatmam imkânsız. Sonra G. P.'ye bakışlarımı çevirip aptal aptal güldüm.

O sırada benim de bakışlarım G. P.'yi bulmuştu. Adamın yüz hatları birdenbire sertleşti. Sanki gafil avlanmıştı. Sonra dudaklarında bir değişme oldu. Caroline ona tekrar bir bakış fırlattı ama bu sefer alay eder tarzda. G. P. dondurucu bir sesle :

— Artık gitmeliyim. Allahaısmarladık, dedi.

Bunları sadece bana söylemişti. Ders verir gibi bir hali vardı. Bir seçim yapmamı istiyordu. Ya Caroline'in yolunu, ya da onun yolunu seçecektim.

Ve çekip gitti. Ona cevap bile verecek zaman bulamadık. Caroline dalgın dalgın arkasından bakakaldı. Sonra omuz silkip bakışlarını bana çevirdi.

Ben de ayni anda G. P.'nin gidişini seyrediyordum. Ellerini ceplerine sokmuştu. Kıpkırmızı kesildim. Caroline öfkelenmişti. Bir an önce oradan kaçmağa çalışıyordu.

— O hep böyledir işte. Kasten böyle kaba davranır.

Eve dönerken onun yapmış olduğu resimlerle alay etti.

— İkinci sınıf Paul Nash. Komik bir ressam.

O anda Caroline'e hem sinirlendim hem de acıdım. Tek kelime söyleyemedim. Ona aslında acımamam gerekiyordu. Fakat yine de ona adamın ne derece haklı olduğunu söyleyemedim.

Caroline ile annemde diğer kadınlarda nefret ettiğim her özelliği görmek mümkün. Daha sonraki günlerde, içime bir ümitsizlik duygusu yerleşti. Acaba onlarda bulunan o bozuk ve kibirli kanın ne kadarının bende olması gerekiyordu? Şüphesiz Caroline'i beğendiğim zamanlar da vardı. Canlılığı, coşkunluğu, iyilikseverliği. Hatta o gösteriş yapması bile korkunç olmakla beraber hiçbir tavır takınmamaktan iyiydi. Bize kalmağa geldiği zamanlar onun dünyası ile ilgilenmeğe başlamıştım. Onunla beraber olmak da bir yerde hoşuma gidiyordu. Geleceğimle ilgili büyük aile savaşı patlak verdiğinde benim tarafımı tek tutan o olmuştu.

Derken bir hafta sonra tünelin asansöründe G. P. ile karşılaştım. İkimizden başka kimse yoktu. Canlı bir tavırla "Merhaba" dedim. Sonra kızardım. Sanki benimle konuşmak istemiyormuş gibi sadece başını salladı. Ve ancak ineceğimiz zaman teyzemin o günkü davranışından dolayı çok üzüldüğümü kendisine söyledim.

— O beni hep böyle sinirlendirir.

Bu konuda konuşmak istemediğini anlamıştım.

Bir sinema afişinin önünden geçerken:

— İyi bir flim. Seyrettin mi? diye sordu.

— Hayır, dedim.

Ayrılırken de bana bir gün stüdyoya gelmemi, fakat o beyni sulanmış teyzemi evde bırakmamı söyledi. Esrarlı bir şekilde gülümseyerek yanımdan uzaklaştı. O kendine mahsus bir tip. Herkesten farklı bir kişiliği var.

Bir cumartesi günü beni karşısında bulunca şaşırdı. Yirmi dakika kadar sessizce oturup Hint müziği dinledik. Divana uzanmış, gözlerini kapatmıştı. Sanki oraya gitmekle hata etmişim gibi olmuştu. Caroline'e haber vermeden ona gitmemin yanlış bir hareket olduğunu hissediyordum. Rahat değildim. Nihayet bir ara sıkılıp sıkılmadığımı sordu. Ve ben de ahmakça onu etkilemek için elim-

den gelen gayreti gösterlyordum. Yapmamam gereken bir şeyl yapıyordum. Bir takım sahte pozlar takınıyordum. Sonra aklıma bir düşünce takıldı. Belki de o gerçekten beni evine çağırmamıştı.

Birden ayağa kalkıp beni odada gezdirdi. Eşyalarını gösterdi.

Stüdyosu, en güzel odaydı. Orada kendimi hep mutlu hissetmişimdir. Herşeyde bir ahenk vardı. Herşey onun duygularının bir aynasıydı.

O sırada bazı arkadaşları geldi. Barber ve Frances Cruikshank.

G. P. onlara:

— Miranda'nın teyzesine hiç tahammülüm yok, deyince arkadaşları gülüverdiler. Onlar onun eski dostlarıydı. Gitmek istedim bırakmadılar. Sonra hep birlikte yürüyüşe çıktık. Özellikle Barber benim gelmemde ısrar etmişti. Adam bana çapkın çapkın bakıyordu.

G. P. bir ara:

— Teyzesi bizi görecek olsa vay halimize. Çünkü Barber'in Cornwall'da kötü bir ünü vardır, dedi.

— O benim teyzem, dadım değil ki.

Böylece hep birlikte Kenwood'a gittik. Frances bana Cornwall'daki hayatlarını anlattı. Karşımda ilk defa eski bir aileden gelen soylu kişileri gördüğüm için şaşırmıştım. Fakat bu arada Barber'in bazı yapmacık hareketleri gözümden kaçmadı. Barber kötü kötü hikâyeler anlatıyordu. G. P. ise ciddi konulardan bahsediyordu. Fakat neşesiz değildi. Bir ara bir kafeteryaya oturduk. G. P. içki getirmek için yanımızdan ayrılınca Barber G. P.'yi ne zamandanberi tanıdığımı sordu. Sonra:

— Keşke öğrencilik devirlerimde kader yoluma G. P. gibi birini çıkartsaydı, dedi.

O sırada şimdiye kadar sessiz sedasız oturan Frances söze karıştı:

— Bize göre o dünyanın şahaser insanlarından biridir. Yani onun gibi dünyada ancak bir kaç kişi bulunabilir, dedi.

Kenwood'a onlardan ayrıldık. G. P. beni dosdoğru Rembrandt'a götürdü. Sesini alçaltmadan bana orası hakkında bilgi vermeğe başladı. Etraftan bize bakıldığını hissedince sıkıldım, utandım. Herhalde bizi baba kız gibi görüyor olmalıydılar. Bana oradaki resimler hakkında tek tek açıklama yaptı. O zaman Rembrandt'ın neler hissettiğini de belirtmeği unutmadı. Onun karşısında bilgisizliğim meydana çıkmıştı. O da kafamdaki bütün yanlış fikirleri yoketmeğe çalışıyordu.

Barber ve Frances ile buluşmak üzere dışarı çıktık.

— Resim beni harekete getiriyor, dedi ve bakışlarını benden tarafa çevirdi. O ara ondan çekindiğimi hissettim.

— Ben de öyle oluyorum, dedim.

Bu sözüm üzerine sadece güldü. Bu pek mümkün olamazdı. Çünkü henüz gençtim. Böyle hissedebilmem için aradan yılların geçmesi gerekiyordu.

— Büyük sanat eserleri karşısında duygulanan insanlar vardır. Fakat şimdiye kadar bu tip bir ressamla hiç karşılaşmadım. Ben de büyük bir ressam değilim. Çok beğendiğim bir ressam gibi olabilmek için bütün bir ömrümü vermeğe hazırdım. Bunu da yapmadım değil. Ama başaramadım. Başaramıyacağım da. Fakat sen henüz gençsin. İstersen büyük eserler yaratabilirsin. Yalnız yaratıcı olabilmek için sadece resimden anlamak yeterli değil. Bir takım şeyleri hissetmelisin. Bunun için de henüz çok erken.

— Ben ise o bir takım şeyleri şimdi de hissedebileceğimi sanıyorum.

— Bu fena işte. Senin yaşında böyle düşünmek insanı başarısızlığa sürükler. Aradan yılların geçmesi gerek. Şimdiden böyle düşünürsen gözümden düşersin.

İlk defa olarak birisi beni etkilediği için ondan nefret ettim. O sırada Barber ve Frances göründüler. Tekrar birlikte yürümeğe başladık.

Barber bir kadın avcısıydı. Bana randevu verecek olsa düşünmeden reddedecektim. Hampstead'de onlardan ayrılıp eve doğru yürümeğe başladım. G. P. de beni elinden geldiği kadar Barber'le yalnız bırakmamağa çalışmıştı. Barber ancak Cornwall'e gittiği zaman kendisini ziyaret etmemi istemişti. G. P. yine görüşelim demişti ama aslında görüşüp görüşmemiz onun için o kadar önemli değildi.

Caroline'e G. P.'ye sokakta rastgeldiğimi söyledim. Büyük bir yalan. G. P. ile arkadaş olabileceğimizi sanıyordum. O parlak fikirlere sahip biriydi. Böyle insanlarla dost olmağa ihtiyacım vardı. Zaten teyzem bana karışmazdı. Ben kendi kendimin sahibiydim.

Teyzem bir ara şöyle dedi:

— Şekerim biliyorsun ki, ben o kadar namus meraklısı biri değilim. Fakat G. P.'nin ünü meşhurdur. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz derler.

— Ben kendimi koruyabilecek durumdayım.

Teyzemin bir takım hatalı davranışları olduğundan kimse ona genç kız muamelesi yapmıyordu. Ona bir teyze olarak saygı duyamadığım için onun öğütlerine de kulak asmıyorum.

Devamlı olarak herşey değişiyor. Şimdi G. P.'yi ve onun sözlerini düşünüyorum. Birbirimizin sözlerini gerçekte pek anlıyor sayılmayız. Yok, yok. O beni mutlaka anlıyordur. Birçok güçlükleri benden daha iyi hesaplıyordu. Ben burada olduğum sürece çok olgunlaştım. Yoksa dengemi mi kaybettim. Belki de şu andaki yaşantım bir rüya. Bunun rüya olup olmadığını anlamak için kalemi koluma dürttüm. Ama yine de bir rüyada yaşadığımı sanıyorum.

Şu anda G. P. kapıya gelecek olsa onun kollarına atı-

lacağım. Elimin elinde haftalarca kalmasının isteyeceğim. Yani şunu demek istiyorum. Şimdi onun tarzında onu sevebileceğime inanıyorum.

★

Ekim 23

Ahlâksızlık benden geliyor. Caliban'a göre ben bir kahpeyim. Bana hiç acımıyor. Bu sabah ancak bodrumun koridorunda dolaşmama izin verdi. Kulağıma bir traktör sesi geliyor. Serçelerin seslerini duyuyorum. Gün ışığı ve serçeler. Bir uçak sesi. Ağlıyorum.

Tıpkı kafesteki korkak maymunlar gibi heyecanlarım son haddini buldu. Dün gece çıldıracak gibi oldum. Sonra kendi kendime öbür dünyaya ait birçok şeyler yazdım, yazdım. Bu bir gerçek olmasa bile ruhumdan kaçıyorum.

Serbest kaldığım zaman yapacağım bir resmin kaba taslak çizgilerini çiziyorum. Kapı aralığından görülen bir bahçe manzarası. Bunu bu şekilde kelimelerle anlatmak saçma ama yine de bu manzara, benim için büyük bir özellik ve esrarengizlik taşıyor.

Yemekten sonra onu yanımdan uzaklaştırdım. Emma'yı bitiriyorum. Kendimi Emma Woodhouse olarak görüyorum. Onun duyduklarını duyuyorum. Onun yaşantısını yaşıyorum. Garip bir züppelik var üstümde. Emma'nın züppeliğini çok iyi anlıyorum. Ukalalığını da. Onun bu ukalalığına hayranım. Onun yanlış işler yaptığını biliyorum. Başka insanların yaşantılarını düzeltmeğe çalışıyor. Mr. Knightley'in milyoner bir adam olduğunu göremiyor. Zeki ve hayat dolu olmasına rağmen zaman zaman gülünç duruma düşüyor. Yaratıcı bir kuvvete sahip, güçlü bir insan. Onun işlediği suçlar benim suçlarım. Onun ahlâk anlayışı benim ahlâk anlayışıma uymalı. Ve bütün gün böyle düşünmekle geçti. Bu gece G. P. hakkında daha çok şey yazacağım.

★

Bazan yaptığım resimleri ona götürüyordum. Benim en fazla beğendiklerimi o pek beğenmiyordu. Fakat sanatımı umduğumdan daha iyi bulduğunu söylemekten de geri kalmıyordu. Fakat ben onun bu sözleri karşısında yumruk yemiş gibi oluyordum. Gerçi haklı olduğunu biliyordum ama yine de kahroluyordum. Düşüncelerini açıkça söylemese daha kötü olacaktı. Bana kalırsa çalışmalarımın bazıları hoşuna gitmekle beraber beni şımartmamağa çalışıyordu. O ciddi, soğuk havasından uzaklaşmıyordu. Birdenbire aramızda büyük bir yaş farkı olduğunu hissediverdim.

Bana bir ara şöyle dedi.

— Resim yapmağı tekniğiyle öğrenmek gerekir. Senin kabiliyetin var. Ama bu yaptıklarında fazla bir şey bulamadım. Biliyorum bu sözlerim seni kırıyor ama gerçeği öğrenip daha fazla çalışmalısın.

— Resimlerimin hiçbir zaman iyi olmayacağını biliyorum. Bana hatalı çizdiğim yerleri söyler misin?

— Meselâ şu sabah manzarasını ele alalım. Çizgiler güzel fakat canlılık yok. Yani ruhundan ona bir şeyler katmamışsın. Bu yaşta söylediklerimi anlayacağını sanmıyorum. Bunu daha sonra öğreneceksin. Resime ruh vermeği ya öğrenirsin ya da hiç öğrenemezsin.

Bir anlık bir sessizlik oldu.

— Yaptıklarımı yırtayım mı?

— İsterik davranmaktan vazgeç.

— Öğrenecek çok şey var.

G.P. ayağa kalktı.

— Sende bir özellik var ama bunun ne olduğunu bilmiyorum. Kadınlar buna pek ender sahip olurlar. Yani şunu demek istiyorum. Kadınların çoğu bazı şeylerde iyi olmak isterler. Kafaları iyi çalışır. Becerikli olurlar. Keskin bir anayışa sahiptirler. Zevklidirler. Peki,o zaman eksik

olan yanları nedir? Sadece isteğimizin en son sınırının ne olması gerektiğini asla anlayamadığınız için sanatın gerçek anlamı size önemli görünmez.

— Devam et.

— İşte senin sesin meselâ. Sen tonuna tahammül edebiliyorsun ve o tonla konuşuyorsun. Çünkü onu değiştirmek elinde değil. Gerçek sanatı sahte sanattan ayıran da bu.

G. P. sırtı bana dönük vaziyette sedirinde oturmuş konuşuyordu. Pencereden dışarı bakmak zorunda kalmıştım. Çünkü ağlayacak haldeydim.

O konuşmasına devam etti.

— Tenkitçiler teknik başarı hakkında birçok şeyler yazar dururlar. Fakat bunlar aslında saçmadır. Sanat acımasızdır. Kelimeler sizi bir cinayet işlemekten kurtarır. Fakat resim kalbinizin iç kısmına direkt olarak açılan bir penceredir. Ve burada bütün yaptığımız, diğer modaya uygun sanatçıların eserleriyle dolu olan bir kalbin üzerine birçok küçük pencereler açabilmektir.

Ayağa kalkıp yanıma dikildi. Sonra evde yapmış olduğum hayalî resimlerimden birini eline aldı.

— Bu resminde Nicholson'un veya Pasmore'un havası var. Kendinden bir şey vermemişsin. Fotoğraf makinesi kullanmışsın.Ve böylece yaptığın resim bir başkasının benimsediği tarzda oluyor. Yani sen burada fotoğrafçılıktan başka bir şey yapmış olmuyorsun.

— Kendimden bir şey vermeği asla öğrenemiyeceğim.

— Bu öğrenilmez. Sen öğrenme devresini hemen hemen bitirmiş durumdasın. Gerisi şansa kalmış. Hayır, hayır, şanstan daha başka şeyler de gerekiyor. Cesaret, sabır.

Saatlerce sohbet ettik. O konuştu ben dinledim.

Rüzgâr ve güneş ışığı gibiydi. Bütün örümcek ağlarını bir kenara savuruyordu. Herşeyin üzerine ışığını saçıyor-

du. Onun konuşma tarzında bir özellik var. Sanat hakkındaki düşüncelerini belirttiği zaman onlara gerçekten inandığını karşısındakine hissettiren tek insan olarak onu tanıdım. Eğer bir gün bunun böyle olmadığını keşfedersen bu, küfür etmiş gibi bir şey olur.

Ve şurası bir gerçek ki, o iyi bir ressam. Ve yine inanıyorum ki, günün birinde oldukça ünlü biri olacak. Bu beni gerektiğinden fazla etkiliyor. Şu andaki durumu değil, geleceği.

Profesör Higgins rolü oynuyordu.

— Herşeyi tesadüfe bırakma. Hoş bir kızsın. Düşüncen aşk olmalı. Sanatkâr olmaktan vazgeç.

— Heath'e gidip kendimi sulara atacağım.

Evlenmiyecektim. Acı bir aşk macerası. Ya yumurtalıklarımı çıkartacak ya da ona benzer başka bir şey yapacaktım. G. P. bana gözünün ucuyla kötü kötü baktı. Kötü kelimesini pek yerinde kullanmış sayılmam. Gülünç, küçük erkek çocuğununki gibi ürkek bir bakış. Sanki söylememesi gereken bir şeyi söylemiş olduğunu biliyor ve benim göstereceğim tepkiyi görmek istiyordu. Birdenbire gözüme benden daha genç göründü.

Zaten zaman zaman anlatamıyacağım bir tarzda gençleşiveriyordu. İhtimâl buna sebep, inandığım şeylerin eski ve sıkıcı olduğunu farketmemdi.

Size yalan dolan, örümcekleşmiş fikirleri, eski görüşleri, eski gelenekleri öğreten kişiler. Tıpkı bitkileri eski toprakla tabaka tabaka örtmek gibi. Tabii bu durumda o zavallı şeylerin tazeliklerini ve yeşilliklerini devam ettirmeleri pek ender görülür.

Fakat G. P. tazeliğini devam ettiriyor. Uzun süre ondaki bu ümit verici gelişmeyi anlayamamıştım. Fakat şimdi fark ediyorum.

★

Ekim 24

Bir başka kötü gün. Bu günün Caliban için de kötü geçtiğinden emindim. Bazan beni öyle çileden çıkarıyor ki, ona avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Yeterince kötü olmasına rağmen beni sinirlendiren bakışları değildi. Her zaman için bana saygılı davranıyordu. Pantolonları hep ütüsüz geziyordu. Gömlekleri devamlı olarak temizdi. Kolalı gömlek giyse daha mutlu olacağı düşüncesindeyim. Şimdiye kadar tanıdığım en korkunç dayanıklı insan şüphesiz ki odur. Yüzünde devamlı olarak özür dileyen bir ifâde var. Bundan gerçekten memnun olduğunu anlamağa başlıyorum. Beni kendi hâkimiyeti altına almış olmaktan, her gününü beni seyretmekle geçirmekten sonsuz bir sevinç duyuyor. Söylediklerim veya duygularım umurunda değil. Duygularım onun için değersiz. Onun için tek önemli olay, beni ele geçirmiş oluşu.

Bütün gün boyunca ona hakaret dolu sözler sarfederek bağırabiliyorum. Aldırış bile ettiği yok. Onun istediği sadece benim. Bakışım, dış görünüşüm. Duygularım, mantığım, ruhum hatta vücudum bile onu ilgilendirmiyor.

O bir koleksiyoncu. Cansız varlıklardan hoşlanıyor. Beni en fazla sinirlendiren konuşma tarzı. Klişeleşmiş sözler kullanıyor. Öylesine eski kafalı ki sanki bütün ömrü elli yaşını aşmış insanların yanında geçmiş gibi. Bugün öğle yemeğinde konuşurken yanlış cümleler kurdu. Hemen düzelttim.

— İngilizceyi yanlış kullandığımı biliyorum. Fakat düzeltmeğe çalışıyorum, dedi.

İşin tartışmasına girişmedim.

Onun içler acısı bir durumda bulunduğunu ve alt tabakanın kurbanı olduğunu biliyorum. Babamla annemin yaşadığı dünyayı ben berbat olarak düşünürdüm. Fakat Caliban'ın yetiştiği çevre çok daha kötü.

Duygusuzluk, eskilik, cansızlık ve evet İngiltere'nin büyük gövdesinin korkunç kıskançlığı beni hasta ediyor.

G. P. Paris'teki işçinin İngiltere ile karşılaşmak gücünde olmadığını söyler. Bunun ne demek olduğunu çok iyi anlıyorum. İngiltere, taze, yeşil herşeyin üzerinden geçen buharlı yol silindiri gibi nefesini tıkıyormuş, baskı altına alıyormuş,eziyormuş gibi bir his verir insana. Matthew Smith ve Augustus John gibilerinin feci bir şekilde başarısızlığa uğramalarının nedeni budur. Onlar Gauguin'in ve Mattise'nin veya bir başkasının gölgesinde yaşamışlardı. G. P. şöyle der :

— Ben de bir zamanlar başkasının etkisinde kalarak resim yaptım.

Fotoğrafçılık.

Bütün bunlara sebep, İngiltere'de çok zayıf bir ümit olduğundan Paris'e dönmek veya başka bir yere gitmek zorunda oluşundur. Fakat gerçeği kabul etmek için kendine baskı yapman gerekiyor. Yine G. P. nin kelimelerini kullanıyorum. Paris her zaman için bir kaçış yeri olmuştur. Oysa İngiltere'deki bütün zorluklara göğüs gerebilmelisin.

★

Dün gece gördüğüm o kötü rüyayı yazmağı unutmuşum. Şafak sökerken bir kâbus geçirdim. Bu odada bir gece kapalı kalmak beni boğdu. Ancak o gelip kapıyı açtığı ve dışardaki vantilatörün serinliğini duyduğum zaman huzura kavuşabiliyorum. İçeri girer girmez odadan çıkıp hava almam için bana izin vermesini istiyorum. O ise ancak kahvaltımı bitirdikten sonra beni dışarı çıkartıyor. Hissediyorum ki, daha fazla ısrar edecek olursam buna da izin vermeyecek.

Rüyam şöyleydi: Bir resim yapmıştım. Resmin ne olduğunu hatırlıyamıyorum. Sadece çok hoşuma gitti. Ev-

deymişim. Dışarı çıkıyorum ve o zaman evde fena bir şey olduğunu hissediyorum. Eve gitmek zorunda olduğumu anlıyorum. Odama koştuğumda annem masanın başında oturmuş, Minny duvarın kenarında durmuş korkulu gözlerle bakıyor. Zannedersem G. P. de orada. Daha başkaları da var. Acaip bir sebepten dolayı orada toplanmışlar. Yaptığım resim parçalanmış. Annem masanın üstüne bıçakla vuruyor. Onun öfkeden kireç gibi olmuş yüzünü görüyordum. Ayni şeyleri ben de hissediyorum. Vahşi bir nefret ve vahşi bir hırs.

Sonra uyandım. Şimdiye kadar anneme böylesine bir nefret duyduğumu hatırlamıyorum. Hatta çok sarhoş olup beni o iğrenç Peter Catseby'ın önünde tokatladığı gün bile. Suratıma tokat yediğim o günü hiç unutmam. Öylesine utanmış, öylesine sinirlenmiş ve öylesine şaşırmıştım ki. Fakat herşeye rağmen anneme karşı bir acıma belirmişti içimde. Gidip annemin yatağına oturup elini tutup onu ağlattım. Yaptığı hareketten dolayı onu bağışladım. Babama ve Minny'e karşı da onu savunmuştum. Fakat bu gördüğüm rüya öylesine gerçekti ki hâlâ kendimi onun etkisinden kurtaramıyorum. Sanatçı olmama engel olmak için büyük bir çaba gösterdiğini kabul etmiştim. Analar babalar çocuklarını hep yanlış anlarlar. Ama hayır, ben yavrumu yanlış anlamayacağım. Onlar benim erkek olup operatör olmamı istemişlerdi. Benim gayeme karşı çıkışları yine de bağışlıyorum. Davayı kazandığım için onları affetmem gerekiyor.

Fakat o nefret uyandırıcı rüya öylesine gerçekti ki, beni bir anda yıkıverdi. Keşke mümkün olabilse de G. P.'ye bu rüyamı anlatabilsem.

Zindanda yaşamamış bir kimse buradaki sessizliğin ne kadar korkunç olduğunu imkânsız anlayamaz. Benim yaptığım gürültüden başka gürültü yok. Kendimi ölüme yaklaşmış gibi hissediyorum. Diri diri gömülmüştüm. Yaşa-

mama yardım edecek hiçbir ses çıkmıyor dışardan. Ben de sık sık plâk çalıyorum. Gerçek gayem müzik dinlemek değil. Sadece ses duyabilmek.

Sık sık garip bir kuruntuya kapılıyorum. Sağır olmuşum gibi geliyor bana. Böyle olmadığımı ispatlamak için de hafif hafif gürültüler çıkarmak zorunda kalıyorum. Herşeyin oldukça yolunda gittiğini kendime göstermek için boğazımı temizliyorum. Tıpkı Hiroshima harabeleri arasında buldukları küçük Japon kızı gibiyim. Herşey bir ölüm sessizliği içinde ve o kız taşbebeğine şarkı söylüyordu.

★

Ekim 25

Kaçmalıyım, kaçmalıyım, kaçmalıyım.

Bugün satlerimi bunu düşünerek geçiriyorum. Vahşi düşüncelerle dolu, inanılması zor bir insanım...

Hiçbir zaman kaçmağa teşebbüs edemiyecekmişim gibi görünüyor. Esas dert de hergün bu işi yapmağa kalkışmam. Atacağım adımları hesaplamalıyım. Burada geçirdiğim hergün bir hafta kadar uzun geliyor bana. Şiddet kullanmak hoş bir şey değil.

★

Karşı karşıya geldiğimiz zaman şiddet kullanamıyorum. Bu düşünce dizlerimi titretiyor. Donald'la bir gün East End'de dolaşırken orta yaşlı iki Hintlinin etrafını sarmış bir grup serseri görmüştük. Hemen karşı kaldırıma geçtik. O anda kendimi hasta hissettim. Serseriler bağırıp çağırıp o ihtiyarlara eziyet ediyorlardı. Donald elimizden bir şey gelmez ki dedi. Ve böylece ikimiz de sanki bu manzarayı önemsememiş gibi oradan uzaklaştık. O serserilerin gösterdikleri şiddet, hayvanca davranıştan başka

bir şey değildi. Biz de bu zorbalık karşısında korkup kaçmıştık.

İşte şu anda Caliban gelip diz çökse ve bana ateş karıştırmağa yarıyan demiri uzatsa ona asla vuramazdım.

★

Herşey faydasız. Şu son yarım saatte uyumağa çabalıyorum. Ne yazık ki uyuyamıyorum. Şu satırları yazmak bana bir çeşit ilâç gibi geliyor. Bu gün akşamüstü önceki gün G. P. hakkındaki yazdıklarımı okudum. Her şey bana canlıymış gibi gözüktü. Çünkü bir başkasının anlıyamıyacağı hayalleri yazmışım buraya. Geçmişi hatırlamak bana sihirbazlık gibi geliyor. Çünkü şu andaki hayatımı yaşamak imkânsız. Eğer yaşadığım şu hayatı kabul edecek olsam çıldırabilirim.

Bugün Piers ve Antoinette ile G. P.'yi tanıştırdığım günü hatırlıyorum. Ne kadar aptallık etmişim meğerse. Kahve içmek için Hampstead'e gelmişlerdi. Hep birlikte Everymen'e gitmek zorundaydık. Fakat kuyruk çok uzun olduğundan vazgeçtik. Onlara G. P.'den bahsetmiştim. Bu biraz da kendimi yüksekten göstermek içindi. Onlar ise onunla bu derece yakın arkadaş olamıyacağımı söylüyorlardı. Eğer aramızda gerçek bir dostluk olsaydı korkmadan G.P.'yi onlara tanıtabilirdim, diye düşünüyorlardı.

G. P.'nin kapısına geldiğimiz zaman onun memnun kalmadığını farkettim. Fakat yine de bizi yukarıya davet etti. Çok korkunç bir sahneydi bu. Piers çok kaypak ve ucuz bir insandı. Antoinette ise bir takım sahte pozlar takınan seks düşkünü bir kızdı. G. P.'nin o gün acaip bir havası vardı. Bunun kendini kontrol edeceğini biliyordum. Fakat elinde olmadan kaba davrandı. Piers'in samimi olmayan duygularını örtmeğe çalıştığını görebilmiştim. Arkadaşlarım G. P.'nin sanatı hakkında kendilerine birşey

anlatmasını istediler. Fakat G. P. buna yanaşmadı. Ve onlara kötü davranmağa başladı. Onlara sadece dört kelime ile cevap verdi. Çeşitli sanatkârlar hakkında bir çeşit acı tenkit yaptı. Aslında onun bu söylediklerine inanmadığını biliyordum. Piers ile ben şaşırmıştık. Fakat Antoinette gözünü kaşını süzerek onu dinliyor ve arasıra saçma sapan kelimeler sarfediyordu. G. P. konuyu değiştiriverdi. Zaten bir meseleyi kapatmak istediği zaman böyle yapmak eski bir alışkanlığıydı.

Tam o sırada oraya gitmekle yaptığımdan daha beter bir aptallık yaptım. Odada bir an için bir sessizlik olmuştu. G. P. çekip gideceğimizi sanmak gibi aptalca bir düşünceye kapıldı. Arkadaşlarım benimle eğlenir gibi bir hal takınmışlardı. Bunun G. P.'i, onlara bahsettiğim kadar tanımadığımdan emin gibiydiler. Ben de bu düşüncelerinin yanlış olduğunu ispatlamak zorunluluğunu hissettim.

— G. P. plâk çalabilir miyiz? diye sordum.

Bir an için sanki "olamaz" dermiş gibi yüzüme baktı sonra:

— Neden çalmıyacak mısınız? Birinin bir şeyler söylediğini duyalım da bir değişiklik olsun, dedi.

Bize seçme hakkı vermeden bir plâk seçip plâka koydu.

Sonra her zamanki gibi gözlerini kapatıp sedire uzandı. Piers ve Antoinette bunu bir poz olarak düşündüler.

Odanın içine incecik, acayip, titrek bir gürültü yayıldı. Birden hava gerginleşti. Herşeye müzik hâkimdi. Piers yılışık yılışık gülmeğe başladı. Antoinette kıkırdamıyordu. Bir kenara sinivermişti. Piers küçük parmağıyla kulağını temizledi. Sonra alnını dirseğine dayadı ve o zamanlar adını bilmediğim müzik âletinin sesinin her titreyişinde başını salladı. Antoinette boğulacak gibi olmuştu. Hafifçe öksürdü. G. P. onun öksürük sesini duyarken Piers'in de tekrar kulağını temizlemeğe çalıştığı gözünden kaçmadı.

Piers hareketinin görüldüğünü anlayınca dünyaya boş verir gibi kurnazca gülümsedi. G. P. birden ayağa fırladı ve pikabı kapadı. Sonra-

— Hoşlanmadınız değil mi? diye sordu.

Piers:

— Hoşlanmak zorunda mıyım? dedi.

Araya girdim.

— Piers çalınan parça hiç de acayip değildi.

— Gürültü çıkardığım yoktu. Fakat çalınan parçayı da beğenmek zorunda değilim ya.

G. P.:

— Defol. diye bağırdı.

Antoinette :

— Becahane'yi daima düşünürüm. İki iskeletin teneke bir dam üstünde çiftleşmesi değil mi? dedi.

G. P.'nin yüzünde korkunç bir irâde belirdi. Şeytanca bir bakış fırlattı. Sonra:

— Becahane'ye hayran olduğunuza memnun oldum. Zamanının büyük sanat yaratıcısıdır. Size gelince Piers, siz dünyanın en kendini beğenmiş insanlarından birisisiniz. Hayatımda ilk defa sizin gibi birine rastlıyorum. Miranda, bunlar senin arkadaşların mı? diye sordu.

Olduğum yerde donup kaldım. Hiçbir şey söyliyemedim. G. P.'de arkadaşlarım da beni sinirlendirmişlerdi. Hatta sinirlenmekten çok şaşkına dönmüştüm.

Piers omuz silkti. Antoinette yarı alaylı yarı şaşkın baktı. Ben ise kıpkırmızı kesilmiştim. Hâlâ o anı düşündükçe yüzüme ateş basıyor. Piers şöyle dedi.

— Sinirlenmeniz yersiz. Kavgaya sebep olan sadece bir plâk.

Piers'in kızdığını sanıyorum. Oysa böyle bir şey söylemenin aptallıktan başka bir şey olmadığını bilmesi gerekirdi.

G. P. :

— Demek sadece kavgaya sebep olan bir plâk değil mi? Sen de bu aptal küçük kahpenin teyzesine mi benziyorsun. Rembrandt'ın ancak sıkıldığı zaman mı resim yaptığını düşünüyorsun. Bach eserlerini bestelediği zaman gülünç bir yüz takınır. Sıkıldığına mı inanıyorsun.

Piers yenilgiye uğramıştı. Hatta kısmen de korkmuştu.

G. P. :

— Öyle mi? diye bağırdı.

İki bakımdan etrafa felâket saçıyordu. Bir kere işe kötü başlamıştı. Bunu böyle götürmeğe kararlıydı. İkincisi kimsede göremiyeceğiniz kadar hırslıydı. Ben ise hırsını saklamağa çalışan insanların arasında yetiştim. G. P. bu işte acemiydi. Hırs sahibi olduğunu bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordu. Öfkeden titriyordu.

Piers:

— Biz senin kadar yaşlı değiliz, dedi.

Bu çok acı bir sözdü. Onun yüzüne bir gerçek vuruluyordu.

G. P. :

— Aman Allahım bunlar da sanat öğrencisi olacak ha! dedi.

Daha sonraki sözlerini yazamıyacağım. Antoinette neye uğradığını anlıyamamıştı.

Hemen dışarı çıktık. Merdivenlerden inerken atelyenin kapısı hızla arkamızdan kapandı. Piers'e:

— Allah cezanı versin! diyerek aşağıya iteledim.

Antoinette :

— Sevgilim, az kalsın seni öldürecekti, dedi.

Kapıyı kapatıp bekledim. Bir dakika sonra tekrar müzik sesini duydum. Arkadaşlarımı başımdan savdıktan sonra merdivenleri çıkıp usulcacık kapıyı açtım. İhtimâl içeri girdiğimi duydu mu bilmiyorum. Fakat başını bile kaldır-

madı. Müzik bitinceye kadar kapının yanında taburede oturmağa devam etti.

— Ne istiyorsun Miranda? diye sordu.

— Olanlara çok üzüldüğümü söylemeğe geldim. Sizin de üzgün olduğunuzu itiraf etmenizi duymak istiyorum.

G. P. yerinden kalkıp pencereden dışarı baktı.

— Aptal olduğumu biliyorum. Yaşım küçük de olabilir ama hiçbir zaman ahlâksız değilim.

— Ama sen bu sözleri işitmek için uğraştın.

— Size sadece gidin diyebilirdin. Her halde istenilmediğimizi anlamayacak değildik.

Odaya bir sessizlik çöktü.

G. P. bakışlarını bana çevirdi. Ben de o sırada olanlar için çok üzüldüğümü belirttim.

— Evine dön. Nasıl olsa birlikte yatmamıza imkân yok.

Ayağa kalkınca şöyle dedi.

— Geri döndüğüne sevindim. Bu da senin ne kadar kibar olduğunu gösteriyor.

Merdivenleri inmeğe başladığım sırada arkamdan geldi.

— Seninle yatmak istemiyorum. Ben sana durumu açıklıyorum. İkimiz ile ilgili bir şey yok. Anladın mı?

— Elbette anladım.

Ona kırıldığımı hissettirmek istercesine bir kadın gururu içinde aşağıya indim. Aşağıdaki kapıyı açtığımda:

— Sana telefon edeceğim, diye seslendi.

Ve dediğini yapıp beni Rusların çaldığı Shostakkowich'i dinletmek için bir konsere götürdü. O gün gerçekten çok hoştu. Özür dilememiş olmasına rağmen.

★

Ekim 26

Ona güvenmiyorum. Bu evi satın almış. Eğer gitmeme izin verse bana güvenmiş olduğunu gösterecek veyahut ben polise başvurmadan ya bu evi satacak ya da ortadan kaybolacak.

Bu durum beni yıkıyor. Sözünde duracağına inanmak zorundayım.

Benim için harcadığı paranın haddi hesabı yok. Kitaplar, plâklar, vücuduma uygun çeşit çeşit elbiseler satın alıyor. İstediğim elbisenin biçimini çiziyorum, rengini boyalarla gösteriyorum. İç çamaşırlarıma kadar o alıp getiriyor. Bir erkek için gidip bir düzine kilot, iç gömleği ve sütyen almak gerçekten güç. Bunları mağaza sahibinden istediği zaman ona ne söylediklerini sordum. Birden kıpkırmızı kesildi. Herhalde beni biraz acayip buluyorlar, dedi. Buraya geldiğimden beri ilk defa içimden gelerek güldüm.

Benim için birşeyler aldığı zaman beni öldürmeyeceğini veyahut hoş olmayan bir şey yapmıyacağını ispatlamış oluyor.

Gittiği yerden öğle zamanı dönüp gelmesi yersiz olduğu halde hoşuma gidiyor. Her seferinde birçok paketlerle geliyor. Sanki her gün benim için bir Noel günü oluyor. Bazen de istemediğim şeyleri getiriyor. Çiçeksiz geldiğini hiç görmedim. Bu da hoş bir şey. Ya çikolatalar, fakat onları benden çok kendisi yiyor. Bıkıp usanmadan da kendisinden ne istediğimi soruyor.

Onun bu dünyanın benim olduğunu göstermek istiyen bir şeytan olduğunu biliyorum. Bu yüzden de kendimi ona satmam. Ben ondan sadece ufak tefek şeyler istiyorum. Onun ise pahalı şeyler ısmarlamamı istediğini biliyorum. Beni kendisine minnettar bırakmak için alıyor ama bunu yapamıyacak.

Bugün aklıma korkunç br düşünce takıldı. G. P.'den şüphelenebilirdi Caroline .Polise onun adını verebilir. Zavallı adamcağız. G. P. böyle bir suçlama karşısında asileşecektir. Fakat bu durum polislerin hoşuna gitmeyecek.

Bugün onun resmini çizmeğe çalıştım. Ne garip, bir türlü ona benzetemiyorum, çizdiğimi. Onun kısa boylu olduğunu biliyorum. Oysa benden bir iki santim uzun. Oysa hep hayalimde uzun boylu erkeklere yer vermişimdir.

Kafası çıplak olacak ve burnu bir Yahudinin burnuna benzeyecek. Oysa hiç te öyle değil. Böyle olsa bile umurum değil. Yüzü çok geniş. Yüzüne nasıl bir ifâde vereyim bir türlü kestiremiyorum. Hayat küçük bir şakadan ibaret. Onu ciddiye almak saçma. Fakat insan sanat konusunda ciddi olmalı.

★

Ekim 27

Kapının yanındaki tünelin benim için en iyi çare olacağına inanıyorum. Yakında bu işe başlamalıyım. Onu evden uzaklaştırmam gerek. Bugün öğleden sonra kapıyı dikkatle inceledim. Kapının demir ile kaplı olan kısmı korkunç derecede sert. Onu kırmam imkânsız. Yerinden bile kımıldatmama imkân yok. Zaten kapıyı kımıldatacak veyahut kırmama yarıyacak herhangi bir şey ortada bırakılmış değil.

Etrafımdaki âletleri toplamağa başladım. Kırabileceğim büyük bir bardak. Bu oldukça keskin bir şey. Bir çatal, iki çay kaşığı. Gerçi bunlar alüminyum ama yine de yararlı olabilir. Taşlar arasındaki çimentoyu kaldırabilmek için keskin ve sert bir şeye ihtiyacım var. Taşlar arasında bir delik açabilirim. Bu fikir hoşuma gidiyor. Fakat hiçbir şey yaptığım yok. Kendimi daha ümitli hissediyorum. Bunun nedenini bilmiyorum.

★

Ekim 28

G. P.'yi dördüncü veya beşinci defa ziyaret ediyorum. Atelyesinde bir kadın vardı.

Şimdi tahmin ediyorum ki, onunla beraber yatmıştım. O zamanlar çok tecrübesizdim. Fakat benim gelişim onları tedirgin etmemişti. Çünkü istemeseler bana kapıyı açmayabilirlerdi. Kadın bana çok iyi davranmıştı. Kırk yaşlarında olmalıydı. Acaba G. P. onda ne buluyordu ki? Bu olaydan çok sonra mayıs ayında yine bir gece onun ziyaretine gitmiştim. Bu sefer yalnızdı. Uzun süre sohbet ettik. Sonra pikaba bir Hint müziği koydu. İkimiz de susmuştuk. Fakat bu sefer o güzlerini kapatmamıştı. Bana bakıyordu. Neye uğradığımı bilemedim. Plâk sona erdiğinde sessizlik hâlâ devam ediyordu.

— Plâğın arkasını çevireyim mi? diye sordu.

— Hayır, cevabını verdim. Karanlıkta kaldığı için yüzünü tam olarak göremiyordum. Birdenbire:

— Benimle yatmak ister misin? diye sordu.

— Hayır istemem.

Beni şaşırtmış, korkutmuştu.

O gözleri üzerimde olduğu halde konuşmasına devam etti.

— On yıl önce olsaydı seninle hemen evlenebilirdim. Ama seninle mutlu bir evlilik hayatı yaşayacağımı hiç sanmam.

Bu sözleri benim için bir sürpriz olmamıştı. Haftalardır böyle bir teklifte bulunacağını bekliyordum. Ayağa kalkıp yanıma geldi.

— Yatmak istemediğinden emin misin?

— Buraya bunun için gelmiş değilim ki.

O an için onu kaba bulmuştum. Ama şimdi düşünüyorum da son derece iyi bir insanmış. Biraz kaba ama samimiymiş.

Kahve pişirmek için dışarı çıktı. Sonra bir ara kapıdan başını uzatıp:

— Yanlış fikirlere sahipsin, dedi.

Mutfağın kapısına doğru yürüdüm. Arkasını dönüp bana baktı.

— Yemin ederim ki benimle yatmak istediğin zamanlar olmuştur.

— Kaç yaşındasın?

— Baban olabilirim. Bunu mu demek istedin?

— Önüme gelen insanla yatmaktan nefret ederim.

Sırtını bana çevirdi. Sorumsuz bir kişi olduğunu düşündüğüm için ona kızmağa başlamıştım.

— Beni bir erkek olarak etkilemiyorsun.

Sırtı hâlâ bana dönük olduğu halde:

— Önüme gelen erkekle sırf zevk için yatmam demekle neyi kastediyorsun? diye sordu.

— Zevk için yatmam. Aramızda sevgi olmadan kimseyle sevişemem.

— O halde ben zevk için herkesle yatan bir erkeğim. Çünkü şimdiye kadar âşık olduğum kimselerle yatmadım. Sadece bir kere sevdiğim kadınla yattım.

— Barber'e karşı dikkatli olmam için sen beni uyarmıştın.

— Şu anda bana karşı kendini de korumanı söylüyorum. Seni şaşırttım değil mi?

— Zaten daha önce beni uyaran olmuştu.

— Teyzen mi?

— Evet.

Yavaş yavaş ve dikkatlice kahveleri fincanlara doldurdu.

Tekrar konuşmağa başladı.

— Ömrüm boyunca kadınlara karşı büyük bir arzu duymuşumdur. Ama onlar bana daima huzursuzluk getirmişlerdir. Hatta aramızda temiz ve asil ilişki olan kadın

bile. İşte bu asil ilişkinin en güzel meyvesi olan iki oğlumun resmine bak.

Kahvemi içtim. Yanından uzaklaştım.

— Robert senden dört yaş küçük.

Huzurlu olmadığı her halinden belliydi. Çünkü bunları bana anlatmak zorundaydı. Kendini savunmak zorunluluğunu hissediyordu. Bir yandan beni hayal kırıklığına sürüklerken bir yandan sempatimi kazanıyordu.

— Arzu basit bir şeydir. Bir anda iki tarafta anlaşmaya varabilir. Her ikiniz de yatmak isteyebilirsiniz. Veya biriniz isteyebilirsiniz ama aşk bu demek değil. Sevdiğim kadınlar bana bencil olduğumu söylemişlerdir ve işte bu nedenle de bana âşık olmuşlardır. Sonra da benden nefret etmişlerdir. Neden bana bencil derler bilir misin? Resim yapma tarzım, yaşayışım, konuşmam onlar için önemli olmadığı gibi ayrıca onları heyecanlandırır bile. Fakat onların dayanamadıkları şey, onlardan kendilerine mahsus tarzda davranmadıkları zaman nefret etmem. Teyzen gibi insanlar beni insandan hoşlanmayan, yuva bozucu, ahlâksız biri olarak düşünürler. Ömrümde hiçbir kadını baştan çıkartmadım. Yatmağı severim, kadın vücudunu severim. En cahil kadın bile soyunduğu zaman benim için güzeldir. Önce bütün kadınlar çekingen olurlar sonra kendilerini rahatça erkeğe teslim ederler. Kadınlarda yok olmuş olan şey nedir biliyor musun?

"Hayır" anlamında başımı salladım.

— Masumiyet. Bir kadın ilk defa karşında soyunduğu zaman senin gözlerine bakamaz. Sıkılır. Fakat sonra bir fahişeden farkı kalmaz.

Onun bu şekilde konuşmasına izin vermemeliydim. Çünkü beni bir tuzağa düşürmeğe çalıştığını hissediyordum.

— Senin gibi düzinelerle kadın ve kız tanıdım. Bazılarınla çok samimi oldum. Bazılarını iyimser oldukları için

baştan çıkardım. Sonra iki kadınla evlendim. Sen kötü bir çocuksun.

— Yani geri kafalı.

— Eğer bu derece güzel olmasaydın sıkıcı bir tip olurdun.

— Teşekkür ederim..

— Gayem sadece seninle yatmak değildir.

— Biliyorum.

Bana uzun uzun baktı. Sonra santranç tahtasını çıkardı. Oynadık ve onu yenmeme izin verdi. Benim galibiyetimi görmek onu memnun etmişti.

★

Onu tekrar ziyaret edişimde bana yapmış olduğu bir resmi verdi. Sıranın üstünde duran bir kahve cezvesi ile iki fincan. Son derece sade ve güzel çizilmişti.

Sadece iki kahve fincanı, küçük bakır bir cezve ve onun eli veya herhangi birine ait bir el. Resmin arkasına "biricik prensese" diye yazmıştı.

Toinette hakkında bir şeyler yazmağa devam etmek istiyorum. O ilişkisi olan kadın. Fakat çok yorgunum. Yazarken sigara içmeği arzuluyorum. Fakat duman odayı iyice havasızlaştırıyor.

★

Ekim 29

Sabah. Caliban Lewes'e gitti.

Toinette!

O plâk hikâyesi üzerinden bir ay geçmişti. Toniette de günlerdir bana poz atıp duruyordu. Bu durumunu Piers'le ilgili sanıyordum. Ve sonra bir gece zili çaldım. Kapının kilidinin yukarıya kaldırılmış olduğunu gördüm. Kolayca kapıyı açtım ve yukarıya baktım. Aynı anda Toinette kapının kenarından aşağıya bakınca bir anda bakışlarımız karşı-

laştı. Bir dakika sonra dışarı giyinik olarak çıktı. Sesini çıkarmadan bana yukarıya atelyeye gelmemi işaret etti. Bu kadar kötü olan neydi bilmiyorum. Ben kıpkırmızı kesilmiştim. Onda ise en ufak bir değişme olmamıştı. O işin alayındaydı.

— Bu kadar şaşıracak ne var?.. Bir kaç dakika sonra o dönecek. Dışarıya çıktı.

Dışarıya neden çıktığını hiçbir zaman öğrenemedim çünkü hemen oradan uzaklaştım. Neden bu kadar şaşırdığımı, neden bu kadar yıkıldığımı hiçbir zaman anlıyamadım. Donald, Piers, David ve herkesin bildiği gibi Toinette Stockholm'daki hayatını Londra'da da sürdürmeğe çalışıyordu. G. P. de bana kendi kişiliği hakkında daha önceden bir hayli bilgi vermişti.

Bu bir kıskançlık değildi. G. P.'nin böyle hafif meşrep bir kadına yakınlık göstermesini kabul edemiyordum. G. P. benden yirmi bir yaş büyüktü. Babamdan da dokuz yaş küçüktü.

Bu olaydan günlerce sonra G. P.'den değil kendimden iğrenmeğe başladım. Aslında ben son derece geri kafalının biriydim.

Nedense onların beraberliğini kıskanıyordum. Kendimi onların yanında yaşlı hissediyordum. Onlar ise yaramaz çocuklara benziyorlardı. Gizli bir mutluluk içinde yüzüyorlardı. Ben ise buz gibiydim. G. P.'yi görmeğe tahammüledemiyordum. Nihayet bir hafta sonra G. P. bir gece Caroline'e telefon edip beni aradı. Kendini suçladığı yoktu. Ona meşgul olduğum için ziyaretine gelemediğimi söyledim. O gece de gidemiyecektim. Beni zorlamış olsa bile onun teklifini geri çevirecektim. Kendisini ancak ertesi günü ziyaret edebileceğimi söyledim. Böylece benim ona kırılmış olduğumu öğrenmesini istiyordum.

— Sen ondan çok fazla şeyler umuyorsun gibi geliyor bana, dedi Caroline.

— O İsveçli kızla bir macera yaşıyor.

Bu konu üzerinde Caroline'le epeyi konuştuk. G. P.'yi devamlı olarak savundum. Fakat yatağıma yatınca onun suçlu taraflarını saatlerce kendime itiraf ettim. Ertesi günü buluştuğumuz zaman onun bana ilk söylediği şey şu oldu.

— Sen onu o biçim bir kadın olarak mı düşünüyorsun?

— Hayır, hiç de öyle değil. Neden olsun?

G. P. gülümsedi. Bana içinden geçenleri biliyorum demek ister gibi bir hali vardı. O anda onu tokatmalamak istedim. Fakat daha kötü bir şey yaptım. Sanki düşünceleri umurum da değilmiş gibi yüzüne baktım.

— Erkekler iğrenç yaratıklardır, dedi.

— Bence en iğrenç tarafları da böyle olduklarını gülerek söylemeleridir.

— Haklısın.

Bir sessizlik oldu. Keşke buraya gelmemiş olsaydım. Keşke onu yaşantımdan uzaklaştırabilseydim. Yatak odasının kapısına bir göz attım. Aralıktı. Yatağın ucunu görebiliyordum.

— Henüz ömrümü yatak odalarında geçirecek duruma gelmedim.

— Dinle Miranda. Aramızda yirmi yaş gibi bir hayli uzun bir zaman var. Hayat hakkındaki bilgim senden daha fazla. Senden daha çok yaşadım. Senden daha fazla ihanete uğradım ve ihanetler gördüm. Senin yaşındakiler birtakım ideallerle doludurlar. Sanatın önemli ve önemsiz taraflarını bazan görebildiğim için herkesten daha ahlâklı olmam gerektiğini sanıyorsun. Ben ahlâklı olmak istemiyorum. Eğer beni çekici buluyorsan bu sadece samimî oluşumdan ileri geliyor. Ve tecrübeli oluşumdan. İyiliğimden değil. Ben iyi bir insan sayılmam. Belki ruhen senden daha gencim. Anlıyor musun?

O benim hissettiklerimi söylüyordu. Ben serttim, o yu-

muşaktı. Oysa tam bunun tersi olması gerekiyordu. Suç tamamen benimdi. Devamlı olarak kafamı kurcalayan bir düşünce vardı. Beni konsere götürmüş sonra buraya o kadına dönmüştü. Zili çalıp da cevap alamadığım zamanları hatırlarım. Şimdi bunları cinsel bir kıskançlık olduğunu kabul ediyorum. Fakat o zaman bu bana prensipleri çiğnemek gibi geliyordu. (Hâlâ da bilmiyorum. Kafam karmakarışık. Karar veremiyorum.)

— Ravi Shankar'ı dinlemek istiyorum, dedim. Fakat "Seni bağışladım" diyemedim.

Beraberce Ravi'yi dinledik. Sonra santraç oynadık ve beni yendi. Merdivenlere beni götürünceye kadar Toinette'den hiç sözetmedi. Ancak ayrılırken:

— Şimdi herşey bitti, dedi.

Sesimi çıkarmadım.

— Sadece zevk için onunla yatmıştım.

Sonra onu bir kaç defa daha gördüm. Ama yalnız olarak değil. İspanyadayken ona iki mektup gönderdim. O ise bana tek bir kartla cevap verdi.

Bu ayın başında da bir kere gördüm. Ondan da başka bir zaman bahsedeceğim.

Toniette G. P.'nin kendisine oğullarından bahsettiğini söyledi. G. P.'e acıdım. Oğulları onun okula gelmesini istemezlermiş. Ancak babalarıyla sokakta buluşurlarmış. Onunla okulda görünmekten utanıyorlarmış. Marlborough'da olan Robert şimdi onu kovuyormuş.

O bana bunlardan hiç bahsetmemişti. Herhalde benim de onların dünyasına ait olduğumu düşündüğü için.

★

Gece. Bugün yine G. P.'yi anılarımdan uzaklaştırmağa çalıştım.

Caliban akşam yemeğinden sonra verdiğim o kitabı

okuyordu. Daha kaç sayfa okumak zorunda olduğunu görmek için birkaç defa kitaba göz attığını hissettim.

Sadece ne kadar gayret sarfettiğini bana göstermek için okuyor.

★

Şüphesiz G. P. beni yatağa sokmağa uğraşıyordu. Bilmem ama bunun böyle olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Beni şaşkına çevirdi. Benimle alay etti. Ama hiçbir zaman iğrenç bir şekilde değil. Bana dokunmak için beni zorlamış değildir. Yani şunu demek istiyorum ki bana garip bir şekilde saygı duyuyordu. Ne istediğimi bilemiyordu. Sadece beni şaşkınlığa sürüklemek istiyordu. Kendine yaklaştırma mı yoksa kendsinden uzaklaştırma mı istediğinin farkında değildi. Herşeyi tesadüfe bırakmıştı.

★

Bugün birçok pozlarımı çekti. Flaş gözümü acıttığı için bu işi pek fazla uzatmadık. Aramızda öyle konuşmalar geçti ki bizi duyan olsa delirmişler der. Sanki ben hür bir insanmışım gibi beni güzellik enstitülerine göndermekten sözediyor. Ben de ayni ayni çılgınlığı yaparak ona cevap veriyorum.

Hoş bir gece gezintisi. Berrak bir gökyüzü, her yer ılık, beyaz yıldızların parıltıları yayılmış. Tıpkı elmas gibi. Hoş bir rüzgâr esiyor. Batıdan. Beni on, on iki defa bahçede dönüp dolaştırdı. Dallar hışırdıyor ve koruda bir baykuş ötüyor.

Gökyüzü, rüzgâr, hava ve yıldızlar hepsi hür...

Rüzgâr tatlı kokularla dolu. Ümitlerle. Deniz. Burnuma deniz kokusu geldiğinden eminim.

— Denize yakın mıyız? diye sordum.

— Evet, dedi.

— Ya Lewes'e?

— Söyleyemem.

Sanki onun konuşmasını yasaklayan biri varmış gibi ürküyordu.

İçeri girdiğimiz zaman durum pek farklı olmadı. Tekrar ailesinden sözettik. Ben içki içiyorum. Onu içirtip dikkatini dağıtmaya çalışıyorum ama onun içkiye el sürdüğü yok.

★

Miranda: Bana biraz ailenden bahsetsene.

Caliban: Anlatacak fazla bir şey yok. Yani seni ilgilendirecek.

Miranda: Bu cevap değil.

Caliban: Dediğim gibi işte.

Miranda: Babanı anlat.

Caliban- Dedim ya. Bir kırtasiyecinin mümessiliydi. Savaştan önce bir araba kazasında öldü. Annem de başka biriyle kaçıp gitti. Annem iyi bir kadın değildi. Benim gibi. (Ona soğuk soğuk baktım.)

Miranda: Bu nedenle de halan senin sorumluluğunu yüklendi.

Caliban: Evet. İyi bir kadındır o. Beni yetimhaneye gitmekten kurtardı.

Miranda: Ya kuzenin Mabel? Ondan hiç bahsetmedin?

Caliban: O benden büyüktür. Otuz yaşında. Onun da bir ağabeyi var. Savaştan sonra Avustralya'ya gitmişti. Amcam Steve'in yanına. O aslen oralıdır. Yıllarca orada yaşamış. Onu hiç tanımıyorum.

Miranda: Başka akrabaların yok mu?

Caliban: Dick amca var ama onlarla Annie Hala görüşmüyor.

Miranda: Mabel'in nasıl biri olduğundan bahsetmedin.

Caliban: Sakattır. Her yapılan şeyi öğrenmek isteyen meraklı bir tip.

Miranda: Yürüyemiyor mu?

Caliban: Evin içinde biraz dolaşıyor. Onu dışarıya ancak tekerlekli koltuk ile çıkarabiliyorduk.

Miranda: İhtimal onu görmüşlüğüm vardır.

Caliban: Pek bir şey de kaçırdığın yok senin.

Miranda: Onun bu haline üzülmez misin?

Caliban: Ona her zaman için üzüntü duymak zorundasın. Annie Hala'nın suçu bu.

Miranda: Devam et.

Caliban- Sakatlığına rağmen herşeyi yapmak ister. Anlatmam çok zor. Kimseye dert yanmaz. Halinden şikâyetçi değildir. Bakışları insanları kahrediyor. Bu bakışlar karşısında daima dikkatli davranmak zorunluluğunu hissediyorsun. Meselâ diyelim bir gece ben bu sabah otobüsü az kalsın kaçıracaktım, deli gibi koşmak zorunda kaldım demiş olsam Annie Hala koşabildiğim için şanslı sayılacağımı söyler. Mabel ise ses çıkarmadan sadece bakar.

Miranda: Ne iğrenç!

Caliban: Söylediklerime çok dikkat etmek zorunda kalırsın.

Miranda: Neden onların yanından ayrılmadın?

Caliban: Düşünmedim değil ama olmadı.

Miranda: Çünkü onlar yalnız iki kadındılar. Sen ise onlara destek oluyordun. Şimdi ise Avustralya'da senin başka akrabalarını perişan ediyorlar.

Caliban: Herhalde.

Miranda: Mektup yazıyorlar mı?

Caliban: Evet. Mabel yazmıyor.

Miranda: Birgün gelen mektuplardan birini bana okur musun?

Caliban: Sebep?

Miranda: İlgilendiğim için.

Caliban: (Kendinle mücadele etti) Bu sabah bir mektup aldım. (Birçok zorlamadan sonra sonunda cebinden mektubu çıkardı). Onların kafası pek işlemez.

Miranda: Aldırma. Mektubu baştan sona kadar oku.

★

Kapının yanına oturdu. Mektubu kelimesi kelimesine hatırlamıyorum ama şöyle bir şeydi: Sevgili Fred (O bana böyle der. Ferdinand adını sevmez) Yüzü şaşkınlıktan kızardı. Gönderdiğin mektubu ve parayı aldım. Çok memnun oldum. Tanrı da senin iyiliklerini karşılıksız bırakmasın. Steve amcan mal sahibi olmanın dertli bir iş olduğunu söylüyor. Evi kim temizliyor diye sormuştum. Cevap vermemişsin. Steve amcan, çocuklar, Gertie senin gelmeyiş sebebini anlıyamıyorlar. Gert bu sabah dedi ki "Senin burada olman gerekiyormuş. Senin yerin bizim yanımızmış". Sana minnettârım. Tanrı sana karşı olan hatalarımdan dolayı beni bağışlasın. Bu bana iyi bir ders oldu. Mabel'i tanıyamazsın. Güneşten simsiyah oldu. Burası toztoprak içinde bir yer. Herşey kirleniyor. Buradaki yaşantımız ona göre çok farklı. Dediğim gibi iyi bir kadın bul, evini temizlesin, ev işlerini yapsın.

Fred gözünü aç, paranı kaptırma. Bugünlerde namussuz insanlar fazlalaştı. (Temizleyici kadınlardan bahsediyor). Seni iyi yetiştirdim. Sakın hatalı hareket edeyim deme. Bir hayli büyüdün (Yirmi bir yaşını geçtin demek istiyor). Fakat çektiklerin için hâlâ üzülüyorum. (Yetim olarak büyümemi kastediyor).

Melbourne hoşumuza gitti. Büyük bir şehir. Gelecek hafta tekrar Bob ile karısının yanına Brisbane'e dönüyoruz. Karısı bize güzel bir mektup yazmıştı. Bizi istasyonda karşılayacaklar. Steve amcanla, Gert ve çocuklar sana sevgilerini gönderiyorlar. Mabel de.

Sana para için üzülmemeni söylüyorum. Geçinip gidiyoruz İnşallah evini temizletecek birini bulursun. Yalnız gençler pek iyi temizlik yapamıyorlar.

Bir sessizlik oldu.

Miranda: Bunu iyi bir mektup olarak mı kabul ediyorsun?

Caliban: Hep bu çeşit mektuplar yazıyor.

Miranda: Beni hasta etti.

Caliban: Öğrenimi yok ki.

Miranda: İngilizcesinden bahsetmiyorum. İğrenç bir düşünce tarzı var.

Caliban: Ama beni büyüten o.

Miranda: Evet o büyüttü. Ve seni tam bir aptal gibi yetiştirdi.

Caliban: Çok teşekkür ederim. Haklısın her zamanki gibi.

Miranda: Böyle konuşma. (Elimdeki örgüyü bırakıp gözlerimi kapattım)

Caliban: Senin yarın kadar bana patronluk yapmamıştır.

Miranda: Sana patronluk yaptığım yok. Sana bir şeyler öğretmeğe çalışıyorum.

Caliban: Onu küçüksememi, kendin gibi olmamı istiyorsun. Fakat sonunda beni bırakıp gideceksin. O zaman kimsem kalmıyacak.

Miranda: Şimdi de kendine acıyorsun.

Caliban: Anlamadığın tek şey bu. Senin gibileri bir yere girer, herkesle konuşabilir, herşeyi anlar. Fakat ne zaman...

Miranda: Kes sesini. Sızlanmağa başlamadan bile yeteri kadar çirkinsin.

Örgümü alıp bir kenara koydum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde ağzı açık bana bir şeyler söylemeğe çalıştığını

gördüm. Onu kırdığımı biliyordum. O bunu haketmişti. Üzgün üzgün bakıyordu.

Yanına yaklaşıp özür diledim. Elimi uzattım. Kabul etmedi. Acayipti. Demek gerçekten gururluydu. Bana kırılmıştı. Kolundan yakalayıp tekrar yanıma oturttum.

— Bak sana bir peri masalı anlatacağım, dedim.

Acı acı yere bakıyordu.

Bir zamanlar bir prensesi hapseden, onu şatosunun mahzenine kapatan çok çirkin bir canavar varmış. Her gece kızı yanına oturtur ve "Sen çok yakışıklısın benim kralım" demesini emredermiş. O da her gece "Canavarsın sen, çok çirkinsin" dermiş. Sonra canavar kırılır, üzülür ve gözlerini yere dikermiş. Böylece bir gece prenses: "Şunu yaparsan sana yakışıklısın derim" demiş. Fakat canavar "Yapamam, yapamam" diye cevap vermiş. Bu her gece sürüp gitmiş. Kızdan yalan söylemesini istemiş, kız söyleyememiş. Prenses, onun canavar ve çok çirkin olmaktan gerçekten hoşlandığını düşünmeğe başlamış. Sonra bir gün ellinci kere ona çirkin olduğunu söylerken canavarın ağladığını görmüş. Prenses o zaman demiş ki: "Eğer bir şeyi yapacak olursan çok yakışıklı olabilirsin" Yapacak mısın? diye sormuş. Canavar "Evet" demiş. Öyleyse beni serbest bırak" demiş. Canavar da onu bırakmış. Ve birdenbire canavarın o çirkinliği kaybolmuş. Çok yakışıklı bir prens oluvermiş. Prensesin peşinden gelmiş ve sonra birlikte mutlu bir ömür sürmüşler.

Anlattığım hikâyenin gülünç olduğunu biliyordum. Caliban sesini çıkarmadı. Gözleri hâlâ yerdeydi.

— Şimdi bir peri masalı anlatmak sırası sende.

O sadece:

— Seni seviyorum, dedi.

O anda benden daha gururlu davranmıştı. Ben kendimi onun karşısında küçülmüş, basitleşmiş hissettim. Ben durmadan onu terslemiş, onu yaralamış, ondan nefret et-

mıştım. Ne garipti ki sessizce birbirimize bakıyorduk. Hayatta bir iki kere duyduğum hissi şu anda duyuyordum. Ona garip bir şekilde yakınlaşmıştım. Bu ne aşktı, ne sempatiydi. Fakat bir kader birliğiydi. Tıpkı bir deniz kazası geçirip bir salda ikimiz kalmış gibiydik. Her bakımdan beraber olmak istemiyorduk ama yine de beraberdik.

Yaşadığı hayata çok üzülmüştüm. Duygusuz insanların arasında yetişmişti.

"Seni seviyorum" demesinde bile bir ümitsizlik vardı. Sanki "Ben kanserim" demişti.

Onun bildiği tek peri masalı.

★

Ekim 31

Hiçbir şey yok. Onu bu gece psikanaliz ettim. Birlikte Goya'nın resimlerine baktık. Fakat onun resimlerle ilgilendiği bile yok. Tek düşüncesi bana yakın olabilmek.

Beni burada hapsedip, elini bile bana sürmemesi manyaklıktan başka bir şey değil.

★

Aklıma G. P. geldi. Bir gece kendimi çok huzursuz hissetmiştim. Hemen soluğu onun atelyesinde aldım. Saat ondu. Pijamasını bile giymemişti.

Beni görünce:

— Yatacaktım, dedi.

— Müzik dinlemek istiyorum, dedim. Gitmek istedim fakat gidemedim.

— Geç oldu.

— Çok canım sıkılıyor da. Kötü bir gün geçirdim. Caroline de akşam yemeğinde bir takım yersiz sululuklar yaptı.

Yukarı çıktık. Sedire oturdum. Plâk koydu ve ışıkları söndürdü. Pencereden içeri süzülen ay ışığı bacaklarıma, dizlerime vuruyordu. Gümüş renkli bir ay. O da odanın diğer köşesindeki koltuğa oturdu. Karanlıkta kalıyordu.

Ay ışığında müzik dinlemek insanı dinlendiriyor, sıkıntılarından uzaklaştırıyor. Müzik sona erince G. P. beni hayâl âleminden ayırıp:

— Artık yatabilir miyim? diye sordu.

Hiçbir şey konuşmadan ayrıldık.

Eğer o gece arzu etmiş olsaydı, onunla yatmağa hazırdım.

★

Kasım 1

Yeni bir ay. Yeni bir şans. Tünel fikri iyice kafama yerleşti. Fakat kireçi kazımak gerekiyor. Dün koridorda gezinirken gözüme bir çivi takıldı. Eski koca bir çivi. Ta köşedeki duvara çakılı. Ona yakından bakmak için mendilimi kasten yere düşürdüm. Gözlerini benden ayırmadığı için çiviyi çıkarmam mümkün olmadı. Sonra birgün çivinin yanına yaklaşınca (O merdivenlerde hep otururdu) kasten dedim ki, "Bana bir sigara getir" Sigara paketi kapının yanındaki sandalyede duruyordu.

— Yine oynamağa çalıştığın oyun ne? diye sordu.

— Bir yere kımıldayacak değilim. Olduğum yerde duracağım.

— Neden gidip kendin almıyorsun?

— Çünkü erkeklerin bana kibar davrandıkları zamanları hatırlamak istiyorum.

Bu plânımın işe yarayacağını pek sanmıyordum ama yaradı. Birden yapabileceğim, alabileceğim hiçbir şey olmadığı kararına vardı. (Buraya çıktığım zaman herşeyi

kilitliyordu) Kapıdan içeri girdi. Sadece bir saniye. Fakat ben şimşek gibi çiviyi çıkarıp etekliğimin cebine attım ve o dışarı çıktığında beni bıraktığı yerde buldu. Bana güvenmesini sağlıyordum. Bir taşla iki kuş vuracaktım.

Büyük bir zafere ulaşacakmışım gibi geliyor bana.

Plânımı uygulamağa çalışacağım yarın. Günlerdir Caliban'a yaşadığımı annemden, babamdan ve herkesten saklamanın yersiz olduğunu anlatmağa çalışıyorum. Hiç olmazsa onlara hayatta olduğumu haber verebilsek. Bu gece yemekten sonra bana kâğıt getirmesini söyledim. Kâğıdı eldiven kullanarak alabilir. Böylece parmak izleri belli olmaz. Polise izi kaybettirmek için mektubu Londra'dan atmak gerekiyor. Londra'dan bana getirmesi için birçok şeyler ısmarladım. Gayem onu evden üç dört saat uzaklaştırmak ki, tüneli kazabileyim.

★

G. P.'nin ilişkisi olan o kadınla G.P.' nin evinde iki defa karşılaştım. Orada başkaları da vardı. Bunlardan biri kadının kocasıydı. İthalât yapan bir Danimarkalı.

Bir gün de onunla berberden çıkarken karşılaştım. Berbere, Caroline için randevu almağa gidiyordum. Üzerinde çok zeki bir kadın havası vardı. Benim yaşımdaki kızlar karşısında olgunluk taslayan kadın tipi. Ama aslında böyle olmadıklarını kendileri de bilirler ve gençleri kıskanırlar.

Beni kahve içmeğe götürdü. Bir bahane uydurmam hoş olmıyacaktı. Sanatıma saygı gösterdiğim kimselerden uzun boylu bahsetti.

Onun bir fahişe olamıyacağını biliyordum. Bana anlatmağa cesaret edemediği şeyleri gözlerinden okuyordum.

G .P. ile aramızda olanları bilmiyorsun demek ister gibi bir hali vardı.

Bana otuz yaşını aşmış olan Charlotte Street'ten, savaştan, Dylan Thomas'tan, G. P.'den bahsetti.

— G. P. senden hoşlanıyor, dedi.

— Biliyorum.

Aslında şaşırmıştım. Herhalde G. P. ona benden bahsetmiş ve bu konuyu bana açmasını istemişti ondan.

Sonra sözü kızına getirdi.

Kız on altısındaymış. Ona pek yaklaşamıyormuş. Onunla konuştuğu zaman kendisni hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissediyormuş. Kız anasından uzak durup onu seyredermiş.

Onun gibi kadınlar hep böyle bir duyguya kapılırlar. Biz gençtik. Genç görünmek zorunluluğunu hisseden orta yaşlı kimselerin durumlarını gülünç bulurduk. Onlar da bize ayak uyduramazlardı. Zaten biz de onların yanımızda olmasını istemezdik. Bizim gibi giyinmelerini, bizim kelimelerimizi kullanmalarını, bizim ilgilendiğimiz şeylerle ilgilenmelerini arzu etmezdik. Bizi o kadar kötü bir şekilde taklit ederlerdi ki, onlara saygı duymamız mümkün olmazdı.

★

Fakat onunla karşılaşıp G. P.'nin beni sevdiğini öğrenmiş olmam hoşuma gitti. Aramızda derin bir bağ vardı. G. P.'nin beni kendi tarzında sevmesi, benim ise ondan (bu aşk bile olsa cinsel değil) kendi tarzımda hoşlanmam. Bir uzlaşmağı körü körüne araştırma duygusu. Aramızda çözülememiş bir arzunun sisi ve üzüntüsü yükseliyordu. Bu diğerlerinin (o kadın gibi) anlamasına bile imkân olmayan bir şeydi.

Bir çölde kendilerini ve birlikte yaşayabilecekleri bir vaha bulmağa çalışan iki kişi.

Buna benzer daha birçok şeyler düşünmeğe başlamıştım. Kaderin bize yaptığı en korkunç zalimlik aramıza

yirmi yılı koymuş olmasıydı. Neden o benim yaşıtım değildi? Veya neden ben onunla ayni yaşta değildim? O zaman aramızdaki aşkı engelleyen o önemli faktör kalmamış olacaktı. Ama ne yazık ki kader aramızdaki o duvarı örüvermişti. Artık aramızda yükselen o duvarı daha fazla düşünemiyorum. Nasıl olsa biliyorum ki o duvar her zaman için bizi birbirimizden uzak tutacak.

★

Kasım 2

Akşam yemeğinden sonra kâğıdı getirdi ve bana gülünç bir mektup yazdırmağa başladı. Ve sonra başım belâya girdi. Küçücük yazımla ufak bir pusula hazırlamıştım. Bakışlarını benden uzaklaştırdığı anda o pusulayı zarfın içine iteleyiverdim. O kadar küçüktü ki, en ünlü casusların bile dikkatini çekemezdi.

Fakat onun gözünden kaçmadı.

Onu görünce allakbullak oldu. Herşeyi gerçeğin soğuk ışığı altında görmesine sebep oldu. Öylesine bir şaşkınlığa uğramıştı ki, çok korkmuştum. Kendisini bir katil olarak düşünemiyor, bana da saldırmıyordu.

Sonunda yanına yaklaşıp iyi davranmağa çalıştım. (çünkü onun mektubu atması gerektiğini biliyordum). Bu bir görevdi.

— Evime gitmeme izin vermiyecek misin?

— Hayır.

— Öyleyse bana ne yapmak istiyorsun? Benimle yatmak mı?

Benden gerçekten iğreniyormuş gibi baktı.

Aklıma başka bir fikir geldi. Karşısında rol yapmağa başladım. Bana ikinci bir mektup yazdırmasını söyledim. Tekrar zarfa bir göz attı.

Plânım gereğince onu Londra'ya göndermem gerekiyordu. Eline, alması için gülünç bir liste verdim (Listede yazılanların çoğunu istediğim yoktu. Ama onu meşgul etmem gerekiyordu). Londra'dan atılan bir mektubun takip edilmesinin imkânsız olduğunu söyledim. Sonunda razı geldi.

Bir ricada daha bulundum. Yok yok, rica ne demek emrettim. Bana George Paston'un resimlerinden almasını ve gerekirse onun stüdyosuna gitmesini söyledim.

Fakat stüdyosunun Hampstead'de olduğunu öğrenince bir şeyler sezmiş gibi oldu. Bu adamı tanıyıp tanımadığımı sordu. Hayır, sadece ismen tanıdığımı söyledim. Fakat pek inanmadı. Onun eserlerini pek bulamıyacağından korktuğum için az sonra benim arkadaşım olduğunu itiraf ettim. G. P. oldukça yaşlıydı. Fakat çok iyi bir ressamdı. Feci şekilde paraya ihtiyacı vardı. Onun resimlerine hayrandım. Onlardan bazılarını duvara asacaktım.

— Eğer resimleri ondan satın alırsak galeriye para ödemek zorunda kalmıyacağız. Ama görüyorum ki sen ona gitmeğe çekiniyorsun.

Caliban bu konu üzerinde düşüneceğini söyledi. Üzülmem için bir sebep yoktu çünkü yarın bu saatte burada olmıyacaktım. Kaçacaktım.

O kahvaltıdan sonra gidecekti. Demek ki, beş saat buradan uzaklaşmış olacaktı.

Bu gece Caliban için çok üzüldüm. Gittiğim zaman acı çekecekti. Hiçbir şey kalmıyacaktı. Bütün o cinsel bozuklukları, işe yaramamazlığı ve boşluğu ile yalnız kalacaktı. Böyle olmasını o istemişti. Aslında pek üzülmüyorum ama pek de sevinçli sayılmam.

★

Kasım 4

Dün hiçbir şey yapmadım. Bıktım.

Çok aptallık ettim. Dün bütün gün o uzaklardayken kaçmak için epeyi zamanım vardı. Karşılaşacağım zorlukları hiç düşünmemiştim. Çivi işime yaramamıştı. Bir taşı yerinden çıkartmak saatler sürüyordu. Taşın arkasında pek toprak yoktu. Başka bir taş çıkıyordu. Hem de öncekinden daha büyük. Duvardan başka bir taş daha çıkarttım. Fakat bu da işe yaramadı. Yine arkasından kocaman bir taş daha göründü. Ümitsizliğe düşmeğe başladım. Tüneli açamıyacağımı anlamıştım. Kapıyı yumrukladım. Onu çivi ile zorlamağa çalıştım fakat sadece elimi acıtmakla kaldım. Sonunda elim acımış, tırnaklarım kırılmıştı. Âletsiz bir şey yapacak kadar güçlü değildim. Hatta âlet bile olsa başaramıyacaktım.

Sonunda taşları yerine koydum ve deliği kapatmak için çimentoyu su ve talk pudrası ile elimden geldiği kadar karıştırdım. Birdenbire gerçeği görür gibi oldum. Tüneli kazmak için günler isterdi. Ben ise bu işi bir günde yapabileceğimi ummuştum.

O açıklığı gizlemek için saatlerimi verdim. Fakat bu da fayda vermedi. Sıvalar parça parça döküldü. Sonunda bu işten de vazgeçtim. Yaptığım iş kötü bir resmi andırıyordu.

Caliban eve döndüğünde hemen duvarı farketti. Zaten odaya her girişinde etrafı gözden geçirirdi. İşi buraya kadar ilerlettiğimi farketti. Ben yatağımda oturmuş onu seyrediyordum. Sonunda çiviyi bana fırlatıverdi.

★

Taşları yerlerine yerleştirdi. Duvarın kaya gibi sert olduğunu, delinemiyeceğini de belirtmeği unutmadı.

Gece boyunca onunla ne konuştum ne de aldıklarına

baktım. Aldığı şeyler içinde bir resim çerçevesi olduğunu gördüğüm halde.

Bir uyku ilâcı alıp akşam yemeğinden hemen sonra dosdoğru yatağa girdim.

Sonra bu sabah erken uyandım. O aşağı inmeden normal hareket etmeğe karar verdim.

Fakat teslim olmuş değilim.

Almış olduğu şeyleri açtım. Karşıma önce G. P.'nin bir resim çıktı. Bu, genç bir kadının çıplak bir pozuydu. Şimdiye kadar görmüş olduklarıma benzemiyordu. Herhalde bunu çok eskiden yapmış olacaktı. Kız hafifçe dönmüş, bir çengele ya elbisesini asıyor ya da çengelden elbiseyi alıyordu. Güzel bir kız mıydı bu? Bunu söylemek güçtü. Yaşattığı diğer eserler kadar değerli değildi ama canlıydı.

Resmi paketinden çıkartır çıkartmaz öptüm. Çizgilere çizgi oldukları için değil, G. P.'nin elleri dokunmuş olduğu için baktım. Bütün sabah.

Şimdi aşk yok. İnşallah var.

Caliban içeri girip beni neşeli görünce şaşırdı. Bütün almış olduğu şeyler için teşekkür ettim.

— Eğer kaçmağa kalkışmazsam bir mahkûm sayılmam. Artık bir daha bu konuya dönmiyelim .Anlaştık mı?

Adresini vermiş olduğum bütün resim galerilerine telefon etmiş olduğunu ve ancak bunu bulabildiğini söyledi.

— Çok teşekkür ederim. Bunu burada saklıyabilir miyim? Giderken sana bırakacağım.

— Senin de yaptığın bir resmi istiyorum.

Mektubu postalayıp postalamadığını sorduğum zaman "evet" dedi ama kıpkırmızı kesildiği de gözümden kaçmadı.

— Postalamış olduğuna inaniyorum. Zaten postalama-

mış olmak iğrenç bir aldatmadan başka bir şey değildir. Bu nedenle postalamış olduğundan eminim.

Fakat onun mektubu postaya atmaktan kaçındığını adım gibi biliyordum. Ama ona bu konuda tek bir şey söyleyecek değildim. Mektubu postaya atmış diye düşünecektim.

Geceyarısı. Yazılarıma son vermeliyim. Aşağı iniyor.

Almış olduğu plâkları dinledik. Bartok'un en güzel eserlerinden biri bana Collioure'da geçirdiğim geçen yazı hatırlattı. Tabiatın bütün güzelliğini orada görünce resim yapmaktan vazgeçmiştim. Bu gökyüzünün maviliğini, yaprakların yeşilliğini resimde canlandırabilmek imkânsızdı. Hele ağaçların gövdesine vuran güneşin o kızıllığını dile getirmek...

Yanımızda Fransız öğrencileri vardı. Dönerken bunlardan biriyle uzun uzun konuştum. Jean Louise. Yakışıklı, utangaç bir delikanlı. Onun İngilizcesi ne kadar berbatsa benim de Fransızcam o kadar berbattı. Yine de anlaşabilmiştik. Piero'dan çekinmiş, onu kıskanmıştı. Hele Piers elimi omuzuma atınca çıldırmıştı. Delikanlı papaz olmak istiyordu.

Piers bunu öğrenince iyice delikanlıyı alaya aldı. Ne yazık o zavallı Jean Louise'in benden hoşlandığını, bana karşı cinsel bir istek duyduğunu farkedemedi. Delikanlı utangaçlığından değil, rahip olmağa kararlı olduğundan ve başka bir dünyada yaşayacağından bana yaklaşamıyordu. Tıpkı birinin şimdiye kadar yapmış olduğu resimleri yokedip yeniden resme başlaması gibi. Piers ise onun için şöyle diyordu:

— İstediğin iddiaya girerim ki senin için çirkin hayaller kuruyor.

Piers'in Stowe'dan nasıl nefret ettiğini de biliyorum. Sanki birşeylerden nefret etmesi herşeyin çözümü olabilecek.

Daha sonra ona G. P.'den bahsettiğimde de şöyle demişti.

— Zavallı kurbağa! Bari seni unutmak için diz çöküp Tanrıya yalvarsa.

Valencia yakınında bir yerde Piers'in denize taş atmasını seyrediyordum. Genç bir ilâhı andırıyordu. Bronzlaşmıştı. Kara saçları vardı. Minny yanımda yatıyordu.

— Onunla yatabilir misin? diye sordu bana.

— Hayır, bilmem.

Piers yanımıza gelip Minny'nin neye güldüğünü öğrenmek istedi.

— Nanda bana bir sır verdi. Senin, dedi Minny.

— Nedir bu sır?

— Vücut mantığı yener.

Sonra bana gizlice dedi ki:

— İnsan onun yakışıklılığı karşısında aptallığını unutuyor. Ben olsam onunla evlenebilirim. Ama sen onunla evlenemezsin. Doğru düşünüyorum değil mi? Onunla ancak zevk için yatarsın. Çünkü günün birinde onunla sadece vücuduna âşık olduğun için yattığını ve birlikte yaşayamıyacağını anlarsın. Bu seni korkutuyor mu?

— Buna gelene kadar korkacak neler var.

— Seninle ciddi konuşuyorum. Onunla evlenecek olursan seninle asla konuşmam.

Minny ciddiydi. Bana çekingen çekingen bakıyordu. Ayağa kalkıp onu öptüm. Sonra delikanlıların yanına gittim. O hâlâ gözleri kumda olduğu halde oturuyordu.

Ona göre insan kafaca anlaşabileceği biriyle evlenebilirdi. Vücud güzelliği ikinci plânda gelirdi.

Şimdi G. P.'yi düşünüyorum. Piers'le karşılaştırıyorum. Hiç benzeyen tarafları yok. Piers sadece denize kararsız bir şekilde taş atan altın bir vücud.

★

Kasım 5

Bu gece Caliban'a cehennem azabı çektirdim. Elime geçirdiğim herşeyi fırlatıp attım. Önce yastıkları sonra tabakları. Onları parçalamanın özlemi içindeydim. Hayvan gibiyim. Şımarığım. O çok güçsüz. Bütün acılara katlanıyor. Oysa suratıma bir tokat indirmesi gerekir.

Onun o berbat tabaklarından bir kaçını daha kırmıyayım diye kolumdan tuttu. Hafifçe birbirimize değdik. Bir anda bu değişten tiksindim. Tıpkı bir buz parçasını andırıyordu.

Ona nutuk çektim. Kendisini ve hayatta ne yapması gerektiğini anlattım. Fakat beni dinlemedi. Onun hakkındaki düşüncelerimi duymak hoşuna gidiyor. Ne söylesem söyliyeyim umursamıyor. Artık yazmıyacağım. Duygu ve Duyarlık'ı okuyorum. Marianne'ye ne oluyor öğrenmeliyim. Marianne benim. Aslında ben olması gereken Eleanor.

Eğer Caliban'ın başına bir belâ gelecek olsa veya kalp krizi geçirse ne olur?

Ölürüm ben.

Buradan dışarı çıkamam. Önceki gün bu düşüncemin doğru olduğunu ispatlamağa çalıştım.

★

Kasım 6

Akşamüstü oldu. Öğle yemeği yemedim. Bir başka kaçma teşebbüsü. Bundan sonra kaçabilme ihtimâli de zayıfladı. O şeytanın ta kendisi. Apandisit hilesine başvurdum. Bunu haftalarca düşündüm. Oysa bu benim en son başvuracağım oyundu. Hatta belki bu defter onun eline geçer diye buraya bile bu tasarımı yazmamıştım.

Yüzümü talk pudrasıyla iyice ovaladım. Sonra o, ahşap kapıyı vurduğunda epeyi miktar kireçli su içmiştim İçeri girdiğinde beni hasta buldu. Rolümü büyük bir ustalıkla götürüyordum. Saçlarım karmakarışık vaziyette yatmış, karnımı tutuyordum. Üzerimde hâlâ pijamam ve sabahlığım vardı. Sanki son derece metinmişim gibi hafif hafif inliyordum. Neyin var? Neyin var? diye durmadan soruyordu. Binbir zorlukla konuşuyordum. Caliban beni hastahaneye götürmeğe uğraşıyordu. Ben de gitmekte israr ediyordum. Fakat ansızın kararından cayıverdi. "Sonu olur" diye birşeyler mırıldanıp dışarı fırlayıverdi.

Demir kapının açıldığını duydum (Hâlâ bakışlarımı duvarda gezdiriyordum) Fakat sürmelenmedi. Sonra dış kapı açıldı. Ve sessizlik oldu. Esrarlı bir hava esiyordu. Plânım birdenbire gerçekleşmişti. Ayağıma çorabı ve ayakkabıları geçirip demir kapıya doğru koştum. Kapı açıldı. Bunun bir tuzak olabileceğini düşündüm. Rolüme devam ettim. Kapıyı açtım ve cılız bir sesle ona seslendim. Halsiz halsiz topallamağa başladım. Aydınlığı görebiliyordum. Demek ki, dış kapıyı da kilitlememişti. Bir anda kafamda şimşek gibi bir şey çaktı. Ne yapacağını anlamıştım. Doktora haber vermeyecekti. Kaçacaktı. Ortadan kaybolacaktı. Fakat kamyonu alması gerekiyordu. Motor çalışsa sesini mutlaka duyardım. Fakat ses seda yoktu. Bir kaç dakika daha beklemek zorundaydım. Neyin ne olacağını bilmeliydim. Bu esrarengizliğe dayanacak daha fazla gücüm kalmamıştı. Kapıyı açıp dışarı fırladım. Ve Caliban karşımda duruyordu. Gün ışığında.

Bekliyordu.

Hasta rolüme devam edemedim. Ayakkabılarım ayağımdaydı .Elinde bir şey vardı (çekiç mi ne?) Gözlerini acaip acaip açmış, vahşi vahşi bakıyordu. Bana saldıracağından hiç şüphem kalmamıştı. Birbirimizin ne yapacağını bilmeden bir an durup bakıştık. Sonra o dönüp koştu. Sebe-

bini bilmiyorum ama onu kandırmağı düşünmedim. Peşimden geldi ve benim içeri girdiğimi görünce durdu. (Onun duracağını sezmiştim. Çünkü ondan kurtulmak için en emin sığınak odamdı). Kapıların sürgülenişini duydum.

Bu şekilde davranmakla hayatımı kurtarmış oluyordum. Eğer bağıracak veya kaçmağa kalkışacak olsaydım beni öldürecekti. Çünkü kendini kontrol edemediği anlar olmuştur.

Bu da onun başvurduğu bir oyun çeşidiydi.

★

Geceyarısı. Akşam yemeğimi aşağıya getirdi. Tek kelime konuşmadık. Akşamüstü onun bir karikatürünü yapmakla geçirmiştim. Tam giderken bunu kendisine gösterdim. Gülmedi. Sadece dikkatli dikkatli baktı.

— Bu karikatürü normal karşılıyorum, dedi.

Yani kendisiyle daha fazla alay edebileceğimi kastetmek istiyordu.

★

Beni de koleksiyonundan bir parça olarak kabul ediyor. Onun elinin altından kaçmağa çalıştığım zaman benden nefret ediyor. Yani ben daima cansız, esir edilmiş ve güzel olarak kalmak zorundayım. Güzelliğimin bir kısmının canlı oluşumdan ileri geldiğini biliyor fakat benim cansız olmamı da istiyor. Yani hem canlı hem cansız olacağım. Bugün bunu kuvvetli bir şekilde hissettim. Benim canlı olmam, değişmem, ayrı bir düşünceye sahip olmam belâdan başka bir şey getirmiyor.

O kaskatı, hareketsiz ve demir kaplı. Bana bir gün (ölüm şisesi) adını verdiği şeyi gösterdi. Ben bunun içine

hapsedilmişim. Ama yine de kaçabileceğimi düşünüyorum. Ümidim var. Fakat bu tamamen bir hayal.

Camın etrafında kalın, yuvarlak bir duvar yükselmiş.

★

Kasım 7

Günler nasıl uzayıp da gidiyor. Bugün dayanılmayacak kadar uzadı.

Tek tesellim G. P.'nin resmi. Burada tek yaşayan, tek yaratılmış olan bu resim. Uyanır uyanmaz ilk, uyurken de en son baktığım şey o. Karşısına geçip her çizgiyi ayrı inceliyorum.

Akşam yemeğinden sonra (normale dönmüştük) Caliban bana okuduğu kitabı verdi. "Okudum" deyiş tarzından "Pek üzerinde düşünmeğe değer bulmadım" der gibi bir hava seziliyordu.

Uykum kaçtı. Onunla konuşacağım.

★

Miranda: Bu, en iyi kitaplardan biri değil mi?

Caliban: Bana karışık geldi.

Miranda: Elbette. Yazar duygularını belirtmeğe çalışmış. Bütün hatalarına rağmen o bir insan. Ona karşı bir acıma duymadın mı?

Caliban- Anlatış tarzını beğenmedim.

Miran: Ben de senin konuşma tarzını beğenmiyorum. Adam yaşantısındaki bazı gerçekleri vermeğe çalışmış.

Caliban: Pek gerçekçi bir taraf bulamadım. Ailesi zengin. Bana göre öyle davranmamalıydı romanın kahramanı.

Miranda: Ben senin ne olduğunu biliyorum. Sen Denizlerin İhtiyar Kurdusun.

Caliban: O da kim?

Miranda: Sinbad'ın sırtında taşımak zorunda kaldığı o korkunç ihtiyar. Sen de her canlı, her dürüst ve her hür olan şeyin üzerine biniyorsun. Ve onu yıkmağa çalışıyorsun.

★

Onunla tartışmağa devam etmiyeceğim. Hayır, hayır kavga etmeyeceğiz. Çünkü sözlerimi durmadan çürütmeğe çabalıyor.

Bu bir gerçek. O Denizlerin İhtiyar Kurdu. Caliban gibi güzel şeyleri öldüren, bencil, basit, aptal insanlara katlanamıyorum. Doktorlar, öğretmenler, sanatçılar da bu tip duygulara sahip oldukları için onları hiç sevmem. Kendilerini beğenmiş olurlar, herkesi etraflarında döndürmeğe çalışırlar. Onlardan da nefret ediyorum. Çünkü onlar da insanlara düşmandırlar.

Kültürsüz kimselerden de nefret ediyorum. Özenti içinde olanlardan, kendilerinden bahsedenlerden nefret ediyorum. G. P.'nin dediği gibi Yeni Cereyanın insanlarından, altında arabaları olan zengin tabakadan, gösteriş meraklılarından nefret ediyorum.

Ben doğruluğa, hürriyete ve bir şeyler verebilmeğe aşığım. Yaratıcı güce tapıyorum. Ölmüş şeyleri saklamayanlara hayranım. Kendi hakları için çırpınan, şöhrette gözü olmayan, tembellik etmeyen, yalan söylemeyen sadece insan ve zeki olmağa çalışanlara hayranım. Evet, G. P. gibi insanları, bütün hatalarına rağmen seviyorum.

Bunlar aslında iyi kişiler bile değildirler. Zayıf anları vardır. Seks ve içki âlemleri. Ama bu tip insanlar ancak parmakla gösterilebilecek kadar azdır.

★

Kasım 9

Ben kibirliyim. O hayran olduklarımdan biri değilim. Ama onlardan biri olmak istiyorum. Fakat bu ayni şey demek değil.

Şüphesiz Caliban Yeni Cereyanın insanlarının bir örneği değil. O modası geçmiş bir tip. (Pikaba gramofon diyecek kadar). İnsanlar para harcamasını bilmedikten sonra neden para sahibi olurlar?

Caliban'ın kazanmış olduğu o kadar para aklıma her gelişinde hastalanıyorum. Tabii onun gibi zengin olmuş diğer kişileri de düşününce ayni şeyi hissediyorum.

Böylesine bencil, böylesine kötü ruhlu.

G. P. bir gün şöyle demişti.

— Namuslu fakirler parasız olan basit zenginlerdir. Fakirlik, iyi özelliklere ve gurura sahip olmak için onları zorlar. Fakat para sahibi olunca ne yapacaklarını bilemezler. O eski faziletlerinin hepsini unuturlar. Bu demektir ki bunlar, gerçek faziletler değildir. Onlar fazileti, daha çok kazanıp, daha çok harcamak olarak düşünürler. Paranın hiçbir şey ifâde etmeyen insanlarda bulunduğunu hayallerinden bile geçiremezler.

Ben yine de para istiyorum. Fakat bunun yanlış olduğunu biliyorum. G. P.'e inanıyorum. Bunu söylerken inanmak zorunda değildim. Fakat gerçeği görebiliyorum. Onun para için üzüldüğü pek görülmemiştir. Resim malzemelerini alacak, yaşıyacak, her yıl tatil yapacak kadar parası vardır. Onun gibi böyle düzinelerle var. Peter, Bill McDonald, Stefan. Onlar maddi bir dünyada yaşamıyorlar. Paraları olsa hemen harcayacaklar. Paraları olmazsa da öyle yaşayacaklar.

Caliban gibileri para kazanacak kafaya sahip değillerdir. Biraz paraları oldu mu, Yeni Cereyanın insanları gibi hayvanlaşıverirler. Yardım parası toplanırken bu tip korkunç insanlar beş kuruşluk yardım bile yapmazlar. Bur-

juva sınıfı ise sırf kendilerinden bahsedilsin diye para verirler. Zeki kimseler ya yardım yaparlar ya da namusluca yüzümüze bakıp "Hayır, yapamıyacağım" derler. Yardım yapmamaktan ötürü de utanç duymazlar. Fakat Yeni Cereyanın insanları adi tavırlar takınırlar.

Bugün Bach'ın bir plâğını getirdi. İki defa çaldım. Caliban güzel buldu ama müzikten anladığı için değil. Sevdiğim kısımları tekrar çalacağım. Karanlıkta yatakta yatacağım ve G. P.'yi düşünüp müziği dinleyeceğim. Caliban da gözlerini kapatıp yatıyordu. Sanki kendi mezarındaydı.

Bu gece Caliban aşağı inmekte gecikti.

— Neredesin? diye tersledim onu.

Şaşkın şaşkın yüzüme baktı ve hiçbir şey söylemedi.

— Geç kaldın gibi geldi bana.

Ne gülünç! Onun gelmesini istemiştim. Sık sık onun gelmesini arzuluyordum. Çünkü öylesine yalnızım ki anlatamam.

★

Kasım 10

Bu gece onun parası hakkında bir kavgaya tutuştuk. Ona bir kısmını vermek zorunda olduğunu söyledim. Fakat onun hiçbir şeye inandığı yok. Zaten esas kusuru da bundan geliyor ya. Hampstead'de yardım istediğim o adamı andırıyor. O da bana yardım parası toplayanlara inanmadığını, onların bu paraları diledikleri gibi harcadıklarını söylemişti.

Ona bu paraların bir gaye için sarfedildiğini söylemem faydasız oldu.

— Nereden biliyorsunuz?

Ona sadece paranın gerekli yere sarfedileceğini anlatabilirdim. Sonra adam benim bunlara inanacak kadar cahil olduğumu düşünerek gülümsedi.

Caliban bana avuç dolusu para harcıyor. Bu gösterdiği iyilikle beni öldürecek. Çukulatalar, sigaralar, yiyecekler ve çiçekler. Geçen gece bir Fransız esansı istedim. Bu bir kapristi ama odayı dezenfekte etmem gerekiyordu. Ne kadar banyo yapsam yine de kendimi temiz hissetmiyorum. Onunla beraber gidip en beğendiğim kokuyu almağı teklif ettim. Kabul etmedi. Bu sabah on dört değişik şişe ile geldi. Büyük bir çılgınlık yapmış en pahalı esansları almıştı. Sanki bir haremi vardı. Fakat aslında benim istediğim en güzel esans hürriyet.

Caliban başka bir dünyanın var olduğuna inanmıyor ama aslında o, o dünyada yaşıyor. Hapiste yaşayan biri varsa o da kendisi. Kendi nefret verici, dar dünyası içinde.

★

Kasım 12

Dün gece tek aklıma getiremediğim şey buradan kaçamamam. Şu anda öyle hissediyorum ki birdenbire üzerine atılıvereceğim. Bugün yarın gece için küçük bir parti yapmağa karar verdim. Ona karşı duygularımın değiştiğini, onun arkadaşı olmak istediğimi, Londra'da beraber olacağımızı söyleyeceğim.

Bu sözlerim tamamen yalan değil. Anlıyamadığım bir sorumluluk duygusu hissediyorum ona karşı. Sık sık ondan nefret de ediyorum. Ondan nefret etmem gerektiğini sanıyorum. Ama yine de bu nefretim devamlı olmuyor. Ona yardım etmek istiyorum. Onu tanıştıracağım kimseleri düşünüyorum. Caroline'in psikiatrist arkadaşına gidebilir. Emma gibi olup onunla evlenebilir ve mutlu sonuçlar elde edebilirim.

Sözünde durmasının yüzde bir ihtimâl olduğunu kendime söylüyorum. Ama sözünde durması gerekiyor.

G.P.'yi iki aydır belki de iki aydan daha uzun bir zamandan beri görmedim. Fransa'daydım,sonra İspanya'ya geçtim sonra da eve döndüm. (Onu iki kere görmeği denemiştim ama o bütün bir eylül ayında yoktu). Mektuplarıma tek bir kartla cevap vermişti. Hepsi o kadar.

Caroline'in yanına döndüğüm ilk gece ona telefon edip ziyaret etmek istediğimi söyledim. O gece bazı misafirleri olduğunu ileri sürerek bana ertesi gün için randevu verdi.

Beni gördüğüne sevinmiş gibi bir hali vardı. Ben de sanki kendimi güzel göstermiye çabalamıyormuşum gibi görünmeğe çalışıyordum.

Ona Fransa'yı, İspanya'yı ve her gördüğüm yeri, herşeyi anlattım. O da sözümü kesmeden beni dinledi. O süre içinde ne ile meşgul olduğunu söylemedi. Daha sonra yapmış olduğu resimleri gösterdi. Kendimden o anda utanıverdim. Çünkü benimle beraber tatil yapan arkadaşlar ve ben fazla bir şey yapmamıştık. Güneşte yatarak büyük sanat eserlerini seyrederek zamanımızı geçirmiştik. (Yani tembellik etmiştik).

Bir süre sessiz sessiz oturduk. Sonra bana:

— Seni özledim, dedi.

— İmkânsız.

— Beni huzursuz ettim.

Konuyu hemen değiştirdim.

— Antoinette'yi gördün mü?

— Hayır. Herhalde ona pasaportunu verdiğimi söylemiştim sana sanırım.

Başımı salladım.

— Bağışladın mı beni?

— Bağışlanacak bir şey olmadı ki.

— Hebrides'te hep seni düşündüm. Sana göstermek istediklerim vardı.

— Ben de İspanya'da bizimle olmanı arzuladım.

— Seninle evlenmeği düşünüyorum.

Ne sesimi çıkarabildim ne de yüzüne bakabildim.

— Yalnız olduğum zaman buraya gelmeni istedim çünkü bu kararım beni epeyi düşündürüyor. Senin iki misli yaşındayım. Seni görmemeğe karar verdiğim anlar da oluyor. Hatta buraya ilk geldiğinde bu kararımı açıklayacaktım. Beni huzursuz kılmana daha fazla katlanamıyorum. Fakat sen buraya gidip geldikçe huzursuzluğum devam edecek. Sana dolaylı olarak evlenme teklifinde bulunacak değilim. Benim nasıl biri olduğumu, baban yaşında olduğumu, güvenilir bir adam olmadığımı biliyorsun. Üstelik bana âşık da değilsin.

— Söyleyecek söz bulamıyorum.

— Kesin olarak cevabını bekliyorum. Beni tekrar huzura kavuşturmanı rica ediyorum.

Şaşırmıştım.

— Bir çok yönlerden benden daha olgunsun. Şimdiye kadar kimseye âşık olmamışsın. İhtimal hiçbir zaman da olmıyacaksın. Yirmi yaş en tatlı çağdır. Mantıklı olmağa çalıştım olamadım. Telefon ettiğinde bacaklarım heyecandan titriyordu Ben ihtiyar bir âşığım. Gülünç bir tip İçi geçmiş bir âşık.

— Neden benim hiçbir zaman âşık olmıyacağımı düşünüyorsun?

— İhtimal dedim.

— Henüz yirmi yaşındayım.

— Dişbudak ağacı ne kadar büyüse yine de dişbudak ağacıdır. Fakat ben yine (ihtimal) kelimesini kullandım.

— Sen ihtiyar değilsin. Aşkın yaşla bir ilişkisi yok.

Bana acı bir bakış fırlattı. Gülümsiyerek:

— Ama bazı kaçamaklarıma izin vermelisin, dedi.

Kahve pişirmek için o berbat, küçük mutfağa girdik. Burada onunla yaşamağa katlanamıyacağımı sanıyordum. Bu da iğrenç bir burjuva korkaklığı.

Arkası dönük benimle konuşuyordu.

— Sen buradan gidince seni unutmağı çok düşündüm. Sonra seni kendime çekebilmek için o İsviçreli kızla kendimi oyaladım. Ama seni unutmam imkânsızdı. Heryerde sen vardın. Anlıyor musun?

— Evet.

— Artık çocuk sayılmazsın. O bakışlarda çocuksu hava yok.

— Ne biçim bakıyorum ki?

— Kadınsı.

— Hoş bir kadın mı olacağım?

— Hoş da söz mü!.

G. P. samimiydi. İç dünyasını olduğu gibi açığa vuruyordu. Konuşurken gözlerini yerden kaldıramıyordu. Fakat bir ara beni kendine baktırdı. O anda bakışlarımız karşılaştı. Aramızda bir şey geçtiğini farkettim. Daha doğrusu bunu hissedebildim. Fiziki bir temas. Bizi değiştiriyordu. Onun kastetmek istediklerini ben de duyuyordum.

Gözleri üzerimde takılı kaldığı için şaşkına dönmüştüm.

— Lütfen bana öyle bakma, dedim.

Yanıma yaklaşıp koluyla omuzumu sardı. Sonra beni kibarca kapıya kadar uğurladı.

— Çok hoşsun. Arasıra da çok güzelleşiyorsun. Duygulusun. Sabırsızsın. Namuslu olmağa çalışıyorsun. Yaşının gerektirdiği gibi yaşamağı arzuladığın halde biraz ukalalık ve geri kafalılık yapıyorsun. Santrançı bile oldukça iyi oynuyorsun. Sahip olmak istediğim bir kız evlâtsın sen. İhtimal son bir kaç aydır seni istememe sebep de bu.

Beni kapıya doğru iteledi. Yüzü kapıdan tarafa dönük olduğundan onu göremiyordum.

— Kafanı bana çevirmediğin takdirde ancak bunları söyleyebiliyorum. Şimdi kafanı çevirmeden git.

Bir an omuzlarımı sıktığını hissettim. Sonra kafamın arka tarafını öptü. Beni kendinden uzaklaştırdı. Durup ar-

kama bakmadan iki üç basamak indim. Gülümsüyordu. Fakat bu acı bir gülüştü.

— Lütfen bana kararını çabuk bildir, dedim.

Başını salladı. "Hayır, gecikmem" mi, yoksa "Ümitli olma belki haber vermem epeyi uzun sürer" mi demek istedi. İhtimâl o da ne yapacağını bilmiyordu. Fakat üzgün bir görünüşü vardı.

Ben de ona üzgün üzgün baktım. Ama aslında hiç de kendimi üzgün hissetmiyordum. İhtimâl bu durum hoşuma gitmişti. Hayvanca bir duygu. Eve dönerken bir şarkı tutturdum. İşin romantik ve esrarengiz yönünü düşünüyordum.

Onu sevmediğimi bildiğini düşünüyordum. O oyunu kazanmıştım.

O günden sonra ne oldu?

O ilk ve ikinci gün onun telefon edeceğini düşünmekle geçti. Bu, bir çeşit istekti. Sonra düşündüm. Onu tekrar aylarca görmeyebilirdim. Belki de yıllarca. Bu gereksiz ve saçma bir fikir gibi göründü bana. Bir anda onu zayıf olarak düşünüp ondan nefret ettim. Eğer o kadar zayıfsa "Allah cezasını versin" dedim.

Sonunda iyi bir karara vardım. Haklıydı. En iyisi bütün ilişkilerimizi kesmek olacaktı. Kendimi sanatıma verecektim.

Ama yine de aklıma takılan bir fikir vardı. Acaba ona âşık mıydım? Fakat bu kadar şüphe içinde olduğuma göre âşık olmam imkânsızdı.

Ve şimdi neler hissettiğimi yazmak zorundayım. Çünkü tekrar değiştim. Gerçeği biliyorum ve hissediyorum.

★

Bakışlar, bakışlardan bir sonuca varmak aptalca bir hata. Piers beni öptüğü zaman heyecanlanıyordum. Piers tıpkı çirkin bir resmin güzelce çizilmişine benziyordu.

Piers ahlâken ve ruhen çirkindi. Aptal, gösteriş meraklısı.

G. P.'nin bütün kadınları kendisine çekebildiğine göre sevişmek için gerekli olan herşeyi bilmiş olması gerekiyor.

Benimle sevişmesini hayal ediyorum ve bu beni iğrendirmiyor.

Sonra zayıflığı aklıma geliyor. Beni aldatabileceğini düşünüyorum. Oysa ben evliliği, gençlere ait bir macera olarak kabul ediyorum. Ayni yaştaki iki kişinin birleşmesi, hayatı aynı açıdan görmesi, birlikte büyümesi.

Ben dünyayı çok az tanıdım. G. P. birçok bakımlardan benim için ideal. Onun özellikleri kimsede yok.

İki yıl önce kendimden büyük birine âşık olacağımı aklıma bile getirmezdim. Arkadaşlarıma ancak yaşıtların birbirlerini sevebileceklerini iddia ederdim. Ama artık böyle düşünmüyorum. Kendimden büyük birine ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Çünkü karşılaştığım delikanlılar bana hiçbir şey vermiyor.

★

Kasım 18

Beş gündür hiçbir şey yemedim. Sadece su içtim. Bana yemek getiriyor fakat ben tek lokmaya bile el sürmüyorum.

Yarım saat önce ayağa kalktım. Bayılacak gibi oldum. Tekrar yerime oturmak zorunda kaldım. Şimdiye kadar kendimi hiç bu kadar hasta hissetmemiştim. Karnım ağrıyor, halsizim. Fakat bu başka bir şey. Bir uyarma.

Onun için ölecek değilim.

Yiyeceğe ihtiyacım yok. Ona ve hayvanlığa karşı kinle doluyum.

İğrenç korkaklığı. Bencilliği.

★

Kasım 19

Canım bazan yazmak istiyor bazan istemiyor. Aramızdaki o küçük dostluk, insanlık, iyi davranışlar kayboldu.

Artık birbirimize düşmanız. Söylediği şeylerden benden nefret ettiğini anlıyorum.

Benim varlığımdan nefret ediyor. İşin esası bu.

Gerçi bunu tam olarak bana söylemiyordu, çünkü şimdilik bana iyi davranmağa uğraşıyor. Şimdi bana eskisinden daha yakın. Bir gün uyanırken kendi kendine ondan nefret ediyorum, diye söylendi.

Veya buna benzer iğrenç bir kaç kelime.

Kloroformun etkisinden çıkıp yatakta kendime gelirken çırılçıplak olduğumu farkettim. Üzerimde ne var ne yok hepsini çıkartmıştı.

O ilk gece sinirden çıldıracak gibi oldum. İğrendim. O hayvan pençesini andıran elleri vücuduma değiyordu. Ayağımdaki çorapları, iç çamaşırlarımı çıkartmağa çabalıyordu.

Sonra aklıma kötü bir düşünce saplandı. Ne yapacağını anlamıştım ama düşündüğüm gibi olmadı. Bana saldırmadığını görünce üzerine hücum etmekten vazgeçtim.

Her yer korkunç bir sessizlik içindeydi.

O sırada aklıma iki düşünce saplandı.

Birincisi; Doğru olduğuna inandığı çılgınca bir fikir ile beni böylesine iğrenç bir şekilde soymuş olabilmesiydi. Herhalde üzerimdeki elbiselerle rahat yatamıyacağımı düşünmüştü.

Belki de bana sahip olmak istemiş fakat yapamamıştı. Şövalyelik ruhu galip gelmişti. Şans yüzüme gülmüştü.

Ama yine de bana el sürmemiş olması beni bir yerde korkutmuştu. Acaba o nasıl bir insandı?

Şimdi aramızda büyük bir uçurum açılmıştı. Bunun kapanmasına asla imkân yoktu.

Şimdi beni dört hafta sonra serbest bırakacağını söylüyor. Boş konuşma. Ona inanmıyorum. Onu ölümle tehdit edecek kadar da ileri gittim.

Daha önceden ne kadar yanlış fikirlere sahip olduğumu artık görebiliyorum. Meğer bugüne kadar gözlerim kapalı yaşıyormuşum.

Caliban'ın karşısında bir fahişeden farkım yok. Yani şunu demek istiyorum. Bütün parasını bana harcamasına izin veriyorum. Bunun doğru bir hareket olduğunu kendime söylemekle beraber doğru olmadığını da biliyorum. Caliban'a karşı bir yere kadar minnettâr olduğumu hissettiğim için ona karşı iyi davranıyorum. Hatta onunla alay ettiğim, ona bağırdığım, suratına tükürdüğüm zaman bile. Hatta onu bunu kırdığım zaman bile. Çünkü bu yaptığım hareketler bir yere kadar onunla ilgilendiğimi gösterirdi. Fakat bundan sonra davranışlarım tamamen değişmeliydi. Buz gibi olacaktım. Onu ölüme sürükleyecek olan bir soğukluk.

Bir çok bakımlardan o benden aşağı. Onun benden tek üstün tarafı, beni burada alıkoymasındaki kudretiydi. Tek gücü buydu işte. Yoksa benden iyi davranışlara, fikirlere ve konuşma kabiliyetine sahip olamadığı gibi bu bakımlardan bana yakın bile değildi. Böylece bir fırsatını bulup onu silkeleyip atıncaya kadar o denizlerin ihtiyar kurdu olarak kalacaktı. Bu da ancak zorla elde edilebilecek bir şeydi.

Burada oturmuş Tanrıyı düşünüyorum. Artık Tanrıya da inancım kalmadı. Böyle düşünen sadece ben değilim. Savaş içinde bu şekilde yaşamak zorunda kalan milyonlarca insan bu düşünceye sahip. Anne Frank'lar gibi. Hürriyete kavuşmak için dua ettiğiniz zaman sadece dua ettiğiniz için huzura kavuşursunuz. Veyahutta işler yolunda gider ve siz serbest kalırsınız. Ama Tanrı dualarınızı duyamaz. Şunu demek istiyorum belki Tanrı dünyayı yaratmış

tır fakat o kişilerle ilgilenmemektedir. Bu dünyayı öylesine plânlamıştır ki, kimi insan mutludur, kimi insan üzgündür, kimi şanslıdır, kimi şanssızdır. Kimin üzgün, kimin mutlu olduğunu Tanrı bilmez ve umursamaz. Demek ki Tanrının varlığı gerçek değildir.

Bu son birkaç gün içinde kendimi Tanrısız hissediyorum. Şu anda daha temizim, bir çok şeyleri daha iyi görebiliyorum fakat yine de bir Tanrıya inanıyorum. Fakat o çok uzaklarda, çok soğuk ve matematik bir düşünceye sahip. Bizler sanki Tanrı yokmuş gibi yaşamak zorundayız. Dualar, yapılan ibadetler hepsi gülünç, hepsi faydasız.

İnsanlar bazan yaşıyabilmek için bir takım prensiplerini bozmak zorundadır. Körü körüne şansınıza veya Tanrının size iyilik yapacağına inanmak faydasızdır. Kendinizle mücadele etmek ve zorluklara karşı koymak zorundasınız.

Gökyüzü bomboş. Güzel bir berraklığa ve boşluğa sahip.

Sanki mimarlar ve inşaatçılar kendi yapmış oldukları binalarda yaşıyorlar. Mutlaka bir Tanrı olması gerekiyor fakat o bizim hakkımızda hiçbir şey bilmeyebilir.

★

Ayni gece ona karşı hep kötü davrandım. Bir kaç defa o benle konuşmağa çalıştı fakat her seferinde onun ağzını kapattım. Bana bir şey getirmesini isteyip istemediğimi sordu. Ben senin esirinim, verdiğin yiyecekleri sadece yaşayabilmek için yemek zorundayım, şimdiden sonra aramızdaki ilişkiler bir mahpus ile bir gardiyanın ötesine geçemiyecek, lütfen şimdi beni rahat bırak, dedim.

Brçok okuyacak şeyim olduğu için şanslıyım. O bana sigara ve yiyecek getirmeğe devam ediyordu. Bunları getirmemiş bile olsa ondan isteyecek değildim.

O insan değil sadece insan gibi çizilmiş boş bir şekil.

★

Kasım 20

Bakışlarının üzerimde gezmesini arzu etmiyorum. Öğle yemeğinde bana fasulye (konserve) getirdi. O sırada ben yatağımda kitap okuyordum. Bir an durdu. Sonra dışarı çıkmak üzere kapıya yöneldi. Birden masaya atladım, tabağı yakaladığım gibi suratına fırlattım. Fasulyeyi sevmediğimi bilirdi. Tenbelliğinden gidip konserve almıştı. Aslında sinirlenmediğim halde sinirlenmiş pozu takındım. Tertemiz elbiseleri iğrenç bir şekilde lekelenmiş olduğu halde bana koyun gibi bakıyordu. Öğle yemeği istemiyorum, diye onu tersledim ve arkamı döndüm.

★

Akşamüstü durmadan çukulata yedim. Akşam yemeğine kadar bir daha görünmedi. Bu sefer sevdiğim yiyecekleri getirmişti. Havyar, sardalya balığı, piliç ve daha bayıldığım birçok şey. Bu durum karşısında ona minnettâr kalmamak imkânsızdı. Fakat bu hissimi ona göstermemeğe çalışıyordum.

Karşımda son derece mütevazı bir şekilde duruyordu. Sanki bana teşekkür etmen gereksiz, sen her türlü güzel şeye lâyıksın der gibi bir havası vardı. Masayı hazırlarken içimden kahkahalarla gülmek arzusu geldi. Ne korkunç bir şey. Kendimi yatağa atıp haykırmak istedim. Karşımda o kadar iyi hareket ediyordu ki, birdenbire şımarıverdim.

Burada kaldığımdan beri bir saatim bir saatime uymuyor, bir an bir şey yapmağa karar veriyor, sonra ondan vazgeçip başka bir şey yapmağa karar veriyorum.

Ona karşı iyi davranmak istemiyordum. Ve davranmıyacaktım da. Fakat bu karara varırken kendimle çok mücadele etmiştim. Güldüğümü göstermemek için hemen arkamı dönüyordum. Eğer o anda benim yüzümün gülümsediğini görseydi mutlaka şaşkınlıktan yapacağını bile-

mezdi. O kapıyı kapar kapamaz kahkahaları koyuyordum. İsterik bir davranış.

Şu son günlerde yaptığım bir şey var. Durmadan kendimi aynada seyretmek. Bir an kendimi hayal gibi gördüm. Ben neyim? Burada ne işim var benim?

Bütün bunlara sebep çok çok yalnız oluşum. Ancak benim gibi böyle hapsedilmiş bir insan bu halimi anlıyabilir. İşte böyle esrarengiz bir durumda, korkunç bir sessizlik içinde burada oturuyorum.

★

Gece yarısı. Uyuyamıyorum.

Kendi kendimden nefret ediyorum.

Gecenin katili gibi hissediyorum kendimi.

Artık eski kişiliğime dönemiyeceğim.

Yazı yazmak çok zor.

Ellerim bağlı, ağzımdaki tıkacı çıkarmak zorundayım.

Herşey öğle yemeğinde başladı. Artık ona karşı iyi olmak zorundayım. Çünkü biriyle konuşmak ihtiyacını hissediyorum. Ne de olsa o da bir insan. Öğle yemeğinden sonra bir iki çift söz etmek için onu çağırmak istedim. İki gün önce vermiş olduğum karardan döndüğümü hissediyorum. Böylece yeni bir karara vardım. Artık ona hiç bir şey fırlatıp atmıyacağım. Çünkü ona ne kadar kötü davranırsam davranayım o bana sırtını çevirmiyor. Yukarı çıkıp bir şeyler bulmalıyım. Kafamda çeşitli fikirler dönüp dolaşıyor. Akşam yemeğinde ona iyi davrandım ve ona banyo yapmak istediğimi söyledim. Yukarı çıkarken bir ara gözüme küçük bir balta takıldı. Bu mutfağın penceresinin içinde duruyordu. Dışarda tahta kırıp saklamayı unutmuş olmalıydı.

Banyoda kaldığım müddetçe düşünüp durdum. Yapılması gereken bir şeye karar verdim. Baltayı yakalayıp sivri ucu ile onu yaralamak zorundaydım. Fakat en iyi yerin

kafası olabileceğini düşünmemiştim. Mutfak kapısından dışarı çıkarken elimdeki eşyaları yere düşürdüm. Sonra onların nereye gittiğini görmek için pencere kenarına doğru yürüdüm. O sırada isteğim yerine geldi ve o yere saçılanları toplamak için öne doğru eğildi. Hiç sinirli değildim. Rahatça baltayı aldım. Tıpkı kötü bir rüyada yaşar gibiydim. Baltayla ona vurmak zorundaydım, yapamıyordum. Fakat yine de buna mecburdum.

O sırada o doğrulmağa çalışırken baltayı indirdim. Fakat yeterince vuramadığım için kenara yuvarlandı. Fakat yere yıkılmadığı için hâlâ beni tutuyordu. Birden bir gerçeği sezdim. Ya ben onu öldürecektim ya da o beni. Tekrar ona vurdum. Fakat o kolunu kaldırıp beni bir kenara iteledi.

Bu korkunç bir sahneydi. Tıpkı hayvanlar gibi böğürmeğe, debelenmeğe başladı. Şişman bir kadının otların üzerinden kalkmağa çabalaması gibi bir hali vardı.

İkimiz birlikte ayağa kalktık. O beni sert bir hareketle kapıya doğru itti. Yine ondan iğrenmeğe başlamıştım.

Bir ara sesimin dışardan duyulabileceğini düşündüm. Fakat hava rüzgârlı, yağmurlu ve soğuk olduğundan dışarda kimsecikler olmayabilirdi.

Yatakta yatıyorum. Artık gözyaşlarım kesildi. Karanlıkta saatlerdir düşünüyorum.

★

Kasım 22

Kendimden utanıyorum. Birine karşı zor kullanmak, sert hareketlerde bulunmak büyük bir yanlışlık. Bu vaziyette onun seviyesine inmiş oluyorum. Yani mantığın gücüne ve insanlığa inanmamış durumuna düşüyorum.

Ona karşı yeni bir taktik kullanmak zorundayım. Mahpus - gardiyan fikri çok saçma. Artık onu tersleyecek de-

ğilim. Beni sinirlendirse bile sesini çıkartmıyacağım. Ona yakınlık göstereceğim, anlayışlı davranacağım. Sanat ve diğer konular hakkında bazı şeyler öğreteceğim.

Ben dürüst bir insanım. Dürüst olmaktan da utanmıyorum. Caliban'ın beni insanlık dışı hareketlere sürüklemesine izin vermeyeceğim.

Gece ona karşı iyi davrandım fakat o nedense çok sinirli. Bana güvenmiyor. Bir bakıma da haklı. Ona karşı çoğu zaman hayvanca davrandım. Şimdi kendimden nefret etmeğe başladım. Sanat hakkında ona bir şeyler vermeğe çalışıyorum. Fakat o bunları anlamıyor. Onun (büyük sanat) dediği şey,müzelerde saklı olan eserlerdir. Onun için canlı olan sanat eserleri şaşırtıcı şeyler. Onun gibi ayni düşüncelere sahip birçok insanların bulunduğunu biliyorum.

★

Kasım 23

Caliban'la aramızda bir savaş var. Ben kendi silâhlarımla savaşmak zorundayım. Yoksa onun silâhlarıyla ona karşı koyacak değilim. Yani bencillik yapmadan, vahşileşmeden, utanç ve kin duymadan.

★

Kasım 24

Ümitsizim. Kaçamıyacağım. Resim yapmak, plâk çalmak, okumak artık bana huzur vermiyor. Yabancı insanların yüzlerini görmek istiyorum. Tıpkı korkunç şekilde susamış, arka arkaya su içen insan gibiyim. Bir yerde okuduğum bir şeyi hatırlıyorum. Şimdi insan nasıl on yıldan fazla hapiste kalamazsa yalnızlığa da bir yıldan fazla dayanamaz.

Zaman durmuş sanki. Yemin ederim ki, ben buraya geldiğimden beri dünyadaki bütün saatler sanki yüzyıllarca geriye gitmiş.

Buradaki yaşantımdan yakındığım yok. Lüks bir hapis hayatı sürüyorum. Sadece dış dünya ile olan bütün ilişkim kesilmiş vaziyette. Ne gazete okuyabiliyor, ne de radyo dinleyebiliyorum.

Yatakta yatıp saatlerce kaçma yollarını düşünüyorum.

Sonu gelmeyen düşünceler.

★

Kasım 25

Akşamüstü. Bu sabah onunla konuştum. Karşıma onu bir model gibi oturttum. Sonra ona gerçekte benden ne istediğini sordum. Onun metresi mi olmalıydım? Bu sorum onu şaşkına çevirdi. Yüzü kıpkırmızı kesildi ve bunu Londra'da da satın alabileceğini söyledi.

Ona bir Çin kutusundan başka bir şey olmadığını anlattım. Evet, o öyleydi. Sevmek zorunda olduğum biriydi o. vücudumla, kafamla.

Ona saygı göstermeliydim. Onu okşamalıydım. Ama bunlar imkânsızdı. Ona karşı bir yakınlık duymama imkân yoktu.

Ölmek istemiyorum. Yaşamak istiyorum. Yaşayacağım.

★

Kasım 26

Bana körü körüne âşık. Bu ümitsizce aşktan büyük zevk duyuyor. Fakat ben yaratıcı olmayan insanlardan, kendi iğrenç zevklerinin esiri olanlardan nefret ederim.

★

Şu ilk günlerde ölümden çok korkuyordum. Fakat içimde bir gelecek düşüncesi yaşadığı için ölmek istemiyorum. Acaba hayat bana ne hazırlıyor merak ediyorum.

Beş yıl, on yıl, otuz yıl içinde ne olacak? Evleneceğim adamı, yaşayacağım yerleri bilmek istiyorum. Cıvıl cıvıl çocuklar. Yeni bir çağ başlıyor. Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum ama yine de bu çağ içinde yaşamak çok güç.

Ben kendi yaşıma hayranım.

★

Şimdi kimse benim hayatta olduğumu bilmiyor. Bir ölü olduğumu kabul etmeliyim.Çünkü gerçek bu.

Eğer G. P. beni gerçekten sevmiş olsaydı beni uzaklara göndermiyebilirdi. Ya da beni çok sevdiği için kendinden uzaklaştırdı.

★

Kasım 27

Geceyarısı.

Hiçbir zaman kaçamıyacağım. Bu, beni çıldırtıyor. Mutlaka, mutlaka bir şeyler yapmalıyım.

Bazan avaz avaz bağırmak istiyorum. Sesim boğuklaşıncaya kadar.Ölüme sürüklenecek kadar.

Artık yazı yazamıyorum. Kelimeler tükendi.

Korkunç bir ümitsizlik içindeyim.

★

Beni buraya getirdiği zaman acaba ne düşünmüştü? Plânlarında bazı aksayan şeyler olmuştu. Ben onun hayallerindeki kız gibi hareket etmiyordum.

Acaba rüyasındaki kız gibi hareket edinceye kadar mı beni burada alıkoyacak?.. Ona sarılmamı, onu öpmemi, ona tatlı sözler söylememi mi bekliyor?..

★

Kasım 28

Bugün korkunç bir karara vardım.

Onunla yattığımı hayal ediyorum.

Çünkü sadece onu öpmem faydasız. Ona korkunç bir şok geçirtmek için böyle yapmam gerekiyor. Ancak o zaman beni serbest bırakabilecek. Çünkü insan kendisine teslim olan birini daha fazla yanında alıkoyamaz.

Ben onun hâkimiyeti altında olacağım. Polise baş vuramıyacağım.

Bütün aşk oyunlarını düşündüm. Keşke erkekler hakkında daha fazla bilgim olsaydı. Piers'in bana İspanya'da teklif ettiği şeyi onun yapmasına izin verecektim. Beni istediği zaman yatağına alabilecekti ama işi ileriye götürmeden. Ona "dur" dediğim zaman duracaktı. Ama durmayacak olursa bu tehlikeyi de göze alacaktım. Hatta hürriyetime kavuşabilmek için ondan bir çocuk bile doğurabilirdim.

O bir takım sırları olan bir insandı. Benim vücudumu istemiş olması şarttı.Belki de erkekliği yoktu. Ancak yatağa girdiğimiz zaman bunu anlıyacaktım.

★

Şu son günlerde G. P. için fazla bir şey yazmamakla beraber saatlerimin çoğu onu düşünmekle geçiyor. Hergün ilk ve son olarak baktığım şey, onun yaptığı resim. Ona modellik yapan tanımadığım kızdan nefret etmeğe başladım. Mutlaka onunla yatmıştır. Belki de onun ilk karısıydı. Serbest kalır kalmaz ona soracağım bunu.

Fakat tabii ilk yapacağım şey, ailemi görmek olacak. Ondan sonra da onu görmeğe gideceğim. Ondan uzak kaldığım günlerde hep onu düşündüğümü söylemek için şimdiye kadar karşılaştığım en önemli insan o. Onun yatmış olduğu her kadını kıskanıyorum. Ona âşığım diyemiyece-

ğim çünkü aşkın ne olduğunu bilmediğimi şimdi anlamağa başladım. Herkese göre aşk ve evlilik kavramları değişiyor.

Belki de ona âşık olduğumu söylediğim zaman beni soğuk karşılayacak. Çok genç olduğumu söyleyecek. Bana karşı hiç bir zaman ciddi olmadığını ileri sürecek. Daha buna benzer binlerce fikir aklımdan gelip geçiyor. Ama korkmuyorum. Her tehlikeyi göze almağa razıyım.

Belki de şu anda biriyle bir macera yaşıyordur.

Geri geldim çünkü sana âşık olmadığımdan emin değilim diyecektim.

Ona beni hapseden adamın karşısında çırılçıplak kaldığımı söyleyecektim. Artık ben aşağılık bir insan oldum.

Onun bana sahip olmasına izin verecektim. Fakat yine de onun bir başkasıyla gizliden gizliye ilişki kurmasını görmeğe tahammül edemiyordum. Böyle bir şey karşısında solacak veya yıkılacaktım.

Benim için önemli olan cinsel yaşantı değil, aşktı. Bu akşamüstü G. P.'ye benim tarafımdan bir mektup postalaması için Caliban'a rica etmek istedim. Çılgınca bir istek. Onu postalamıyacağı muhakkaktı. İçinde bir kıskançlık belirecekti. Fakt şu anda merdivenleri tırmanıp stüdyonun kapısını açmağa, onu iskemlesinde otururken görmeğe o kadar ihtiyacım var ki. Benimle ilgilenmiyecek dahi olsa yine de onu görmek istiyordum. Çünkü o baygın gülüşüyle ve mahzun bakışlarıyle herşeyi bir çırpıda anlıyacaktı.

Faydasız bir düşünce. Resime başlamadan önce fiyatını koymak gibi bir şey.

Yarın. Şimdi harekete geçmem gerekiyor. Bugün on üç defa Caliban yerine Ferdinand diye çağırdım ve o korkunç yeni kravatını çok beğendiğimi söyledim. Ona gülümsedim. Sanki herşeyi hoşuma gidiyormuş gibi ona bakmağa çalıştım. Fakat o bendeki bu değişikliğin farkında

değilmiş gibi davranıyor. Yarının ona ne hazırladığından haberi yok. Şimdiye kadar nereye gittiğimi, neler yapmak istediğimi bilmişimdir ve herşey arzu ettiğim gibi olmuştu. Çünkü gittiğm yolu biliyorum. Çeşitli şeylerde şansım bana yardım etmiştir.

★

Kasım 30

Tanrım.

Korkunç bir şey yaptım.

Bunu buraya yazmalıyım.

Çok hayret verici bir durum fakat olan oldu. O odur ben benim. Değişemeyiz.

Şimdi herşey eskisinden daha kötü.

Bunu bu sabah yapmağa karar verdim. Olağanüstü birşeyler yapmanın gerekli olduğunu biliyordum. Onun kadar kendime de şok geçirttim.

Banyo yapacaktım. O gün ona çok iyi davrandım.

Banyodan sonra ateşin karşısına geçtim. Onun iyiliğini düşünerek çıplak ayaklarımı meydana çıkardım. Sinirliydim. Bu işi başarıp başaramıyacağımı bilmiyordum. Ve ellerim yine bağlıydı. Arka arkaya üç bardak beyaz İspanyol şarabı içtim.

Sonra gözlerimi kapatıp görevime başladım.

Onu oturttum. Ben de kucağına oturdum. O öylesine şaşkındı ve öylesine buz gibiydi anlatamam. Buna rağmen başladığım işe devam etmek zorundaydım. Belki o anda bana sarılacak olsa onu durduracaktım. Sabahlığımın önünü açtım ve kucağında oturmağa devam ettim. Sanki birbirimizi daha önce hiç görmemiş gibiydik ve bu gülünç bir parti oyunuydu. Bir partide birbirinden hoşlanmayan iki yabancı gibi bir halimiz vardı. Ben öpmesi için onu zorladım. O korkarak kaçındı. Sen öpmezsen ben öperim, de-

dim ve onu öptüm. O da bana karşılığını verdi. Dudakları tatlıydı. Tertemiz kokuyordu. Gözlerimi kapattım. Hiç de fena bir başlangıç değildi.

Fakat birden kalkıp pencereye gitti ve bir daha geri dönmedi. Kaçmak istiyordu fakat kaçamıyordu. Yarı dönük vaziyette masanın yanında dururken ben kısmen soyunuk ateşin başında diz çökmüş, ilgi çekmek için saçlarımı dökmüştüm. Sonunda onun yanına gidip onu ateşin başına döndürmek zorunda kaldım. Ellerimi çözdürttüm, sonra onu ve kendimi soydum.

— Sinirlenme. Bunu ben istiyorum. Normal ol, dedim.

Fakat o olamadı. Onun arzularını kamçılayabilmek için elimden geleni yaptım. Fakat hiçbir sonuç elde edemedim. Bir kere bana sıkıca sarıldı. Sanki ümitsizlik içinde hareket eden bir hayal gibiydi.

Yapamıyacaktı.

Erkeklik gücü yoktu.

Ayağa kalktım, sedirin üzerinde yanyana yatıyorduk. Sonra yanında diz çöküp üzülmemesini söyledim. Ona bir anne gibi şefkat gösterdim. Tekrar giyindik.

Sonra yavaş yavaş gerçek kişiliğini ortaya koymağa başladı. Bir psikiatrist ona hiçbir kadınla sevişemiyeceğini söylemiş. Sadece ikimizin beraberce yatakta yattığını hayal etmeğe alışmış. Böyle yapmağı teklif ettim. Onu da kabul etmedi. Bütün o hayvanca davranışların, tatsızlığına rağmen kalbinin derinliklerinde sonsuz bir masumiyet yatıyordu. Bu onu idare ediyordu. Bu duygusunu korumak zorunda olduğunu hissediyordu. Beni sevdiğini de inkâr etmiyordu.

— Senin sevdiğin kendi sevgin. Buna aşk denmez. Bu sadece bencillik, düşündüğün ben değilim. Benim hakkımdaki ve bana karşı olan duyguların.

— Ne olduğunu ben de bilmiyorum.

Ve o sırada büyük bir yanlışlık yaptım. Gerçeği itiraf

ettim. Beni serbest bırakacağını düşündüğüm için ona böyle yakınlık gösterdiğimi söyledim. Bu şekilde onun gerçek kişiliği meydana çıktı. Hayvan gibi yerinden fırlayıverdi ve bana cevap bile vermedi.

Artık tamamen birbirimizden uzaklaşmıştık. Ona acıdığımı söyleyince birden üzerime fırladı. Çok korkunç bir sahneydi bu. Ağlamağa başladım.

Korkunç bir soğukluk, insan dışı davranış. Onun esiri olmak, burada kalmak zorunda bulunmak.

Onu anlamama imkân yoktu. O neydi? Ne istiyordu? Mademki beni arzulamıyordu benim burada işim neydi?

Sanki kendimizi denemek ve ısıtmak için karanlıkta bir ateş yakmıştım. Ve bütün yaptığım bu ateş vastıasıyla onun gerçek yüzünü görmek olmuştu. Ona en son söylediğim şey, biz artık birbirimizden uzaklaşmış olamayız çünkü birbirimizin vücudunu yakından tanıyoruz, oldu.

Ama yine de birbirimizden uzaklaşmıştık.

★

Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.

Daha kötü bir şeyin olmadığına memnunum. En korkunç tehlikeyi göze aldığım için çıldırmış olmalıydım.

Hayatta olmak da yeterdi.

★

Aralık 1

O yine aşağıda. Bana çok kızıyor. Bu da beni büsbütün sinirlendiriyor. Şimdiye kadar onun böyle öfkelendiğini görmemiştim. Dün ne büyük tehlikeleri göze aldığımı, ona anlayış gösterdiğimi kimse anlıyamaz.

Onun gizli yönünü keşfettim. O bir kadının kendisine teslim olmasından nefret ediyor. Zaten o benden normal

bir zevk alamaz. Onun tek zevki, beni esir olarak tutabilmek. Bütün erkeklerin durumumuzu bildikleri takdirde onu kıskanacaklarını sanıyor.

Ona karşı iyi davranmam saçmalıktan başka bir şey değil. Tekrar açlık grevine başlayacağım. Onunla yapacak bir şey kalmadı.

Acaip fikirler.

Ömrümde ilk defa orijinal bir şey yaptım. Bir başkasının zorlukla yapabileceği bir şey. Çıplak olduğumuz zaman kendimi çelik gibi sağlam hissettim.

★

Akşamüstü geç vakit. Ona Shakespeare'in bir eserindeki Caliban'la ilgili kısmı okuyorum. Yazar bu satırlarda Caliban'ın zavallılığından bahsediyor. Birden ayağa fırlayarak:

— Eğer beni yukarı çıkarmazsan yine açlık grevine başlıyacağım. Hergün temiz havaya ihtiyacım var. Günışığını görmek istiyorum, dedim.

— Patronun kim olduğunu unutuyorsun.

Çok değişti. Şimdi benden korkuyor.

Yarın sabaha kadar karar vermesi için ona zaman tanıdım.

★

Aralık 2

Yukarı çıkmak zorundayım. O bana bir oda hazırlıyacak. Bu işin bir hafta süreceğini söyledi. Ben de kabul edip bu hazırlıkların başka bir haftaya ertelenmesini ona söyledim.

Bakalım ne olacak?

★

Dün gece yatakta yatarken hep G. P.'yi düşündüm. Onunla aynı yatağı paylaşmak istiyorum. O canlı, hayat dolu bir insan. Aşkı, hayatı, heyecanı yaratıyor. O yaşıyan bir insan. Sevdiği insanlar onu hatırlıyor.

Aşk güzel şey. İsterse cinsel olsun. Çirkin olan tek şey, Caliban ile benim aramda olan soğuk, cansız aşk.

★

Bu sabah kaçtığımı hayal ediyorum. Caliban mahkemeye veriliyor. Onun savunmasını ben yapıyorum. Caliban'ın durumu içler acısı. Sevgiye ve bir psikiatrise ihtiyacı var. Onu affediyorum.

Ben de ona karşı asilce davrandım. Onu küçümsedim. Ondan nefret ettiğimi gösterdim.

Onunla tekrar karşılaşmamızın imkânsız olduğunu biliyorum.

Onu asla ben tedavi edemezdim çünkü onun hastalığı benim.

★

Aralık 3

Gideceğim ve G.P. ile bir aşk macerası yaşıyacağım.

Eğer isterse onunla evleneceğim.

Onunla evlenmenin tehlikesini göze alacağıma bir maceraya sürüklenmeği tercih ediyorum.

Genç olmaktan bıktım. Tecrübesiz olmaktan da.

Ben hiçbir zaman bir Toinettee değilim. Yani erkek koleksiyoncusu.

★

Caliban'ı bile idare etmesini bilmiyorum. Ladymont' taki günlerimden eser kalmadı. O zamanlar orta halli bir doktorun küçük, güzel bir kızıydım. Şimdi artık herşey kayboldu. Oradayken istediğim gibi kalemimi kullanabiliyordum. Ama Londra'ya gidince resim yapmamağa baş-

lamıştım çünkü orada benden daha kabiliyetli insanlar vardı.

Kendi hayatımı idare edemediğim gibi bir başkasının hayatını idare etmeme de imkân yoktu. Bir gün kaçacağımı biliyorum. Daha doğrusu bunu hissediyorum. Caliban'a yenilmeyeceğim.

Yapacağım resimleri düşünüyorum.

Dün gece hayalimde şöyle bir resim tasarladım. Sarı bir kelebek; beyaz, berrak gökyüzüne doğru yükseliyor ve o sırada güneş doğuyor.

İki garip birbirinin zıddı rüya gördüm.

Birincisi çok basitti. Kim olduğunu bilmyorum. Ama birisiyle tarlada yürüyordum ama bu herhalde en çok sevdiğim adam olan G. P. olmalı. Güneş genç bir buğday başağının üzerinde parlıyor ve birden kırlangıçların alçaldıklarını gördüm. Sırtları tıpkı koyu mavi ipekli kumaş gibi parlıyordu. Hepsi ayni yönde alçaktan ve mutlu olarak etrafımızda döndüler. Kendimi son derece mutlu hissettim. Oysa manzara çok basitti. Beklenmiyen kırlangıçlar, güneş ve yeşil buğday başağı. Sonra uyandım.

Daha sonra öbür rüyayı gördüm.

Büyük bir evde (Ladymontta'mı?) birinci katın penceresindeydim. Hemen aşağıda siyah bir at vardı. Hırsından köpürüyordu. Fakat o aşağıda ve dışarda olduğu için kendimi emniyette hissediyordum. Fakat at birdenbire döndü ve dört nala eve doğru koşup dişlerini göstererek pencereye sıçradı. Camı kırdı. Kendini öldüreceğini, benim ise kurtulacağımı sandım. Fakat o küçük odaya girince bana saldıracağını anladım. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Tekrar uyandım. Işığı yakmak zorunda kaldım.

Etrafa dehşet saçan bir sahneydi bu. En çok nefret ettiğim, en çok korktuğum şey.

★

Aralık 4

Burada kaldığım sürece hatıra defteri tutmağa devam edemiyeceğim. Birinle konuşmağa ihtiyacım var.

Bu hatıraları yazmak insanın kendisini aldatmasından başka bir şey değil.

Hep kendimden bahsetmek, kendimi düşünmek beni hasta ediyor.

Resim yapmanın özlemini çekiyorum. Tarlaların, güneye bakan evlerin, manzaraların, bol ışıklı şeylerin resimlerini.

★

Aralık 5

Bütün günü gökyüzü manzaraları çizmekle geçirdim. En dibe de tek bir çizgi çekiyordum. Gökyüzünden başka bir şey düşünemez olmuştum. Haziranda gök, aralıkta, ağustosta, ilkbahar - yağmurunda, gök gürültüsünde, şafakta, alacakaranlıkta, düzinelerle gök manzarası çizdim. Hep berrak bir gök. Tek bir çizgi ve üstte bir gökyüzü.

Garip bir düşünce. Böyle bir şeyin olmasını istemezdim. Çünkü kaçacak olsaydım tamamen değişecek, daha iyi biri olacaktım. Korkunç bir şey olup da kaçamadığım takdirde şu kişiliğimde kalacaktım. Oysa bu halimden nefret ediyordum.

Bu bir çömleği ateşe tutmak gibi bir şey. Çömleğin parçalanması ve çatlaması tehlikelerini göze almak zorunda kalacaktım.

Caliban son derece sâkin.

Yarın yukarı çıkacağımı söyleyeceğim. Gerçekten odanın hazırlanıp hazırlanmadığını görmek istiyorum.

★

Bugün ellerimi bağlayıp, ağzımı tıkadıktan sonra bodrumun basamaklarında kapı açık olduğu halde oturmak için izin istedim. Sonunda razı geldi. Böylece başımı kaldırınca gökyüzünü görebilecektim. Açık gri bir gök. Kuşların zannedersem güvercinlerin uçuşlarını görüyordum. Dışardaki sesleri duyuyordum. İki aydır ilk defa doğru dürüst gün ışığını görüyordum. Hayat devam ediyordu demek. Gözyaşlarımı tutamadım.

★

Aralık 6

Banyo yapmak üzere yukarı çıkmıştım. Birlikte bundan sonra oturacağım odaya baktık. Bazı hazırlıklar yapmıştı. Ona resmini çizdiğim antika bir sandalyeyi bulmağa çalışacaktı.

Bu beni mutlu etti.

Huzursuzdum. Artık buraya bir şey yazmıyacağım. Kendimi şu anda yarı kaçmış gibi hissediyorum.

Onu biraz daha normale dönmüş gibi bana hissettiren şey, benimle yaptığı şu kısa konuşma oldu.

Miranda: (odada konuşuyorduk): Neden benim buraya gelip misafirim olmana izin vermiyorsun? Sana şeref sözü verecek olsam?

Caliban: Eğer gerçekten namuslu, saygı değer elli kişi gelip de senin kaçmıyacağına yemin edecek olsa bile onlara güvenemem. Dünyada kimseye güvenim yok.

Miranda: Kimseye inanmadan bütün bir hayat boyu yaşıyamazsın.

Caliban: Yalnızlık nedir bilemezsin sen.

Miranda: Şu son iki aydır ben ne yapıyorum biliyor musun?

Caliban: İddia ederim ki birçok insan seni düşünüyor, senin özlemini çekiyor. Oysa ben ilgilendiğim insanlar için bile ölmüşüm.

Miranda: Halan için de mi?

Caliban: Evet.

(Bir sessizlik oldu)

Caliban (Birden haykırdı) Sen kendinin ne olduğunu bilmiyorsun. Sen herşeysin. Sen gidersen benim hiçbir şeşim kalmıyacak.

(Ve odaya büyük bir sessizlik çöktü.)

★

Aralık 7

O sandalyeyi alıp aşağıya getirdi. Onu buraya koymak istemiyorum. Herşey tamamen değişmeli.

Yarın yukarı çıkacağım. Dün gece bu isteğimi ona açtım. Kabul etti. Koca bir hafta bekleyecek gücüm yok benim.

Oda için gerekli olan daha başka şeyleri almak üzere Lewes'e gitti. Bu gece şerefe birlikte akşam yemeği yiyeceğiz.

Delirmeyeceğim ve ilk fırsatta buradan kaçıp gideceğim. Beni göz hapsinde tutacağını da biliyorum. Ne yapacağını hayal edemiyorum.

Pencereler tahtalarla örtülecek, kapılar sürgülenecek. Ama yine de kıyıdan köşeden gün ışığını görebileceğim. Ergeç (beni serbest bırakmadığı takdirde) kaçmak için uygun bir fırsat kollıyacağım.

Fakat bu fırsatı da elimden kaçıracak olursam beni tekrar aşağıya hapsedeceğini biliyorum. Bu nedenle gerçekten iyi bir fırsat kollamalıyım. Sağlam bir yol bulmalıyım.

En kötü şeye bile kendimi hazırlamam gerektiğini kendime itiraf ediyorum.

Fakat bu sefer onun sözünü yerine getireceğine dair içimde bir duygu var.

★

Tanrım, Tanrım kendimi öldürmeliydim.

O beni ümitsizlikten öldürecek.

Ben yine bu bodrumda kapalı kaldım.

Çıplak resimlerimi çekmek istiyor. Bu da onun sırrı. Tanrım şimdiye kadar hapsedilmiş olmanın ne demek olduğunu biliyorum.

Bana şimdiye kadar duymadığım şeyleri söyledi. Ben sokak kadınıymışım. Ne demek istediğini sordum.

Öfkeden çıldırıyorum. Kafasına bir mürekkep şişesi fırlattım.

Bunu kafasına fırlattığım için artık bana ne banyo var, ne de koridorda dolaşmak. Bundan sonra bu bodrumda kapalı yaşıyacağım.

Aramızda büyük bir kin belirdi.

Onun soğukluğu bana geçti. Artık hiçbir şey düşünemiyorum. Kendimi öldürmedim. Ona da çok kızıyorum.

Bana hep hakaret etti. Ta başındanberi. O meşhur köpek hikâyesi. Benim kalbimi kullanıyor. Sonra dönüp onu çiğniyor. Benden nefret ediyor. Beni lekelemek, beni yıkmak istiyor. Beni kendimden nefret ettirmeği arzuluyor. Bu şekilde ben kendimi ellerimle yıkacağım.

Artık bana akşam yemeği getirmiyor. Açlık grevindeyim. Belki de beni aç bırakmağa karar verdi. Bunu da yapabilecek kabiliyette.

Şokun etkisinden kurtuldum. Artık o beni yere vuramıyacak. Ben de teslim olmayacağım. Ona yenilmiyeceğim.

Ateşim var. Hastayım.

Herşey aleyhimde olduğu halde yine de yenilmiyeceğim.

Başucumda G. P.'nin yaptığı resim duruyor. Çerçeveyi tek elimle tutuyorum. Haç gibi.

Yaşayacağım. Kaçacağım. Yenilmeyeceğim.

Yenilmeyeceğim.

Tanrıdan nefret ediyorum. Bu dünyayı yaratan neyse, insan soyunu tüketen neyse, Caliban gibi insanları dünyaya getiren neyse, durumları bu derece imkânsızlaştıran neyse hepsinden nefret ediyorum.

Eğer Tanrı varsa o karanlıkta dolaşan en nefret verici bir örümcekten başka bir şey değil.

O iyi olamaz.

Çektiğim ıztırapların karşılığını görmedim.

Herşey boşuna.

Tanrı kudretsizdir. O bizi sevemez. Bizi sevme gücünden yoksun olduğu için bizden nefret eder.

Bütün adilikler, bütün bencillikler ve yalanlar.

İnsanlar bunun böyle olduğunu kabul etmiyor. Işıkların söndüğünü farkedemeyecek kadar meşguller. Karanlığı, örümceğin yüzünü, etraflarını saran örümcek ağını göremezler.

Karanlık, karanlık, karanlık...

Ben de bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Hatta aklıma bile getirmemiştim. Dokunamadığım şeyden nefret ediyorum. Çok insanın ümitsizlik dediği şeyi bile hissetmemiştim.

Şimdi o aşağı indi. Ben yatağın üzerinde uyuyorum. Ateşim var.

Hava çok sıkıcı. Gribe yakalanmış olmalıyım.

Çok bitkin olduğumdan sesimi çıkartmadım. Nefretimi söyleyecek gücüm bile yok.

Yatak nemli. Göğsüm sancıyor.

Çok korkuyorum. Gerçekten hastalandıysam ne olacak bilmiyorum. Göğsüm neden sancıyor anlamıyorum Sanki bronşit olmuşum gibi

Bir doktor getirmesi gerekiyor. Beni elleriyle öldürebilir ama doktorsuz bırakıp ölümün ellerine teslim edemez.

Tanrım... Ne korkunç bir şey bu.

★

Gece. Bir derece getirdi. Öğleyin ateş 39'du. Şimdi 39,5. Kendimi çok fena hissediyorum.

Bütün gün yataktan çıkmadım.

O insan değil.

Tanrım çok çok yalnızım.

Yaşamıyacağım.

★

Sabah. Göğüslerim çok fena. Üşütmüşüm. Titriyorum. Doğru dürüst uyuyamıyorum. Kâbus görüyorum. Birinde G. P. vardı. Ağladım. Çok korkuyorum.

Ciğerlerim ağrıyor. Zatürrie olduğumu sanıyorum ama olamaz.

Ölmeyeceğim. Yaşıyacağım. Ölmeyeceğim. Caliban'ın uğruna.

★

Rüya. Olağanüstü.

Ash Grove'da yürüyordum.

Ağaçların arasından mavi gök görünüyor. Sonra bir uçak. Onun düşüp parçalanacağını biliyorum. Daha sonra onun düşüp parçalandığı yere gidiyorum. Fakat yoluma devam edemiyorum. Bir kız bana doğru geliyor. Minny mi? Göremiyorum. Yunanlılar gibi beyazlara bürünmüş. Beni tanıyor gibi. Ama ben onu tanımıyorum. Minny değil. Bana yaklaşamıyor. Ben ona yaklaşmak istiyorum. Onunla beraber olmak istiyorum. Uyandım.

Ölürsem kimin haberi olacak? Kimsenin.

Bu düşünce ateşimi yükseltti.

Yazamıyorum.

★

Gece. Ne merhamet var ne Tanrı.

Ona bağırdım. Çılgına döndü. Ona engel olacak gücüm kalmadı. Elimi bağladı, ağzımı kapattı. Hayvanca resimlerimi çekti.

Hiçbir şeye aldırış ettiğim yok. Yeteri kadar adileştim zaten.

Onu isteğini yerine getirdim.

Artık kendimi önemsemiyorum.

Ağlıyorum, ağlıyorum, ağlıyorum. Yazamıyacağım.

Yenilmiyeceğim.

Yenilmiyeceğim.

★

Uyuyamıyorum. Çıldıracağım. Işıkları yakmak zorundayım. Vahşi rüyalar.

Zatürrieye yakalandım.

Bir doktor getirmeli.

Bu bir cinayet.

Yazamıyacağım. Kelimeler faydasız.

Beni dinlemiyor. Yalvarıyorum. Bunun bir cinayet olduğunu söyledim.

Derecem 40. Hastayım.

Dün gece gelmedi.

Ateşim çıktı mı acaba? Sayıklıyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum.

Faydasız, faydasız.

Ölmeyeceğim, ölmeyeceğim.

★

Sevgili, sevgili G. P.

Tanrım,Tanrım beni öldürme.

Tanrım, beni öldürme.

Beni öldürme.

★

BÖLÜM

IV

Söylemeğe çalıştığım şey, herşeyin beklenilmeyen bir anda oluvermesi.

Saat yedi buçukta aşağı indiğimde tahta bölmenin kenarına yuvarlanmıştı. Yanında diz çöküp ellerini tuttum. Buz gibiydiler. Ama nefes alıyordu. Tekrar onu yatağa yatırdım. Herhalde gece baygınlık geçirmiş olmalıydı. Korkunç bir şekilde titremeğe başladı. O sırada "doktor getir, lütfen doktor getir" diye sayıkladı. Ses tonu değişmişti. Gözlerini açamıyordu. İki kere "Minny" diye seslendi. Sanki kardeşi yanındaymış gibi onu çağırıyor. Sonra bir sürü adlar, kelimeler mırıldandı. Kalkmak istedi engel oldum. Hali yoktu. Fakat yine de bana karşı koymak istiyordu. Bir ara sustu. Çaya mı yoksa başka bir şeye mı bakmağa gittim bilmiyorum. Sadece döndüğüm zaman yine onu kendinden geçmiş vaziyette buldum. Çay içmesi için onu kaldırmağa çalıştım. Birden öksürük tuttu. Başını çevirip çayı istemedi. Dudaklarının bir kenarında iğrenç sarı sivilceler çıktığını söylemeği unuttum. Ve artık eskisi gibi taze ve temiz kokmuyor.

Ona iki hap içirttim.O sabah dört beş defa yanına indim. Çok üzülüyordum. Uyanıktı. Ama hiçbir isteği yoktu. Öğleyin ufak bir bardak çay içip uyudu. Ben de yan odada onu bekledim. Uyanınca saat beşte ışığı yaktım. Çok bitkindi. Yüzü kıpkırmızıydı. Fakat nerede olduğunu biliyor ve beni tanıyordu. Bakışları normalleştiği için tehlikeyi atlattığını sandım.

Biraz daha çay içti. Doğrulup oturdu. Sonra tekrar yattı. Gözlerini açmış, tavana bakıyordu. Her zamanki gibi nefes almakta güçlük çekiyordu. Boğuk ve kısık bir sesle:

— Zatürrieye yakalanmış olmalıyım. Bir doktor getirmelisin, dedim.

— Tehlikeyi atlattın. Daha iyisin.

— Penisilin veya ona benzer bir şeyler yapılmalı.

Derken öksürmeğe başladı. Nefes alamıyordu. Yine korkunç şekilde ter dökmeğe başlamıştı. Geceleyin ve sabahleyin olanları öğrenmek istedi. Anlattım.

— Korkunç kâbuslar gördüm.

— Bütün gece seninle beraberdim. Çok iyiydim.

— Gerçekten iyileşecek miyim?

— Evet.

Ertesi gün daha iyi olmadığı takdirde onu yukarı çıkartıp doktor çağıracağıma söz verdim. O hemen yukarı çıkmak istiyordu. Saat kaçta çıkaracağımı sordu. Düşünmeden "gece" dedim. Böylece kimse görmeyecekti. Fakat odaların ve yatakların havalandırılmamış olduğunu söyledim.

Birden değişti.

— Çok korkuyorum. Öleceğim.

Kesik kesik konuşuyordu.

— Sana yardım etmeğe çalıştım. Şimdi de sen bana yardım etmek için birşeyler yap.

— Elbette.

Yüzündeki teri sildim. Tekrar konuşmağa başladı.

— Baba, baba.

— Uyu. Yarın iyileşeceksin.

Tekrar ağlama krizi tuttu. Bu, normal bir ağlayış değildi. Ağladığının farkında değilmiş gibi yaşlar gözlerinden akıyordu.

Sonra sordu:

— Ölürsem ne yapacaksın?

— Ölmeyeceksin. Saçmalama.

— Kimseye haber verecek misin?

— Bu konuda konuşmayalım.

— Ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum.

Ayni sözleri bir kaç defa tekrarladı. Her seferinde "Böyle konuşma" dediğim halde beni duymamış gibi davrandı.

— Ölürsem sen buradan gidecek misin?

— Sen çıldırmışsın.

— Paranı ne yapacaksın?

— Lütfen başka şeylerden konuşalım.

Fakat o bu konuda konuşmakta ısrar etti. Bir anlık duraklamadan sonra normal konuşmağa başladı. Fakat arasıra acaip acaip nefesi kesiliyordu. Sonra tekrar bir şey söyledi. "Bilmiyorum hiç düşünmedim" diye cevap verdim.Artık onunla dalga geçiyordum.

— Paranı çocuklara bırak.

— Ne çocukları?

— Son defa fakir çocuklar için para toplamıştık. Zavallılar toprak yiyorlar. Hepimiz domuzuz. Ölümü hak ederiz.

Yine sesi kesildi.

Uykuya daldığını sanıp on dakika kadar dinlensin diye bıraktım. Sonra ansızın yine sesi çıktı.

— Dediğimi yapacak mısın? Servetini çocuklara bırakacak mısın? Burada mısın?

Beni görmek için doğrulmağa çabalıyordu. Onu sâkinleştirdim. Uyanmış olduğuna göre yine yardım konusuna dönecekti.

— Konuşmaların saçma. Sen yaşıyacaksın.

Evet, ölmiyecekti, yaşıyacaktı.

— Bana söz veriyor musun?

— Evet, söz veriyorum.

— Sen zaten hep söz verirsin.

Az sonra yine (çocuklar toprak yiyorlar) dedi. Onu

yatıştırıncaya kadar iki üç defa ayni şeyi tekrarladı. Son söylediği:

— Seni bağışlıyorum, oldu.

Sayıklıyordu ama yine onu cevapsız bırakmamak için "Çok üzülüyorum" dedim.

Şimdi herşey değişmişti. Eskiden yaptıklarını unutmuş, ona acıyordum. Geçen gece yaptığım şey için gerçekten üzgündüm. Fakat onun gerçekten hasta olduğunu bilmiyordum. Süt dökülmüş, olan olmuştu. Artık bu işin sonu gelmişti.

Eski duygularım kaybolmuştu. Karşımda soyunduğu için ona saygımın azaldığı günler gerilerde kalmıştı. Bir hayal gibi. O zaman ikimiz de çıldırmıştık. Şimdi onun hasta oluşu, benim hastabakıcılık yapmam daha gerçekti.

Bir gece önce onu dışarda beklemiştim. Yarım saat sonra yine kendi kendisiyle konuşmağa başladı.

— İyi misin? diye ben sorunca sustu.

Sonra yine başladı. Kâh mırıldanıyor, kâh yüksek sesle bana sesleniyor, nefes alamadığını söylüyordu. Bir ara balgam çıkardı. Koyu kahverengi. Balgamın rengini hiç beğenmedim. Belki de verdiğim haplardan bu renk çıkmış olabilirdi. Artık bir saat kadar uyuması gerekiyordu. Fakat o birden haykırmağa çalıştı. Haykıramadı. Yanına gittiğimde yatağın kenarına sarkmış vaziyette buldum. Ne yapmağa çabaladığını bilemiyorum. Fakat beni tanımıyor gibi bir hali vardı. O kadar halsiz olmasına rağmen benimle bir kaplan gibi boğuşuyordu. Benim ise onunla boğuşmamdaki sebep onu yatırabilmek içindi.

Korkunç şekilde terlemişti. Pijamaları su içinde kalmıştı. Yeni pijama ceketi giydirmek düşüncesiyle eskisini çıkartmağa kalkışınca çıldırmış gibi karşı koymağa, yatağın içinde yuvarlanmağa başladı. Böyle yaptıkça büsbütün terliyordu. Böylesine korkunç bir gece geçirmemiştim. Anlatmam imkânsız. Gözüme uyku girmedi. Uyku ilâcı verdiğim halde tesir etmedi. İçi geçer gibi oluyordu fakat

yine kendine gelip yataktan kalkmağa çabalıyordu (bir keresinde zamanında yetişemedim. Yere yuvarlandı). Bazan sayıklayıp G. P.'ye sesleniyor, onunla konuşuyordu. Derece gittikçe yükseliyordu. Gerçekten hasta olduğunu biliyordum.

Ertesi sabahın beşinde biraz temiz hava almak için yukarı çıktım. Burası başka bir dünya gibi gözüme göründü. Onu yukarı çıkartıp doktor getirmeğe karar verdim. Açık kapının önünde on dakika kadar durdum. O sırada beni çağıran sesini duydum. Yine kırmızı kahverengi bir balgam tükürmüştü.

O sabah daha sâkindi. Ona kararımı söyleyince başını salladı. Sesini çıkarmadı ama anladığını sanıyordum. O gece bütün gücünü yitirmiş olduğundan sessiz sessiz yattı.

Köye inip telefon ederek doktor getirmemin gerekli olduğunu biliyordum ama köyün dedikodusunu önlemek te çok zordu.

O geceyi uykusuz geçirdim.

Saat dokuzdan sonra Lewes'e gidip ilk açık gördüğüm eczahaneye girerek en yakın doktorun adresini sordum. Kız rehberden bakıp söyledi. Vizitesi sekiz buçukta başladığı için muayenehane dolu olmalıydı. Bekleme salonuna çılgın gibi girdim. Salon doluydu. Hatta genç bir adam ayakta bekliyordu. Kimseyi beklemeden doktorun odasına girmeyi düşündüm fakat yapamadım. Duvara yaslandım. Uzun zamandan beri kalabalık bir odaya girmediğim için şaşkına dönmüştüm. Yaşlı bir kadın da gözlerini benden ayırmıyordu. Herhalde acaip bir halim vardı.

Acaba ne olacaktı? Doktor Miranda ile konuşmayacaktı. Doktor ona benim bakamıyacağımı, onu bir hastahaneye yatırmamı söyleyecekti. O zaman da eve bir hastabakıcı getirecektim. Nasıl olsa hastabakıcı Miranda ile uğraşmaktan neyin ne olduğunu anlamıyacaktı. Fakat birden aklıma Annie Halamın sözleri geldi. "Hastabakıcılar dünyanın en meraklı insanları olurlar.) O sırada doktor

çıkıp sıranın kimde olduğunu sordu. Bu böyle bir iki sefer devam etti. Yaşlı kadın hâlâ gözlerini benden ayırmıyordu. Vücuduma ateş bastı. Bütün gece uyuyamadığım için de perişandım. Birden dışarı fırlayıp kendimi kamyona attım.

Bu insanları görünce tek birlikte yaşamak istediğim Miranda olduğunu anladım.

Başka bir eczahaneye girip şiddetli bir gribe iyi gelecek bir ilâç istedim. Kalfaya bir hikâye uydurdum. Doktora inanmayan acaip ruhlu bir arkadaşımın ya şiddetli gribe ya da zatürrieye yakalandığını söyledim. Kız bir ilâç verdi. Ben penisilin veya ona benzer başka bir şey istediğimi söyleyince doktor reçetesi olmadan bunları veremiyeceğini belirtti. İstedikleri paradan fazlasını ödemeğe hazır olduğumu anlattım ama yine kanunsuz iş yapamıyacağını söyledi. İki eczaneye daha uğradım. Artık daha fazla soruşturma yapmağa çekindiğim için verilen ilâcı alıp yorgun argın eve döndüm.

Onu bıraktığım yerde buldum. Beni başkası sandı. Onu da şöyle anladım. Louise'i görüp görmediğimi sordu. (Böyle birinden hiç bahsetmemişti). Allahtan benden cevap beklemeden bazı modern ressamlardan bahsetmeğe başladı. Sonra susadığını söyledi. Aklı başında değildi. Arasıra şuuru yerine geliyor sonra yine gidiyordu. Su verdim. Bir süre yine öyle sessiz sessiz yattı. Bir ara:

— Babam gelecek mi? diye sordu.

— Az sonra burada olacak, diyerek kuyruklu bir yalan savurdum.

— Yüzümü yıka.

İsteğini yerine getirdim.

— Ah bir uyuyabilsem.

Kimse bana inanmıyacak ama doktor getirmek için tekrar Lewes'e gitmeğe karar verdim. O kadar halsizdi ki kaçamıyacağını biliyordum. Yukarı çıkıp iki saat uyuduktan sonra onu yukarı çıkartacaktım. Lewes'e gidip bir

başka doktor çağıracaktım. Nasıl oldu bilmiyorum çalar saat çaldığı zaman ancak uyanabildim. Hemen aşağı koştum. Üzerindeki elbiseleri yukarı çekmişti. Allahtanki oda sıcaktı. Zaten ateşi epeyi yüksek olduğundan soyunması zararlı değildi. Beni tanımıyordu. Onu yukarı çıkarmak için kaldırdığımda bana karşı koymağa, bağırmağa başladı. Fakat o kadar halsizdi ki karşı koyamadı. Nihayet onu ısıttığım bir odaya taşıyıp yatağa yatırdım. Burada mutlu olabilirdi. Sesini çıkarmadı. Soğuk hava öksürtmeğe başladı onu. Yüzü morarmıştı.

— Doktor geliyor.

Bir süre durup halini tetkik ettim. Pencereye ulaşacak kuvveti bulup da gidecek olsaydı oradan geçenlerin dikkatini çekebilirdi. Bütün korktuğum buydu. Böyle bir şey yapamıyacağını da biliyordum. Ama doktor getirmemek için çeşitli nedenler yaratıyordum, O karanlıkta yatıyordu. Bazan nefes alışını, bazan mırıldanışını duyuyordum. Bir keresinde beni çağırdı. Dudaklarından dökülen tek kelime "doktor" oldu.

— Geliyor, üzülme, deyip yüzündeki ter taneciklerini sildim. Ama terlemesi kesilmiyordu.

Neden doktora gitmiyordum bilmem. Ona aşkım yeniden alevlenmişti. Şu günlerde düşündüğüm bir şey daha vardı. İyileşmesi epeyi sürecekti. Bana ihtiyacı olacaktı. Kefeni yırtarsa ne kadar iyi olacaktı.

Neden bilmiyorum fakat yeni bir odanın iyileşmesine yardım edeceğini düşünüyordum. Bir değişiklik.

Tıpkı Mabel'i koltuğu ile dışarı çıkarmak zorunda kaldığım zamanki gibi. Bu işi ertelemek için çeşitli nedenler yaratırdım. Bu benim yaradılışım. Değiştiremem.

Saat ilerledi. Ya geceyarısı ya da daha geç. Ona bakmak için yukarı çıktım. Acaba çay içmiş miydi? Bana cevap verdi. Eskisinden daha hızlı nefes alıyordu. Onu sarstım. Gözleri açık olduğu halde uyur gibiydi. Yüzü canlıydı. Sanki tavanda birine bakıyordu. İçimi bir korku kapladı.

Ona yarım saatlik bir süre tanıyacak sonra gidecektim. Yanına oturdum. Ter fazlalaşmış, yüzü korkunçlaşmıştı. Sivilceler ağzının, dudaklarının kenarlarına kadar yayılmıştı.

Onun kapısını sürmeledikten sonra Lewes'e hareket ettim. Saat 1.30 olduğundan heryer kapalıydı. Doktorun oturduğu o sokağa daldım. Eve yakın bir yerde durdum. Gidip kapıyı çalma gücünü buluncaya kadar kamyonda oturmağa kararlıydım. O sırada biri cama vurdu. Bu bir polisti.

Birden neye uğradığımı anlıyamadım. Pencereyi yarıya kadar indirdim.

— Burada ne yapıyorsun? dedi.

— Burası park yeri değil mi.

— Yaptığın işe bağlı.

Ehliyetime baktı, kamyonun numarasını aldı. Bu yaşlı bir adamdı.

— Burada mı oturuyorsun?

— Hayır.

— Seni tanımıyorum da. Zaten onun için burada ne yapıyorsun diye sordum.

— Bir şey yaptığım yok. Kamyona bakabilirsin.

Baktı. O sırada bir hikâye uydurmam için zaman kazanmıştım. Uyuyamadığımı ve hava almağa çıktığımı sonra da yolumu kaybettiğimi ve haritaya bakmak için burada durduğumu söyledim.

Ya gerçekten bana inandı ya da inanmış göründü.

— Artık eve gitmeliyim.

Bu durumda benim de hemen oradan uzaklaşmam gerekiyordu. Çünkü polisin gözleri üzerimdeyken doktorun kapısına gidemezdim. Eve gitmeği düşündüm. Eğer hasta daha kötüleşmişse onu hemen hastahaneye götürecek, sahte bir adla oraya yatıracaktım. Sonra hemen oradan uzaklaşmak zorundaydım. Bu şehri terketmem gerekiyordu.

Onu yere yuvarlanmış buldum. Herhalde tekrar yataktan kalkmağa çalışmış olmalıydı. Ya banyoya gitmek

istemiş ya da kaçmağa çalışmıştı. Herneyse tekrar onu yatağına yatırdım. Yarı koma halindeydi. Bir şeyler söyledi fakat ne olduğunu anlıyamadım. O da benim sözlerimi anlamadı.

Bütün gece başucunda oturdum. Arasıra uyukladığım da oluyordu. İki kere tekrar yataktan kalkmağa kalkıştı. Fakat artık faydasızdı. Bir sinek kadar bile gücü kalmamıştı. Yine eski sözlerimi tekrarladım. Doktorun geleceğini söylediğim zaman sâkinleşir gibi oldu. Bir keresinde bugün ne diye sordu. Pazartesi diyerek yalan söyledim. Oysa çarşambaydı. Şimdi biraz daha sâkinleşmişti. Sadece pazartesi diye tekrarladı. Fakat bu ona hiçbir şey ifâde etmedi. Beyni uyuşmuş gibiydi. O zaman onun ölmek üzere olduğunu anladım.

Nefes alıp verişini, mırıldanışını dinleyerek oturdum. Büyük bir ümitsizlik içindeydim. Hiçbir şey yapamıyordum. Yaşamasını çok arzu ettiğim halde tehlikeyi göze alıp ona yardım edemiyordum. Yıkılmıştım. Şu günlerde başka birini hiçbir zaman sevemiyeceğimi biliyordum. Her zaman Miranda olacaktı. Diğer bir şey de kendisini sevdiğimi bilen tek insan Mirandaydı. O benim gerçek kişiliğimi tanıyordu. Onun kadar kimse beni anlıyamazdı.

Şafak söktü. Yen gün doğdu. Hava çok güzeldi. Gökyüzünde bir tek bulut bile yoktu. Oysa kış günlerinde rüzgâr bile esmese hava bulutlu olurdu. Gökyüzü masmaviydi. En son olarak saat ona doğru konuşmuştu. (Güneş) derken gerçekten güneş pencereye vurmağa başlamıştı. Nefesi gitgide zayıfladı. Sonunda uyuyacağını sandım. Öldüğü saati tam olarak bilmiyorum. Toz almak için aşağıya indiğimde saat 3.30 du. ve o daha nefes alıyordu. Sonra iş yapmaktan vazgeçip saat dört sularında yukarı çıktığımda ölmüş buldum.

Başı yana düşmüş olarak yatıyordu. Korkunç bir manzaraydı bu. Ağzı açıktı. Sanki son defa pencereden dışarı bakmak istermiş gibi gözlerinin akı meydana çıkmıştı. Vü-

cudu daha soğumamıştı. Koştum bir ayna aldım. Ağzına tuttum fakat yanılmamıştım. Ölmüştü. Ağzını kapattım, göz kapaklarını indirdim. Sonra ne yapacağımı bilemedim. Gidip kendime çay hazırladım.

Karanlık basınca onun cansız vücudunu alıp bir kat daha aşağıdaki bodruma taşıdım. Onun vücudunu yıkayacağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Hayır, ben ölülerin yıkanmasından hoşlanmam. Benim için bu doğru değildir. Onu yatağa yatırdım. Saçlarını taradım. Saçından bir bukle kestim. Sanki gülüyormuş gibi bir ifâde vermeğe çalıştım yüzüne. Fakat bunu başaramadım. Yine de huzurlu bir görünüşü vardı. Sonra başında diz çöküp bildiğim tek duayı okudum. Tanrıdan ruhunu huzura kavuşturmasını istedim. Fakat bütün bunları dine inandığım için yapmadım sadece bunun doğru bir hareket olduğunu düşünüyordum. Yukarı çıktım.

Nedense küçücük bir şey beni heyecanlandırmağa kâfi gelmişti. Onun öldüğünü görmek veya son defa onu taşımak diye düşünürsünüz fakat bunlar değil. Odasında terliklerini gördüğüm zaman fena oldum. Onları elime aldım. Ve birdenbire onları bir daha giyemeyeceğini anladım. Artık bir daha aşağıya inmeyecektim, kapıları sürmelemiyecektim. Ne garipti ki şu anda bile onun kapısını sürmelemiştim. O ölmüştü ve "ölüm" demek ebediyen, ebediyen kaybolmak demektir.

Şu son günlerde onun rol yapmadığını anlayınca onun için çok üzülmüştüm. Bütün yaptıklarından dolayı onu affetmiştim. O öldüğüne göre artık o kötü hatıralar silinmişti. Sadece iyi şeyleri düşünür olmuştum. Onu ilk görüşümü hatırlıyordum. Nasıl olmuştu da şimdi o aşağıda cansız olarak yatıyordu.

Geceleyin gözüme uyku girmedi. Bütün ışıkları açmak zorunda kaldım. Gerçi ruhlara inandığım yoktu ama, yine de bol ışık bana iyi geliyordu.

Aklım fikrim onunla meşguldü. İkimizin de bir çok ha-

taları olmuştu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kafam çatlıyordu. Tek bildiğim bundan sonra Fosters'de yaşamama imkân olmadığıydı. Kamyona atlayıp buradan uzaklaşmak ve bir daha geri dönmemek istedim.

Burayı satıp Avustralya'ya gidebilirdim. Fakat önce herşeyi örtbas etmem gerekiyordu. Bu da çok güçtü. Sonra en iyi şeyin, polise başvurup herşeyi olduğu gibi anlatmak olduğunu hissettim. Sırtıma ceketimi geçirmiştim bile.

Aklımı kaybediyor olmalıydım. Yüzümde delilik belirtileri görmek için aynaya baktım. Aklıma bu korkunç fikir takılmıştı. Ben çılgının biriydim. Bunu benden başka herkes görebilirdi. Doktorun bekleme salonundaki insanlar gibi Lewes'te karşılaştığım kimselerin de zaman zaman bana nasıl baktıklarını hatırladım. Onların hepsi de benim deli olduğumu biliyorlardı.

Saat ikiye gelmişti. Neden olduğunu bilmiyorum ama birdenbire onun ölmüş olduğunun bir yanlışlık olabileceğini düşündüm. Belki de sadece uyuyordu. Emin olabilmek için aşağıya inmek zorundaydım. Bu çok korkunç bir şeydi. Aşağı inince hayal dünyam çalışmağa başladı. Sanki o bir köşede elinde küçük bir balta ile dışarı fırlayacaktı veyahut bıraktığım yerde onu bulamıyacaktım. Kapı kilitli olmasına rağmen ortadan kaybolmuş olabilirdi. Sanki bir korku filmi seyrediyordum. Miranda oradaydı. Sessiz sessiz yatıyordu. Ona dokundum. Çok soğuktu. Onun bu soğukluğu beni şaşırttı. Yine de onun öldüğünün gerçek olduğunu anlıyamadım. Çünkü bir kaç saat önce yaşıyor, bir kaç gün önce resim yapıyor, örgü örüyordu ve şimdi ise cansız yatıyordu. Tam o sırada bodrumun diğer bir köşesinde kapının arkasında bir şey kımıldadı. Ceryan yapmış olmalıydı. Birden aklımı kaybettim. Dışarı fırladım. Evin bütün kapılarını kilitledim. Biraz sonra titremem durmuş, sâkinleşmiştim. Bütün düşüncem böyle bir sonun olmasıydı. O böyle cansız yatarken beraber yaşama-

mız imkânsızdı. Birden aklına bir fikir geldi. Miranda öldüğü için şanslıydı. Artık fazla üzülmeyecek, hiçbir şeyini saklamayacaktı.

Şimdi tek yapmak zorunda olduğum şey, intihar etmekti. Başkaları istedikleri gibi düşünebilirlerdi. Bekleme salonundaki insanlar gibi, eski iş arkadaşlarım, Annie Hala ve Mabel. Ben ise herşeyden uzak olacaktım. Kendimi nasıl öldüreceğimi düşünmeğe başladım. Dükkânlar açılır açılmaz Lewes'e gidecektim. Ona çiçekler alacaktım. Kendime de zehir. En çok sevdiği çiçek kasımpatıydı. Zehiri ve çiçekleri alıp onun yanına oturcaktım. Önce polise bir mektup gönderecektim. Böylece ikimizi beraber bulacaklardı. Romeo ve Juliet gibi. Birlikte gömeceklerdi. Bu gerçek bir trajedi olacaktı.

Bunu başarabildiğim takdirde etraftan bana saygı duyacaklardı. Resimleri yok ettiğim takdirde kimse ona kötü bir şey yaptığımı anlamıyacaktı. Halimiz günün acıklı bir aşk hikâyesi olacaktı.

Hemen gidip resimleri ve negatifleri aldım. Sabahleyin onları yakmak üzere bir kenara bıraktım.

Ortada bir para meselesi kalıyordu. Fakat onu da önemsediğim yoktu. Annie Hala ile Mabel mirasımı alacaklardı. Miranda çocuklar için yapılan yardımdan bahsetmişti. Fakat bütün yardım derneklerinin ne berbat örgütler olduklarını biliyordum.

Ben insanları böceklere benzetiyorum. Biraz yaşadıktan sonra ölüp gidiyorlar.

Saat üç sularında uyuklar gibi oldum. Böylece yukarı çıkıp uyusam daha iyi olacaktı. Koleksiyonuma bir kere daha baktıktan sonra tekrar aşağı inecektim. O beni aşağıda bekliyordu. Polise yazdığım mektupta birbirimize aşık olduğumuzu söylecektim. Bir intihar olayı. Bu da herşeyin "sonu" demek oluyordu.

★

BÖLÜM

V

Bazı şeyler değişir gibi oldu. Uyandığımda saat onu geçiyordu. Bir başka güzel gün başlamıştı. Kahvaltımı ettim. Ve Lewes'e gittim. Zehir ve çiçekleri alarak geri döndüm. Aşağı indim. Sonra bir ara eşyalarına son defa bakmağı düşündüm. Şans yüzüme gülmüştü. Beni hiçbir zaman sevmediğini gösteren hatıra defterini buldum. Burada kaldığı sürece hep kendisini ve diğer adamı düşünmüştü.

Uyandığım zaman daha mantıklı fikirler düşünmeğe başlamıştım. Sabah kahvaltısında ise aklıma başka fikirler geldi. Cesedi nasıl ortadan yok edecektim. Birkaç saat içinde ölmediğim takdirde şunu şunu yapabilirdim.

Çok güzel bir sabahtı. Lewes'in etrafındaki kasaba çok hoştu. Ben kendimi onu öldürmekle suçluyordum. Gerçekte o kendi kendine ölmüştü. Benim düşünceme göre doktorun da ona fazla bir iyiliği dokunmayacaktı. Çünkü iş işten geçmişti.

Yine o sabah Lewes'te başka bir şey olmuştu. Bir tesadüf. Çiçekçi dükkânına giderken gözlerim bir kıza takılmıştı. Bir an hayalet görüyorum sanmıştım. Onun da saçları Miranda'nınki gibiydi. Sadece o kadar uzun değildi. Onun gibi yürüyordu. Gözlerimi kızdan ayıramıyordum. Arabayı durdurup kızın peşine takıldım ve onun çalıştığı yeri öğrendim.

Aldığım eşyalarla geri dönüp Miranda'yı görmek için aşağı indim. Çiçekleri yerleştirdim, fakat o anda kendimde intihar edecek gücü bulamadım. Bu konu üzerinde biraz daha düşünmek gerektiğine karar verdim. Sonradan hatıra defteri elime geçti.

★

Günler birbirini kovaladı. O öleli şimdi üç hafta oluyor. Annie Hala ve Mabel bulundukları yerde kalmağa karar verdiklerine göre buraya tekrar bir misafir getirmem pek zor olmayacak.

Şimdi aklım fikrim o yeni gördüğüm kızda.

Kız Lewes'in öbür tarafındaki bir köyde oturuyor. Duyulmadığıma göre onu ele geçirebilirim. Gerçi Miranda kadar güzel değil, basit bir tezgâhtar kız. Daha önce avımı yüksek tabaka arasından seçmekle hata ettiğimi biliyorum. Bana daha fazla saygı gösterebilecek olan birini ele geçirmek zorundayım. Benim ona bir şeyler öğreteceğim basit biri olmalı.

Miranda elma ağaçlarının altında, bir kutunun içinde yatıyor. Bu çukuru kazmak bana üç güne patladı. Onu kutuya yerleştirip dışarı çıkarttığım gece çıldıracak gibi oldum. Başkalarının böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Duygularımı tamamen çiğnemiştim. Ona tekrar bakmağa dayanamıyacağımı biliyordum; çünkü bir kere duyduğuma göre ölüler yeşil ve mor renkte olurlardı. Ucuza aldığım battaniyeyi önüme tutarak içeri girdim. Sonra hemen onun yüzüne örttüm, çürümüş vücuduna sardım. Bütün çarşafları da kutuya yerleştirdim. Ağzını da sıkıca kapattım. Odanın içini de sarmış olan kokuyu dezenfekte ederek yokettim.

Oda şimdi tertemiz ve yepyeni olmuştu. Hatıra defterini ve kestiğim saçı kutuya yerleştirmeği de ihmâl etmedim. Nasıl olsa bu kutu ben ölünceye kadar açılmıyacaktı. Kırk, elli yıl daha yaşıyacağımı sanıyorum.

Şimdi aklım fikrim Miranda'da. Başka bir M harfi daha. Onun adını patronu onu çağırırken öğrenmiştim. Bu seferki bir aşk olmayacaktı. İkisi arasında bir karşılaştırma yapacaktım. Bu da yeni bir merakımdı. Ona bir şeyler öğretecektim. Miranda'ya aldığım elbiseler ona uyacaktı. Ona ta başından itibaren patronun kim olduğunu ve benim ne istediğimi ona açık açık anlatacaktım.

Ama bu daha bir tasarı halinde. Odanın kurumaya ihtiyacı olduğu için bugün oraya sadece bir soba kurdum.

SON